

23

አምልኮ በእግሩ ሥር

«እግሮቼ በምዝምዝ ወርቅ እንደተመሠረቱ እንደ እብኔ በረድ

ምሰሶች ናቸው።»

(መዲ. ዘሰ 5፥ 15)

አሁን የምናየው የጌታን እግር የምትወድ የአንዲት ሴትን ታሪክ ነው። በእግሩ ሥር መሆን ለርሷ የተቀረውን ዓለም የሚያስረሳ፣ የነፃነት አየር የምትተነፍስበት፣ የፍቅርን መጻዛ የምታሸትበት፣ በደስታ ዘይት የምትታጠብበት፣ የተቀደሰና የተመረጠ ሥፍራ ነው። ከእግሩ ሥር ስትቀመጥ ገና ሳይናገር ብቻ ከንፈሮቹ ሲንቀሳቀሱ በልቡ ያለውን ማንበብ ትጀምራለች። በእግሩ ሥር ስትሆን የምትተነፍስው አየር ሁሉ እርሱን በማወቅ ይሞላል።

ብዙ ጥያቄ ይዛ መጥታ ልትጠይቀው ዝታ ገና ከእግሩ ሥር ተቀምጣ በአክብሮት ቀና ብላ ፊቱን ስታየው ጥያቄዎቿ ይጠፉና መልስ ይሆናሉ። አስተያየቱ መልስ ነው፣ ትንፋሹ መልስ ነው፣ ዝምታውም መልስ ነው። ለርሷ ሁለንተናው ይናገራል። የአፉ ቃል ከንጉሥ ገበታ ይልቅ፣ በባለሙያ ከተቀመመ ማዕድ ይልቅ ይጣፍጣታል። ይህች ሴት የማርታና የዓልአዛር እህት ማርያም ናት። ወንጌልም ስለርሷ ሲተርክ እንዲህ ይላል።

«እርሷም ደግሞ ቃሉን ልትሰማ በኢየሱስ እግር አጠገብ ተቀምጣ ነበረች።» ሉቃ 10፥39

ማርያም በእግሩ ሥር ስለመቀመጧ ክስ በዝቶባታል። አዎን የሥፍራውን በረከት ያልቀመሱ ሰዎች ሁልጊዜ ከመክሰስ አይመለሱም። እሷ ግን ለክሱ መልስ ለመስጠት ጊዜ የላትም። የአምልኮ ሰው በክርክር የሚያባክነው ጊዜ የለውም። ይሁን እንጂ ምስክሯ ግን ዝም አይልምና

«ሚያስፈልገው ግን ጥቂት ወይም አንድ ነገር ነው። ግርያም መልካም ዕድልን መርጣለች ከእርሷም አይወሰድባትም፤ አለላት።» ሉቃ 10፥ 42

ማርያም ከእግሩ ሥር መቀመጥ የምትወደው በሰላም ቀን ቃሉን ለመስማት ብቻ አልነበረም። ኢየሱስ ዘግይቶ ወንድማቸው ሞቶ ከተቀበረ በኋላ፣ ልባቸው ተሰብሮ፣ ተስፋ ተቆርጦ፣ መቃብር ተዘግቶ፣ ሰልበት አልፎ፣ በአጽናን ተከበው ሳሉ ኢየሱስ በአራተኛው ቀን በመጣ ጊዜ ማርታ ሮጣ ወጣች በፊቱ ቁማ ፡-

«ጌታ ሆይ አንተ በዚህ ኖረህ ብትሆን ወንድሜ ባልሞተም ነበር ... አለችው።»

ትንሽ ቆይታ ማርያም መጣችና።

«... በእግሩ ላይ ወድቃ፡ ጌታ ሆይ አንተ በዚህ ኖረህ ብትሆን ወንድሜ ባልሞተም ነበር አለችው።»

የተናገረችው ያው ቀድሞ ማርታ ያለችውን ቃል ነበር። ይሁን እንጂ ከእግሩ ሥር ተደፍታ በአምልኮ መንፈስ የተናገረችው ነበርና ዝም ሊል አልቻለም። ማርያም ከእግሩ ሥር መውደቁ «በፈለግሁህ ጊዜ ባትመጣም፣ ምንም ባዘንና ልቤ ቢሰበርም፣ ዛሬም ጌታዬ ነህ፤ አሁንም አመልክሃለሁ» ማለቷ ነበር። የማርታ ንግግር ግን ልቡን አልነካውም። የማርያም ንግግር ግን ልቡን ነካው።

«በመንፈሱ እዘነ በራሱም ታወክ። ወደት አኖራችሁት? አለም። ... ኢየሱሱም አንባውን አፈሰሰ።»

አዎን የእግሩን ሥፍራ የሚወዱ እውነተኛ የአምልኮ ሰዎች የጌታን ልብ ይነካሉ። ከንዱንም ይቀሰቅሳሉ። ከጥቂት ቀናት በኋላ በቤታቸው ራት ተዘጋጅቶለት ማርታ ስታገለግል ዓልአዛር ከእጦ ገቡ ተቀምጦ ሳለ፡-

«ማርያም ዋጋው እጅግ የከበረ የጥሩ ናርዶስ ሸቱ ንጥር ወሰዳ የኢየሱስን እግር ቀባች ። በጠጉሯም እግሩን አበሰች። ቤቱም ከናርዶስ ሸቱ መላ።» ዮሐ. 11፥ 21- 35 ፡12፥ 3

ዛሬም ከእግሩ ሥር ናት ምንም እንኳ ከጌታ ይልቅ ለአገልግሎት የሚገዳቸው በጌሪጥ ቢያይዋት፣ ንዋይ አፍቃሪዎችና ሌቦች ቢከሷትም እርሷ እንደሁ ለአምልኮ እንጂ ለክርክር ጊዜ የላትም ። ሰውንም ለማሳመን አትጥርም። ዳሩ ምስክሯ መች ዝም ይልና። «ኢየሱሱም፡ ለምቀበርበት ቀን እንድትጠብቀው ተወላት... አለ።»

በእግሩ ሥር ስትሆን የምትተነፍሰው አየር ሁሉ እርሱን በማወቅ ይሞላል።

24

እውነተኛ ሰግደት

« እርሱም ጌታ ሆይ አምናለሁ አለ። ሰጊደለትም። »

ዮሐ 9፥ 38

አምልኮ ጌታን በቅርበትና በጥልቀት በማወቅ ውስጥ የሚያድግ የሕይወት ጉዞ ነው። ወደ ጌታ በተጠጋን መጠን በግል ባወቅነውና መገኘቱን በተለማመድን መጠን ሁለንተናችን በአምልኮ ባህር እየተዋጠ ይሄዳል። አምልኮ ከቁርጭምጭሚታችን አልፎ ጉልበታችን ከዚያም አልፎ ወገኖችን እያለም ሁለንተናችን ተውጦ ከመቆም ይልቅ ተንሳፍፈን ውሃውን ለመቆጣጠር ጥረት ከማድረግ ይልቅ ውሃው ተቆጣጥሮን የምንዋኝበት ማቆሚያ የሌለው ባህር ነው።

በጌታ ቤት ውስጥ ብዙ ልንቆይ፣ ብዙ ልናውቅና ልንታወቅ በልዩ ልዩ የአገልግሎት መስኮች ልንሳተፍ እንችላለን ይሆናል። ነገር ግን የጌታን ሕልውናውን ተለማምዶ፣ ስብእናውን አውቆ፣ ስሜቱን ተረድቶ፣ ታላቅነቱን አይቶ ማምለክ ሌላ ጉዳይ ነው።

በጉባኤ መዘመር፣ በአደባባይ ማሸብሸብ፣ በመድረክ መመስከር ጥሩ ነው። ነገር ግን በጓዳ ከጌታ ጋር ማሳለፍ፣ በእልፍኝ ከእርሱ ጋር መጫወት፣ አብሮ መሳቅ፣ አብሮ ማልቀስ፣ አብሮ መፈንደቅ፣ ሌላ የሕይወት ምዕራፍ ነው። ይህም በክርስቶስ ኢየሱስ አምላክን ለዳንን ለሁላችን የተሰጠ እንጂ የጥቂቶች ዕድል ፈንታ ብቻ አይደለም። መንፈስ ለሆነው እግዚአብሔር በመንፈስ ሕያዋን የሆንን ሁላችን ልንለማመደው ይገባል።

ይህን ሳስብ ወደ ልቤ የሚመጣ የመጽሐፍ ቅዱስ ታሪክ አለ። እስቲ በቃሉ ብርሃን ውስጥ ያለንበትን እንይ። ወደፊትም እንገሥግሥ።

ሰውየው ከመወለዱ ጀምሮ እውር ነው። ብርሃንን አያውቅም። እድሜው በእርግጥ ባይታወቅም ባካባቢው አጠራር ሙሉ ሰው ነው። የሚተዳደርበት ሙያው ልመና ሲሆን የሚውለው መንገድ ዳር ነው። ስለ ዕውርነቱ ሰዎች የተለያዩ ግምት ይሰጣሉ።

የእናቱ ኃጢአት ነው፣ የአባቱ ነው፣ የራሱ ነው... ወዘተ። ጌታ ኢየሱስ ግን የእግዚአብሔር ሥራ በእርሱ እንዲገለጥ መሆኑን ያውቃል። ጌታ በመሬት ላይ እንትፍ አለና አይኑን በጭቃ ቀባ። ወደ ሰሊሆም መጠመቂያ ሄዶ እንዲታጠብ አዘዘው። ሰውየውም ወደ ሰሊሆም፣ ኢየሱስም ወደ መንገዱ ሄዶ ተለያዩ።

ሰውየው እንደታዘዘው ሲታጠብ ዓይኑ በራ። ቀድሞ ሲለምን ያዩት ጉረቤቶቹ እሱ ነው! አይደለም! በሚል ውርርድ ገቡ። ጠየቁት እኔ ነኝ አላቸው። እንዴት ሊያይ እንደቻለ አጥብቀው ጠየቁት። «ኢየሱስ የሚባለው ሰው...» አለና የሆነውን ተረከላቸው። «ያ ሰው ወዴት ነው?» ብለው ጠየቁት። መልሱም፡ «አላውቅም።» ነበር። ምክንያቱም ጌታ ባነጋገረው ጊዜ እውር ነበርና አላየውም። ኢየሱስ ምን እንደሚመስል የሚያውቀው ነገር የለም። ስለዚህ እርሱ ገና አላወቀውም ነበር።

ወደ ፈሪሳዊያን ወሰዱት የተፈወሰበት ቀን ሰንበት ስለነበር ግር ግር ተፈጠረ። ፈሪሳዊያኑ ስለ ሁኔታው ጠየቁት መለሰላቸው። ደግመው ጠየቁት መለሰላቸው። ወላጆቹ ተጠሩ ፈሩ እርሱን ጠይቁት ሙሉ ሰው ነው አለ። ስለ ኢየሱስ ምን ይመስልሃል? አሉት «ነቢይ ነው» አለ በቁርጠኝነት። አሁንም ደግመው ጠርተው

«እግዚአብሔርን አክብር ይህ ሰው ኃጢአተኛ መሆኑን እኛ አናውቃለን።» አሉት።

«ኃጢአተኛ መሆኑን አላውቅም። እውር እንደነበርኩ አሁንም እንዳይ ይህን አንድ ነገር አውቃለሁ።»

ጥያቄአቸው ሲደጋገምበት፡

«አስቀድሜ ነገርኳችሁ አልሰማችሁምም ስለምን ዳግመኛ ልትሰሙ ትወዳላችሁ?... ደቀመዛሙርቱ ልትሆኑ ትወዳላችሁ?»

አላቸው። ተቆጡ፣ ተሳደቡ፣ በመጨረሻም እንዲህ አላቸው፡

«(ኢየሱስ) ከወደት እንደሆነ አለማወቃችሁ ይህ ድንቅ ነገር ነው። ዳሩ ግን አይኖቼን ከፈተ። እግዚአብሔርን የሚፈራ ፈቃዱንም የሚያደርግ ቢኖር ያንን እግዚአብሔር ይሰግዋል እንጂ፣ ኃጢአተኞችን እንዳይሰማ እናውቃለን። ዕውር ሆኖ የተወለደውን አይኖች ግንም እንደ ከፈተ ዓለም ከተፈጠረ ጀምሮ አልተሰማም። ይህ ሰው ከእግዚአብሔር ባይሆን ምንም ሊያደርግ ባልቻለም ነበር።»

ልብ በሉ፤ አንድ ዕውርና ለማንኛውም የነበረ ሰው በምሁራን፣ በሕግ አዋቂዎችና በሃይማኖት መሪዎች መሐል ቆሞ ስለ ኢየሱስ ሲሰብክና ሲመሰክር፤ በንግግሩም መልስ ሲያሳጣቸውና አፋቸውን ሲያዘጋ፣ ምን ዓይነት ስሜት እንደሚፈጥር መገመት አያስቸግርም። እኔ ግን እንድታዩት የምፈልገው እውነት ይህ ሰው በኢየሱስ እጅ ዓይኑ ከመከፈቱ አልፎ ስለ እርሱ በአደባባይ መሰከረ እንጂ ግና እስካሁን ይህ ኢየሱስ ምን እንደሚመስል አላየውም፤ አላውቀውም።

ፈረሳዊያኑ
« አንተ ሁለንተናህ በኃጢአት ተወለድህ። አንተ እኛን ታስተምረናለህ? አሉት። ከምኩራባቸው አወጡት ። »
በዚያኑ ጊዜ ከምኩራብ መውጣት ማለት ቀላል ጉዳይ አይደለም። በማንኛውም ማህበራዊ እንቅስቃሴ ከሕብረተሰቡ መገለል ማለት ነው። እንግዲህ ይህ ሰው ከመመስከርም አልፎ ዛሬ ስለ ኢየሱስ መከራ እየተቀበለና የኢየሱስን ነቀፌታ ተሸክሞ እየተሰደደ ነው። ግን አሁንም እኮ ኢየሱስን በግል አያውቀውም። ፊት ለፊት አላየውም።

ነገር ግን እንዲህ ሆነ። ጌታ ኢየሱስ ስለእርሱ ከምኩራብ መገረር ከሰማ በኋላ አንድ ቀን በመንገድ አገኘውና
« አንተ በእግዚአብሔር ልጅ ታምናለህ? » አለው።

ሰውየውም
« ጌታ ሆይ በእርሱ አምን ዘንድ ማን ነው? » አለ።
ምን ያርግ? ያን ዕለት ዕውር ሆኖ ነው የዳሰሰው። ታጥቦና አይኑ በርቶ ሲመለስ ኢየሱስ በቦታው የለም። ስለዚህ አይኑን ያበራለትን፣ ስለ እርሱ በአደባባይ የመሰከረለትን፣ የተሰደደለትንና፣ በውጭ የተጣለለትን ኢየሱስ « እሱ ማን ነው? » እያለ ራሱን ይጠይቀው ጀመር። ያን ጊዜ ኢየሱስ

« አይተኸዋልም ከአንተ ጋርም የሚናገረው እርሱ ነው። » አለው።

« እርሱም ጌታ ሆይ አምናለሁ አለ። ሰገደለትም። »
ዛሬም ወገኖቼ ብርሃን በርቶልን ደህንነት አግኝተን ልዩ ልዩ ፈውሶችን ከጌታ ተቀብለን ሊሆን ይችላል። ነገር ግን ጌታን ራሱን በግል አግኝተነዋል? አውቀነዋል? ከዚህም በላይ ስለ ስሙ መሰከረን፣ ስለ ጌትነቱ ተናግረን፣ ሊሆን ይችላል። ግን ጌታን ራሱን ካላወቅነው ምን ይረባናል? ከዚህም ሁሉ አልፈን ስለስሙ ተሰደን፣ ተንከራተን፣ ብዙ ዋጋ ከፍለን ሊሆን ይችላል። ነገር ግን ይህን ኢየሱስን በግል

አግኝተነዋል? ተገልጦልናል? አንድ ቀን እንደዚያ ሰው በአጠገባችን ቆሞ « ምናገርህ እኔ ነኝ » ሊለን ይወዳል። ያን ጊዜ እኛም ከእግሩ ሥር እንወድቃለን። ጌታዬ አምላኬም ብለን እንሰግድለታለን። እውነተኛ አምልኮ ማለትም ይህ ነው።

በጉባኤ መዘመር፣ በአደባባይ ማሽብሽብ፣ በመድረክ መመስከር ጥሩ ነው። ነገር ግን በግል ከጌታ ጋር ማሳለፍ፣ በእልፍኝ ከእርሱ ጋር መጫወት፣ አብሮ መሳቅ፣ አብሮ ማልቀስ፣ አብሮ መፈንደቅ... በክርስቶስ ኢየሱስ አምነን ለዳንን ለሁላችን የተሰጠ እንጂ የጥቂቶች እድል ፈንታ ብቻ አይደለም... ሁላችን ልንለማመደው ይገባል።

አምልኮና ትኩረት

«በውኑ ቆንጆ ጌጥዋን ወይስ ሙሽራ ዝርገፍ ጌጥዋን ትረሳለች? ሕዝቤ ግን ለማይቆጠር ወራት ረስቶኛል።»

ኤ.ር.2፥32

እግዚአብሔር ሕዝቡ ሲተውትና ሲረሱት ከመፍረዱ በፊት ያስጠነቃቃቸው ዘንድ ሁልጊዜ ጉባኤ ይጠራል። ምስክር ያቆማል። ታዲያ ብዙ ጊዜ የሚጠራውና ምስክር የሚያደርገው ሰማያትንና ምድርን ነው።

እግዚአብሔር ተናገረአልና ሰማያት ስሙ ምድርም አድምጪ ልጆችን ወለድሁ አሳደግሁም እነርሱም አመፁብኝ። ኢሳ1፥2
«... እግዚአብሔር ተናገረ። ከፀሐይ መውጫ ጀምሮ እስከ መግቢያዋ ድረስ ምድርን ጠራት ... በላይ ያለውን ሰማይን ምድርንም በሕዝቡ ለመፍረድ ይጠራል። ከእርሱ ጋር ለመሥዋዕት ኪዳን የቆሙትን ቅዱሳኑን ሰብስቡለት።» መዝ(50) 1፥45
«ተራሮች ሆይ ጠንካሮች የምድር መሠረቶችም ሆይ እግዚአብሔር ከሕዝቡ ጋር ክርክር አለውና ከእስራኤል ጋር ይፋረዳልና የእግዚአብሔርን ክርክር ሰሙ።» ሚክ 6፥2
«ሰማያት ሆይ በዚህ ተደነቁ እጅግም ደግሙና ተንቀጥቱ ይላል እግዚአብሔር ሕዝቤ ሁለቱን ክፉ ነገሮች አድርገዋልና። እኔን የሕያውን ውኃ ምንጭ ትተውኛል ...» ኤ.ር.2፥12

ፍቅርን ከሚጉዱ ነገሮች አንዱና ዋነኛው መረሳት ነው። ከዚህ የባሰ በፍቅር ላይ ሊፈፀም የሚችል በደል ያለ አይመስለንም።

ባል ሚስቱን ቢረሳ ሚስትም ባልዋን ብትረሳ ምን ይባላል? እዚህ ጋ መርሳት ስል አላውቅህም አላውቅሽም መባባልን ሳይሆን አብረው እየኖሩ ትኩረት (Attention) መንሳት ማለቱ ነው። ዛሬ የብዙዎችን ቤት እያፈረሰ ያለው አካል (ሥጋ) ቤት ተቀምጦ ሳለ፣ የልብ መጥፋት፣ የሃሳብ መጋለብና የስሜት መኮብላል ነው።

እግዚአብሔርም ፍቅር ነውና ስለዚህ መረሳትን ፈጽሞ አይወድም። በናቡከደነፆር ዘመን በእስራኤል ላይ የደረሰው ቃላት

ሊገልፀው የማይችል ሰቆቃ ብቸኛ ምክንያት ሕዝቡ እግዚአብሔርን መርሳቱ እንደሆነ እናውቅ ይሆን?

ከፍርዱ አፈፃፀም ጥቂት ቀደም ብሎ የተነሳው ነቢዩ ኤርሚያስ ከእግዚአብሔር ዘንድ የተናገረው መልእክት ቢጨመቅ «ለምን ረሳችሁኝ?» የሚል ነበር። እስቲ በአንድ ምዕራፍ ላይ ብቻ ያለውን እንመልከት።

«እነርሱም፡- ከግብጽ ምድር ያወጣን በምድረበጃም በባድግ ጉድጓድም ባለበት ምድር በውኃ ጥምና በሞት ጥላ ምድር ግንም በግያልፍበትና ግንም በማይቀመጥበት ምድር የመራን እግዚአብሔር ወዴት አለ? አላሉም! እግዚአብሔር እንዲህ ይላል፡- ለባቶቻችሁ ከእኔ ዘንድ የራቁ ከንቱነትንም የተከተሉት ከንቱም የሆኑ ምን ክፉት አገኝተውብኝ ነው? ... ወደ ኪቲም ደሴቶች አለፉና ተመልከቱ ወደ ቄዳርም ላኩና እጅግ መርምሩ እንደዚህም ያለ ነገር ሆኖ እንደሆነ አይደለም። በውኑ አግልከት ያልሆኑትን አግልክቱን የለወጣቸው አንድ ሕዝብ ለለገን ነገር ግን ሕዝቤ ከብሩን ለማይረባ ነገር ለወጠ። ... ሕዝቤ ሁለቱን ክፉ ነገሮች አድርገዋልና እኔን የሕያውን ውኃ ምንጭ ትተውኛል የተቀደዱትንም ጉድጓዶች ውኃውን ይይዙ ዘንድ የማይችሉትን ጉድጓዶች ለራሳቸው ቆፍረዋል። ... ፈታቸውን ሳይሆን ጀርባቸውን ሰጡኝ ... በውኑ ቆንጆ ጌጥዋን ወይስ ሙሽራ ዝርገፍ ጌጥዋን ትረሳለችን ሕዝቤ ግን የማይቆጠር ወራት ረስቶኛል።» ኤ.ር.2፥5.

13፥ 27 - 32

ኧረ ለመሆኑ ሊረሳ የሚገባው ማን ነበር? እኛ ወይስ እርሱ? ደግሞስ እግዚአብሔር ቢረሳን ኖሮ ምን ይውጠን ነበር? ባንረሳው እኮ ትርፉ ለእኛው ነው። ሙሽራን ሙሽራ የሚያሰኛት፣ የሚያሳምራትና የሚያደምቃት ዝርገፍ ጌጥዋ ነው። ብናውቅስ ጌታ ዝርገፍ ጌጣችን ነው። ያለ እርሱ ውበትና ደምግባት የለንም። ታዲያ ያለ እርሱ መሆን የእብደን ያህል እርቃን ቀረቶ መንቀሻቀሻም አይደል? ኧረ ነው!

በሌላ በኩል በሙሉ ልብ፣ ጌታን ማሰብ፣ ማሰላሰል፣ የሃሳብ ዓለማችን ማዕከል ማድረግ አምልኮ ነው። አንዳንዴ ባንዘምር፣ ባናሸበሸብ እንኳ በፊቱ ዝም ብለን ብናስበው ፍቅሩን፣ ምህረቱን፣ ቸርነቱን፣ ኃይሉን፣ ክብሩን ... ብናሰላስል ብንመስጥና ብናደንቅ እያመለከነው እንደሆነ እንወቅ።

እኛ እንጂ ጌታ እንዲሁ አይረሳንም። አንዱ የአካሉ ክፍል አድርጎናልና ሲረሳን አይፈልግም። ይህም ችሎታው ስለሌለው ሳይሆን ራሱን ከእኛ ጋር በፍቅር ስላሰረ ብቻ ነው።

ለምሳሌ አንዲት ሴት ወደ ገበያ ለመሄድ ዘንቢሷን ይዛ ከቤት ከወጣች ታክሲ ከተሳፈረች በኋላ ድንገት ሙኻ «ባለታክሲ ወራጅ ወዮ እግሬን ቤት ረስፄው መጣሁ» ትላለች? ፈጽሞ! ሌላ ነገር ትርሳ እንጂ እግሯንም ምን ሲደረግ። እንግዲህ ጌታ የአካሉ ክፍሎች አድርጎናልና ፈጽሞ አይረሳንም። የሚብሰው ግን እኛ እርሱን ብንረሳ ነው። እግር የሌለው ሰው በዱላ ሊሄድ ይችላል ይሆናል። ራስ የሌለው ግን ምን ይውጠዋል? የእኛም ራስ ክርስቶስ ነውና። አእምሮአችን እርሱን በማሰብ ይሞላ።

አምልኮ ማለት ቀጠሮ ሰጥተን፣ ዕቅድ አውጥተን የምንፈጽመው ሥርዓት ብቻ ሳይሆን፣ በቀንና በሌሊት፣ በደስታና በሀዘን፣ በከፍታና በውርደት ዘወትር ጌታን የትኩረታችን ማዕከል፣ የሃሳባችን ዓለም በማድረግ ቃሉን እያሰላሰልን በመንፈስ ሐሴት እያደረግን ለሰዎች ሁሉ ቸርነቱን እየተረክን የምንኖረው ኑሮ ነው።

ፍቅርን ከሚጉዱ ነገሮች አንዱና ዋነኛው መረሳት ነው። ከዚህ የባሰ በፍቅር ላይ ሊፈፀም የሚችል በደል ያለ አይመስለንም።

26

ከመዝሙር ሁሉ የሚበልጥ መዝሙር

«በሐፋ መሳም ይሳመን...»

መጋ መጋ 1፥ 2

የሰለሞንን መጋልይ ከመዝሙር ሁሉ የሚበልጥ መዝሙር ያሰኘው ምን ይሆን? የአምልኮን ሚስጥር ያዘለ ሰለሞን ይመስለኛል። ይህም አምልኮ ከሁሉ እንደሚበልጥ ያሳያል። እንዴት እንደሚበልጥ ተመልከቱ።

ፀሎት፣ ምሥጋና፣ መዝሙር፣ ሽብሽባ፣ ... ወደ አምልኮ የሚያደርሱ መንገዶች ወይም አምልኮ ሊያልፍባቸው የሚችሉ መሣሪያዎች እንጂ በራሳቸው አምልኮ አይደሉም። እነዚህ ሁሉ ከእኛና ካለንበት ሁኔታ ጋር የተያያዙ ናቸው። ሁልጊዜ መለመን፣ ሁልጊዜ ማመስገን፣ ሁልጊዜ መዘመር፣ ሁልጊዜ ማሽብሽብ፣ አንችልም። ስናጣ እንለምናለን፣ ስናገኝ እናመሰግናለን፣ ደስ ሲለን እንዘምራለን፣ ስናዝን እንፀልያን ... ። እግዚአብሔር ስሜታችንን ስለሚረዳ በመከራ ጊዜ እንድንዘምር ደስ ባለን ጊዜ በፀሎት እንድንቃትት ግድ አላለንም። ለዚህም ነው ቅዱስ ቃሉ

«ከእናንተ መከራን የሚቀበል ግንም ቢኖር እርሱ ይፀልይ። ደስ የሚለውም ግንም ቢኖር እርሱ ይዘምር» ያዕ. 5 ፥ 13 የሚለው።

እንግዲህ እነዚህ ከላይ የተጠቀሱት ከስሜታችንና ከሁኔታችን ጋር የተያያዙ ሰለሞን ሁልጊዜ ሊከናወኑ አይችሉም። አምልኮ ግን ከእኛና ከሁኔታችን በላይ ሆኖ ቀጥታ ከእግዚአብሔር ማንነት ጋር የተያያዘ በመሆኑ፣ ደስ ቢለን፣ ብናዝን፣ ብናገኝ፣ ብናጣ፣ እርሱ በዙፋኑ ላይ እስካለ ድረስ የማይቋረጥ የዘወትር ተግባር ነው። ይህም አምልኮን ከሁሉ የሚበልጥ አድርጎታል። የሰለሞን መጋልይ አምልኮን በአዲስ ኪዳን ስሜት የሚገልጽ መጽሐፍ ነው። ምንም እንኳ አምልኮ በብሉይ ኪዳን ዘመንም የነበረ ቢሆንም መርሳት የማይገባን ያኔ የነበሩት ሕዝብ በመንፈስ ከተቀቡ ከጥቂት የእምነት ሰዎች በስተቀር ባብዛኛው በመንፈስ ሙት የሆኑና ከኃጢአተኝነት ክስ የተነሳ ወደ እግዚአብሔር ለመቅረብ ድፍረት ያልነበራቸው

በለነበሩ አምልኪያቸው በርቀት የተገደበ ነበር። እኛ ግን ምሳሌው ተወግዶ ወደ እውነተኛው አካል መጥተናል። በመንፈስም ሕያው ሆነናል። በመስቀሉም ደም ተረፎተን በክርስቶስ ሕልውና ወደ እግዚአብሔር ያለገደብ ቀርባለን።

በብሉይ ኪዳን መጻሕፍት አምልኮ የሚለው የዕብራይስጥ ቃል ሲተረጎም (Shachah) (ሻክ) መስገድ፣ በግንባር መውደቅ፣ እጅ መንሳት ማለት ነው። አዲስ ኪዳን በተፃፈበት በግሪክ ቋንቋ ግን አምልኮ ለየት ያለ ትርጉም አለው። (Proskuneo) ነፍስኩን ለመሳም ማለት ነው።

እንግዲህ ልዩነቱን እንመልከት፤ ያኔ ከነበረው ርቀት የተነሳ እግዚአብሔር ሲመለከ ከሩቅ ይሰገድለታል። ዛሬ ግን ካለው ቅርበት የተነሳ ይሳማል። መሳሙም

ብሉይ መሣም ይሳመን ፍቅሩ ከወይን ጠጅ ይልቅ መልካም ነውና። መጋ.መጋ 1፥2

እንደሚል የፍቅር መሳም ነው። ይህም ለሁሉ የሚሆን ሳይሆን የራስ ለሆነና የእርሱ ለሆኑ ብቻ የሚደረግ የፍቅር ልውውጥ ነው። በንጉሥ ሰለሞንና በሱነማይቷ አባላ መካከል የነበረውን የፍቅር ልውውጥ መሠረት አድርጎ የተፃፈውን ያኔ በእግዚአብሔርና በእስራኤል፣ ዛሬ ደግሞ በክርስቶስና በቤተክርስቲያን መካከል ያለውን የፍቅር ሕብረት የሚገልፀውን ይህን መጽሐፍ ለመረዳት በእርግጥ የታደሰ አእምሮ ያስፈልጋል።

አለዚያ ፍቅርን ተጠምቶ መጥቶ ከልባችን ምንጭ እንድናጠጣው ሽቶ በጉድጓዳችን አጠገብ የሚጠባበቀንን ጌታ እኔ እንዲህና እንዲያ ስሆን ... እንዴት ከእኔ ትለምናለህ? እያልን ግራ በመጋባት ተሞልተን ፍቅርን እንነፍገዋለን። ዮሐ 4፥9 እውነቱ ግን እንዲህ አይደለም። የምናመልከው እግዚአብሔር ከሩቅ የሚሰገድለት ጌታ ብቻ ሳይሆን ተቀርቦ የሚሳም ፍቅረኛም ነው። ስለዚህም ነው ለፍቅር እንድንቀርበው እድፈታችንንና የፊት መጪማደዳችንን አስወግዶ ክብርትና ንጽሕት አድርጎ ወደ ራሱ ሊያቀርብን ክርስቶስ ስለእኛ ራሱን አሳልፎ የሰጠው። ኤፌ 5፥26

እኛ እግዚአብሔርን ለማምለክ በአምሳሉ የተሠራን ለፍጥረቱም የበኩራት ዓይነት የሆንን ልዩ ፍጥረት ነን። በሰማይና

በምድር ምንም ብዙ ፍጥረታት ቢኖሩ አንዳቸውም እግዚአብሔርን አይመስሉም። መላእክትም ቢሆኑ እርሱን ለማምለክ የተፈጠርን እኛን ሊያግዙና ሊያገለግሉ እንጂ፣ ከእግዚአብሔር ጋር በቀጥታ የመንፈስ ኅብረት ሊያደርጉ አልተፈጠሩም። ዕብ 1፥14 ይህ ለእኛ ብቻ የተሰጠ ልዩ መብት ነው። ታዲያ ይህ መብት ምን ያህል ያስደስተን ይሆን?

በጥንት ዘመን የአማልክት አባት ተብሎ ይጠራ የነበረውን የሲዶናውያንን ርኩሰት በአልን የሚያመልኩ ሰዎች የአምልኮ ሥርዓት የሚፈጽሙት ምስሉን ደጋግመው በመሳም ነበርና እግዚአብሔር ለኤልያስ

«እኔም ከእስራኤል ጉልበታቸውን ለበአል ያሳንበረከኩትን ሁሉ በአፋቸውም ያልሳሙትን ሁሉ ሰባት ሺህ ሰዎች ለእኔ አስቀራሰሁ።» 1 ነገ-19፥18

እንዳለ እኛም ፍቅራችንን የሚሹትን ጣዖታት እያፈረሰን ለመድኃኒታችን ብቻ እናቆይለት።

በግሪኩ የአምልኮ ቃል ትርጉም መሠረት ጌታን ቀርቦን ለመሳም የልብ ድንግልናችንን ዘወትር እንጠብቅ። ሊደፍረንና ሊያረክበን በዓለም ምኞት ተከልሎ የሚመጣውን የዲያቢሎስ ሽንገላ መቃወም የኛው ድርሻ ነው። በእምነት እየተመላለሰን በመንፈስም እየተመራን ዘወትር በልዑል መጠጊያ እንኑር። ሁሉንም ከሚችል ከአምላክ ቅጥር አንውጣ፤ ከጥላውም ፈቀቅ አንበል። እርሱ ይብቃን፤ እርሱ ያርካን፤ ይልቅ በክንፎቹ ተሰውረን

ሐንተ መታመኛዬ አምላኬና መሸሸጊያዬ ነህ። እንበለው።

እኛ እግዚአብሔርን ለማምለክ በአምሳሉ የተሠራን ለፍጥረቱም የበኩራት ዓይነት የሆንን ልዩ ፍጥረት ነን።...መላእክትም ቢሆኑ እርሱን ለማምለክ የተፈጠርን እኛን ሊያግዙና ሊያገለግሉ እንጂ፣ ከእግዚአብሔር ጋር በቀጥታ የመንፈስ ኅብረት ሊያደርጉ አልተፈጠሩም።

አምልኮ መቼ?

ንጉሡም ተናገረ ዳንኤልንም፡- ሁልጊዜ የምታመልከው
አምላክህ እርሱ ያድንህ አለው፡፡
(ዳን 6፡16)

ስርጓጅ መርከብ Sub marine (ሰብ ማሪን) እንደ ሌሎች መርከቦች በባህሩ ላይ የሚሠሩ ብቻ ሳይሆን ጠልቆ ውስጥ ለውስጥ የሚሄድ፣ ሲያሻው ብቅ ብሎ ባህሩ ላይ የሚታይ ሲያስፈልግ ሰጥሞ ደብዛውን የሚያጠፋ ብዙን ጊዜ ለጦርነትና ለሰላላ ተግባር የሚውል ልዩ መርከብ ነው፡፡

አንድ የእግዚአብሔር ሰው ሲናገር «የአንዳንድ ሰዎች የአምልኮ ሕይወት እንደዚህ ሰብ ማሪን ይመስላል፡፡ ከሰኞ እስከ ቅዳሜ በዓለም ውስጥ ተዘፍቀው ደብዛቸው ጠፍቶ ዱካቸው ተሰውሮ እንኳን ለሰው ለእግዚአብሔር ጠፍተው ይከርሙና እሁድ ቤተክርስቲያን ብቅ ይላሉ፡፡» እውነት ነው ሳምንቱን ሙሉ በዓለም የምኞት ባህር ውስጥ ሰጥመው አምልኮ ሲባል የእሁድ ጥዋት ኸሮግራም ትዝ የሚላቸው ክርስቲያኖች ጥቂት አይደሉም፡፡ አምልኮ የመንፈሳችን የተፈጥሮ ባህሪ ነው፡፡ በሥጋ በሕይወት ለመኖር ያለማቋረጥ እንደምንተነፍስ ሁሉ በመንፈስ በሕይወት ለመኖር ደግሞ ያለማቋረጥ እናመልካለን፡፡ ሐዋርያው ጳውሎስ እንደ ጥሩ ሐኪም መንፈሳዊ ጤንነትን ለመጠበቅ መንፈሳዊ መድኃኒት ሲያዝልን፤

« ሁልጊዜ ደስ ይበላችሁ፤ ሳታቋርጡ ፀልዩ፤ በሁሉ አመስግኑ፤ ይህ የእግዚአብሔር ፈቃድ በክርስቶስ ኢየሱስ ወደ እናንተ ነውና ይላል፡፡ 1.ተሰ 5፡ 16-18

አንዳንዶች ሁልጊዜ ላለማምለካቸው የሚሰጡት ምክንያት «ሥራ ይበዛብኛል» ፣ «ጊዜ የለኝም» የሚል ነው፡፡ ግን እንደ ነቢዩ ዳንኤል ሥራ የሚበዛበት የነበረ አይመስለኝም፡፡ በዘመኑ በመቶ ሃያ ሃገሮች ላይ ባሉ በመቶ ሃያ መሳፍንቶች ላይ አለቃና የንጉሡ ገንዘብ ሚኒስቴር ነበር፡፡

ግን እግዚአብሔርን ሁልጊዜ ስለማምለኩ የመሰከረለት የቅርብ አለቃው ራሱ ንጉሡ ዳርዮስ ነበር፡፡ ምናልባት ሰው ሁልጊዜ እግዚአብሔርን እንዴት ሊያመልክ ይችላል የሚለው ጥያቄ ውስጣችንን እየጉነተለው ከሆነ ለዚህ መልስ የሚሆነን የአምልኮን ምንነት መረዳት ነው፡፡

ዳንኤል የሚያመልከው አምላክ የሚያድን አምላክ እንደሆነ ንጉሡ በሚገባ ተረድቷል፡፡ ከተራቡ አንበሶች ጋር ያደረገ ሰው ለማነጋገር ወደ አንበሶች ጉድጓድ መሄዱ ዳንኤል የሚያመልከው አምላክ የሚያድን መሆኑን ከመረዳቱ በቀር ሌላ ምንም ሊሆን አይችልም፡፡ እንዳሰበውም ከጉድጓዱ ውስጥ የዳንኤል ድምጽ ወጣ፡፡ ንጉሡ በመደነቅ ተዋጠ፡፡ ዳንኤል ከጉድጓዱ እንዲወጣ ትዕዛዝ ሰጠ፡፡

አምልኮ ማለት እግዚአብሔርን ማድነቅ፣ በፍፁም ልብ መውደድ፣ በነገር ሁሉ ለርሱ ቅድሚያ በመስጠት ማክበር፣ እርሱን ማሰብ፣ ቃሉን ማሰላሰል፣ ስለ ታላቅነቱ መናገር፣ ወዘተ ነው፡፡ በውናችን ብቻ ሳይሆን በእንቅልፍ ልባችን፣ በሥራችን ብቻ ሳይሆን በእረፍታችን፣ በማግኘት ብቻ ሳይሆን በማጣት፣ በደስታ ብቻ ሳይሆን በሃዘን፣ በሰላም ብቻ ሳይሆን በጦርነት፣ በመክበር ብቻ ሳይሆን በመዋረድ፣ ሁልጊዜ በውስጣችን ሊከናወን የሚገባው ነው፡፡

ንጉሡ ዳርዮስ በራሱ ሥልጣን ዳንኤልን ከአንበሶች ጉድጓድ ሊያድን ፀሐይ እስኪገባ ድረስ ደክሟል፡፡ ምንም እንኳን የመቶ ሃያ አገሮች ንጉሥ ቢሆንም አልተሳካለትም፡፡ እግዚአብሔር ሁልጊዜ የሚያመልኩትን ወዳጆቹን ለማዳን ማንም እንዲረዳው አይፈልግም፡፡

እርሱ ለሚያመልኩትን ከፈተና እንዴት እንዲያድን . . .
ያውቃል፡፡ » 2.ጴጥ 2፡ 9

በሕይወቱ ተገልጦ እንደሚታየው ዳንኤል አንድ እውነት ተረድቷል፡፡ እግዚአብሔርን ሁልጊዜ ያለነቀፋና ያለነውር ማምለክ የርሱ ድርሻ ፣ ከሚመጣበት ማንኛውም ፈተና መጠበቅና ማዳን ደግሞ የእግዚአብሔር ድርሻ መሆኑን ጠንቅቆ አውቋል፡፡ በተፈጠረው ሁኔታ እግዚአብሔር ሙሉ በሙሉ ኃላፊነቱን እንደወሰደ ገብቶታል፡፡ ስለዚህም አልተናወጠም፡፡ ይልቅ ሁልጊዜ እግዚአብሔርን ለማምለክ አበረታው፡፡ ከአንበሶች ጋር አድሮ ምንም ጉዳት ሳያገኝው መቅረቱ ሁሉን አስደመመ፡፡ የጠላቶቹን አፍ አስያዘ፡፡

ምናልባት ዳንኤል በአንበሶች ጉድጓድ እንዲጣል ያደረጉት ሰዎች እንዲህ ብለው ይሆናል፡- «አይሆንም አንበሶቹ ይመርመሩልን! ችግር ቢኖርባቸው ነው። መብላት አቁመው መሆን አለበት።» የንጉሡ ምላሽ ምን እንደሚሆን መገመት አያስቸግርም። «አንበሶቹ በርግጥ ታመው ወይም መብላት አቁመው ከሆነ አለመብላታቸውን ለማረጋገጥ የምንችልበት መንገድ አንድ ብቻ ነው። እርሱም እናንተን ወደ አንበሶቹ ጉድጓድ መጣል። ያኔ እንደሚበሉና እንደማይበሉ በእርግጥ እናውቃለን።» ቃሉ እንደሚለው በተጣሉ ጊዜ ገና ወደ ጉድጓዱ መጨረሻ ሳይደርሱ አንበሶች ያዟቸው፤ አጥንታቸውንም ሰባበሩ።

እግዚአብሔርን የማያውቀውና ቤል የተሰኘውን ጣዖት የሚያመልከው ንጉሥ ዳርዮስ በዳንኤል የአምልኮ ሕይወት ውስጥ ያየውን እግዚአብሔርን በምድር ሁሉ ላይ ለሚኖሩ ወገኖች በጻፈው ደብዳቤ እንዲህ በማለት ገለጠው

«... እርሱ ሕያው አምላክ ለዘላለም የሚኖር ነውና መንገስቱም የግዴጠፋ ነው ግዛቱም እስከ መጨረሻ ድረስ ይኖራል። ያድናል ይታደግልል በሰማይና በምድርም ተአምራትንና ድንቅን ይሠራል ዳንኤልንም ከአንበሶች አፍ አድናታል።» ዳን 6:26-27

ይህም በዓለም ሁሉ ተወራ በዳርዮስ ግዛት አዋጅ ተብሎ ተነገረ። ሰው ሁሉ የዳንኤልን አምላክ እንዲፈራና እንዲንቀጠቀጥ ሆነ።

ዛሬስ እኛ የእሁድ ጠዋት ያአምልኮ ኘሮግራም ደንበኞች ብቻ ነን? ወይስ እግዚአብሔርን ሁልጊዜ እናመልካለን? ስለ አምልኮ ሕይወታችን በምናውጀው እኛው ነን ወይስ አሕዛብ እንኳ ሳይወዱ ይመሰክሩልናል? እግዚአብሔርን በማምለካችን የሚደርስብንን ማንኛውንም መከራ በደስታ ልንቀበል እንደ ክብር ልንቆጥረው ተዘጋጅተናል? የምናመልከው አምላክ ከሁሉ ሊያድነን እንደሚችልበት ታምነናል? ከሆነ አባቶቻችን በንፁህ ሕሊና በማምለክ ያዩትን ክብርና ማዳን እኛም እናያለን። ብቻ ሁልጊዜ እናምልከው።

በሥጋ በሕይወት ለመኖር ያለማቋረጥ
እንደምንተነፍስ ሁሉ በመንፈስ በሕይወት ለመኖር
ደግሞ ያለማቋረጥ እናመልካለን።

አምልኮና ራስን መስጠት

... ከአምላካቸው በቀር ማንንም አምላክ እንዳያመልኩ
ለእርሱም እንዳይሰግዱ ሰውነታቸውን አሳልፈው
የሰውትጌ... የዳኔ... አምላክ ይባራሉ።
ዳን.3 ፡28

ንጉሡ ናቡከደነፆር በዱራ ሜዳ ለቆመው የወርቅ ምስል ሰው ሁሉ እንዲሰግድ አዟል። ስለምስሉም ምንነት ስንመረምር እርሱ ራሱ በብስጭትና በቁጣ እነሲድራትን ሲጠይቅ

«... አምላኬን አለማምለካችሁ ላቆምሁትም ለወርቁ ምስል አለመስገዳችሁ እውነት ነው?» ዳን 3፡14

በማለት ከተናገረው ንግግር ምስሉ አምላኩ መሆኑን መረዳት እንችላለን። ወደ ምዕራፍ ሁለት መለስ ብለን ንገሡ ያየውንና በዳንኤል የተተረጎመውን ሕልም ስንመለከት ንጉሡ በሕልሙ ያየው ራሱ ወርቅ የሆነ የሰው ምስል ነበር። ሕልሙ ሲተረጎም የወርቅ ራስ የሆነው ናቡከደነፆር ራሱ እንደሆነ ዳንኤል «አንተ የወርቁ ራስ ነህ።» በማለት ነግሮታል። ይህንን መሠረት በማድረግ ነበር ቁመቱና ወርዱ ስልሳ ክንድ የሆነ ምስል ያሠራውና ያመለከው ያስመለከውም። ከዚህ በመነሳት እርግጠኛ መሆን የምንችለው ናቡከደነፆር ያቆመው የራሱን ምስል እንደሆነ ነው። አምላኬ ብሎም የጠራው እሱነቱን ሲሆን፤ በመንግሥቱ ያለ ሕዝብ ሁሉ እንዲሰግድ ያዘዘው እኔነቱን ለማስመለከት ነበር።

ዛሬስ በዘመናችን ሰዎች እኔነታቸውን እንደሚያመልኩ ምን ያህል አስተውለን ይሆን? አዎን በምድር ላይ ካሉ የእግዚአብሔርን ክብር ከሚወስዱ ጣዖታት መካከል አንዱና ዋነኛው «እኔነት» ነው። ሉቢፈርን ከሰማይ የጣለው (ኢሳ.14 ፡12) ለሰው ዘር ውድቀት ብቸኛ ምክንያት፤ (ዘፍ.3፡5) በዘመናት ሁሉ ውስጥም ለሰው ልጆች ወጥመድና ጠንቅ የሆነው ራስን የመውደድ፤ ራስን የማክበር፤ ራስን

ከሁሉ በላይ አድርጎ የማሰብ፣ በራስ ዓይን ፊት መልካም መሰሉ የታየውን ሁሉ እንደትከክል የመቁጠር፣ ከእኔ በላይ ላላ ሰላሳ ራስን የመካብ፣ እኔ ላመንኩበት ሰው ሁሉ ይሰገድ ብሎ መጓጓ፣ ራስን አምልኮ ለማስመለከት የመጣር ክፉ የአምልኮት ሱስ ነው። እኔነት በውስጡ የነገሠ ሰው ለእግዚአብሔር እውነተኛን አምልኮ ለመስጠት አቅሙም ፈቃዱም የለውም። እውነተኛ አምልኮ ግን ይህ ነው።

«በዚህ ምሳሌ ተደፍቶ የግደባጅ በዚያን ጊዜ በግንድ አላት እቶን ውስጥ ይጣላል።» ዳገ. 3+6

የሚል አዋጅ እየተነገረ እነሲድራት ለሰውነታቸው ሳይላሱ፣ ለእኔነታቸው ሳይገዙ፣ ራሳቸውን ለማዳን ሳይጠበቁ፣ የእውራጃ ገዥ ሆነው በንጉሡ የመሸማቸው ውለታ ሳይዛቸው፣ ባዕድና ምርኮኛነታቸው የበታችነት ስሜት ሳያሳድርባቸው፣ ሰው ሁሉ ሲደፋ ቀጥ ብለው ቀሩ ። ጉዳዩን አውጥተውና አውርደው ዋጋቸውን ተምነው የወሰኑት እንጂ፣ የሰሜት ጉዳይ አልነበረምና። ንጉሡ በቁጣ በጠየቃቸው ጊዜ መልሳቸው አጭርና ግልጽ ነበር።

«... በዚህ ነገር እንመልስለህ ዘንድ አስፈላጊያችን አይደለም፤ ንግግራቸው የእምነት ብቻ ሳይሆን ፍፁም የመስጠትም ነበርና። ለምናውልከው አምላካችን ከግንደው ከእሳቱ እቶን ያድነን ዘንድ ይችላል። ከእጅህም ያድነናል። ንጉሥ ሆይ እርሱ ባያድነን ለግልክትህን እንዳናውልክ ላቆምከውም ለወርቁ ምሳሌ እንዳንሰገድለት እወቅ አሉት።» ዳገ 3 +16 -18

ንጉሡም ተቆጣ እቶኑም ሰባት እጥፍ ነደደ። ጣዮቹ በወላፊን ተበሉ። የእግዚአብሔር ልጅ ግን ሊያመልኩት ሰውነታቸውን ከሰጡት ጋር በእሳት ውስጥ ቆመ። እሳቱም እንኳን እነርሱን የቀሚላቸውን ዘርፍ የማቃጠል ኃይል አልነበረውም። በአንድ ተፃምራት ንጉሡ ተመሰጠ። ምድር ተለወጠ። ይህ ዓይነቱ ተአምራት ዛሬ በዘመናችን ለምን ጠፋ? የጠፋውስ ተፃምራቱ ሳይሆን ራስን መስጠቱ ነው። ሮሜ12+1

እኔነት በውስጡ የነገሠ ሰው ለእግዚአብሔር እውነተኛን አምልኮ ለመስጠት አቅሙም ፈቃዱም የለውም።

29

ሥራህ ምንድን ነው?

«የዚያን ጊዜም - ሥራህ ምንድን ነው? ... አሉት ። እርሱም ባሕሩንና የብሉን የፈጠረውን የሰማይን አምላክ እግዚአብሔርን አመልካለሁ አላቸው።»
ዮናስ 1 + 8 -9

ባሕሩ ክፉኛ ተናውጧል መርከቢቱ ልትሰበር ቀርባለች። የነውጡ ምክንያት የሆነው ነቢይ ግን ለአምላኩ ጀርባውን ሰጥቶ በውስጠኛው ክፍል በከባድ እንቅልፍ ውስጥ ወድቋል።

የዮናስን ማንነትም ሆነ ሥራውን ፈጽሞ የማያውቀው የመርከቡ አለቃ

«ምነው ተኝተሃል? እንዳንጠፋ እግዚአብሔር ያሰበን እንደሆነ ተነስተህ አምላክህን ጥራ።»

አለው። ሁሉም ከፍርሃት የተነሳ የአማልክቱን ስም ይጠራና የአምልኮ ሥርዓት ይፈጽም ነበርና።

የችግሩ ምክንያት ማን እንደሆነ ለማወቅ ዕጣ ሲጣል ዮናስ አላመለጠም። ዕጣው ወደቀበት። ያኔ ነበር ዛሬ በዘመናችን «መታወቂያ (ፖስፖርት) አሳይ» ተብሎ እንደሚጠየቀው ሥራህ ምንድንነው? ከወደት መጣህ? አገርህስ ወደት ነው? ወይስ ከማን ወገን ነህ? የሚል የጥያቄ ናዳ አወረዱበት። ስለወገኑና ስለሃገሩ የተጠየቀውን በአጭር ቃል ሲመልስ

«እኔ ዕብራዊ ነኝ።»

ካለ በኋላ ስለሥራው የተጠየቀውን የመጀመሪያ ጥያቄ ግን እንዲህ ብሎ አስረዳ።

«እኔ ... ባሕሩንና የብሉን የፈጠረውን የሰማይን አምላክ እግዚአብሔርን አመልካለሁ።»

«አ.ሃ.ሃ ለካ አንተ ሥራህን አቋርጠህ ነው የባህሩ ፈጣሪ ባህሩን ያናወጠው።» ሳይሉ አልቀሩም። አምልኮ ለዮናስ የሙሉ ጊዜ ሥራው ነበር። ዛሬ ግን ሥራውን ፈትቶ ለማዳን የተጠራው ሰው

ለጥፋት ሆኖአል። ዳሩ ግን የእግዚአብሔር እጅ እንደተከተለችው ሲያውቅ በእጁ ላይ መጣልን መረጠ።

ብህሩ ከእኛ ዘንድ ፀጥ እንዲል ምን እናድርግብህ? ሲሉት ፣ አንስታችሁ ወደ ባህሩ ጣሉኝ ባህሩም ፀጥ ይልላችኋል ነበር ያላቸው።

እውነትም የባህሩም መናወጥ ምክንያት ነበርና ሲጥሉት ታላቅ ፀጥታ ሆነ። እነርሱም እግዚአብሔርን ፈሩት አመለኩትም።

እግዚአብሔርን ለማምለክ የምንወድ ሁሉ አንድ ነገር ልብ እንበል። አስቀድሞ በአዳም ውስጥ በኋላም በክርስቶስ ኢየሱስ የተፈጠርነው ለአንድ የከበረ ሥራ እርሱም ለአምልኮ ነው።

«እኛ ፍጥረቱ ነገና እንመላለስበት ዘንድ እግዚአብሔር አስቀድሞ ያዘጋጀውን መልካሙን ሥራ ለግድረግ በክርስቶስ ኢየሱስ ተፈጠሮት» ሌሊ 2 ተ10

እግዚአብሔር ከእኛ የሚፈልገው አንድ ነገር ቢኖር መታዘዛችንን ነው። አገልግሎታችንን እንኳ በእኛ ውስጥ አድሮ የሚሠራው እርሱ ራሱ ነው። አምልኮ ግን የእኛ የመታዘዝ ፍሬ ነው።

ዛሬ ዓለማችን በብዙ ማዕበል የምትመታውና የምትናወጠው ሰላም ከሰዎች የራቀው፣ አየር የተዛባው፣ ረሀብ የበረታው፣ ሰደት የበዛው፣ ሞት የነገሠው፣ ፍርሃት ሥጋት የሠለጠነው፣ በአዳም ውድቀት ምክንያት የሰው ልጅ የተፈጠረበትን ዓላማ ስቶ የተቀደሰ ተግባሩን ረስቶ በአመጽ ስለተሰማራ እንጂ እግዚአብሔር ሰውን ሲፈጥር የደነገገለት የኑሮ ሕግ አይደለም። መፍትሔውም በፍፁምና በእውነተኛ ልብ እግዚአብሔርን ማምለክ እንጂ፣ የሰብሰባ ብዛት፣ የሥልጣኔ ምጥቀት፣ የሃብት ንረት አይደለም።

እንግዲህ ውድ ወገኖች እኛስ ዛሬ እግዚአብሔርን ማምለክ ስራችን እንደሆነ አውቀናል? ካወቅንስ በሚገባ እየሰራነው ነው? ወይስ አምልኮአችንን ትተን? ከእግዚአብሔር ፊት ርቀን? በመንፈስ እያንቀላፋን ነን? ምናልባት ነቅተን ብንመለከት በእኛ ምክንያት ብዙዎች ያለ ኃጢያታቸው እየተናወጡ ሊሆን ይችላል።

እግዚአብሔር ከማያማልኩት ሰዎች አምልኮን አይጠብቅም። ከሚያመልኩት ደግሞ ሲቀርበት ዝም አይልም። ወደ ሥራችን

እስክንመለስ ድረስ አካባቢያችንን ያናውጣል። በዓሣ ነባሪ ሆኖ ውስጥ ከማምለክ እግዚአብሔርን በመታዘዝ በሰላም ሃገር ማምለክ አይቻልም?

አምልኮ ማለት እግዚአብሔርን መስማት፣ መታዘዝ፣ ሃሳቡን ማገልገል፣ በማዳን ሥራው መሳተፍ፣ የፍቅር መልእክቱን ለሁሉ ማስተላለፍና ልቡን ማሳረፍ ነው። ስለዚህ «ከተርሴስ» ወደ «ነነዌ» እንመለስ። አምልኮ የሕይወት ዘመን፣ የሙሉ ጊዜ ሥራችን ነውና። በዘላለሙ የሥራ ገበታችን ላይ አንታጣ።

እግዚአብሔር ከእኛ የሚፈልገው አንድ ሥራ ቢኖር መታዘዛችንን ነው።

እግዚአብሔርና ሥራው

... ታላቁን የእግዚአብሔርን ሥራ ሁሉ ባደት ከአያሱም በኋላ በነበሩት ሽማግሌዎች ዘመን ሁሉ ሕዝቡ እግዚአብሔርን አመለኩ።
 ... ከእነዚያም በኋላ እግዚአብሔርን ፣ለእስራኤልም ያደረገውን ሥራ ያላወቀ ሌላ ትውልድ ተነሳ... በአለምንም አመለኩ።»

ማሳ 2፥ 7-10

አምልኮአችን እስከመቼ ነው? እነማን እስካሉ? የአምልኮአችን ምክንያቶች አንቱ የተባሉ ስመጥር አገልጋዮች የደመቁ ሕብረቶች የተመቻቸ ሁኔታ ወይስ ምን?

የአምልኮአችን ብቸኛ ምክንያት የማይለወጠውና የማያልፈው የእግዚአብሔር ሕልውና ቢሆን እንዴት ድንቅ ነው! በእርግጥ ሰው የማያውቀውን ሊያመልክ አይችልምና የእግዚአብሔር መገለጥ ያለጥርጥር አስፈላጊ ነው። እግዚአብሔርን ስናውቀውና ለእኛ የሠራውን ሥራ ስንረዳ አለማምለክ አይሆንልንም። የመገለጥ ብርሃን ከጉደለን በእጃችን ያለው ባዶ ታሪክ፣ ከንቱ ገድል፣ የቀዘቀዘ የሃይማኖት ሥርዓት ብቻ ከሆነ ግን በዙሪያችን ወዳሉ ዓይን ወደሚሰቡና ወደሚያስጉመጁ አማልክት ማዘንበላችን አይቀርም።

«ከነዚያም በኋላ እግዚአብሔርን ለእስራኤልም ያደረገውን ሥራ ያላወቀ ሌላ ትውልድ ተነሣ።»

አዲስ ትውልድ ሁልጊዜ ፈጣን ነው። ለመያዝ እጁን ይዘረጋል። ያገኘውን ይጨብጣል። የልቡ ዓይን ካልበራለት በሥጋው ዓይን አማትሮ ለዕይታው የሚመቸውን ይመርጣል። ለመረጠው ሳይሰበት ራሱን ይሰጣል።

አንድ ሰው ቢሳሳት አያስደንቅ ይሆናል። የትውልድ መሳት ግን ምን ይባላል? በዚህ ወቅት ትውልድ ነው የሳተው። ዛሬ የራሳችን አምልኮ ብቻውን ሊያረካን አይገባም። ጌታ ከዘገዮ ጥለነው የምንሄደው የሚተካን ትውልድ እግዚአብሔርን በማምለክ እንዲገፋ

ማድረግ አለብን። ትውልድን በመተካት እኛ ምን ያህል እየተጋን ይሆን?

መቼም የአካባቢ ሰላም ብዙውን ጊዜ ለአምልኮ ለምን እንደማይመች አይገባንም። ትላንት በጭንቅ በሰልፍ በውጣ ውረድ ... እግዚአብሔርን በታማኝነት ያመልክ የነበረ ሕዝብ ዛሬ ነገር ሲረጋጋ፣ በዙሪያው ሰላም ሲሰፍን፣ ለምን የአምልኮ ጉልበት እንደሚያጣ ይገርመኛል። ከላይ የሰፈረው ቃል የተጻፈበትን ዓውድ በጥሞና ስናነብ ያንቀላቅትና ወደአባቶቻቸው የተከማቹት ሰዎች እንጂ እግዚአብሔር አልነበረም። አዲሱ ትውልድ ቢፈልገው ኖሮ ያገኘዋል። ሥራውን ቢመረምር ያውቀዋል። ቢያውቀው ደግሞ ያመልከውና ያገለግለው ነበር።

ሃይማኖት ከአባቶች ሊወረስ ይችላል። እውነተኛ አምልኮ ግን ምንጩ እግዚአብሔርንና ሥራውን ማወቅ ነውና ያለትጋት አይገኝም። ያለማምለካችን ደግሞ ከኋላው ብዙ ፍጻሌ ሊያመጣ ይችላል።

ዛሬ ጠላቶቻችንን መቋቋም አቅቶናል? (ምሳ 2፥14) እግዚአብሔር ለሚጠሉን እጅ አሳልፎ ሰጥቶናል? ወደ ወጣንበት ሁሉ የእግዚአብሔር እጅ ከብዳብናለች? ፍርሃትና ጭንቀት ከሰናል? ቁጣው ገናብናለች? ጠላት ተፈራርቆብናል? ጩኸት በዝቶብናል? ድፍረታችን ወድቋል? ቋንቋችን ተደባልቋል? ምሪት አጥተናል? (መጽሐፈ መሳፍንት) ... እንግዲህ ይህ ሁሉ ሆኖብን ከሆነ እዚህ ያደረሰን እግዚአብሔርን በሚገባ ያለማምለካችን እንደሆነ እንወቅ። ይህ እግዚአብሔርን የመተው ባንዲራና ልዩ ምልክት ነውና።

እስቲ ዛሬ እንደ ግለሰብ፣ እንደ ቤተክርስቲያን፣ እንደ ኅብረተሰብና እንደ አንድ ሃገር ሕዝብ መለስ ብለን ስለ አምልኮአችን እናሰብ። የቀደሙት አባቶቻችን እግዚአብሔርን ባለማምለካቸው በእኛ በልጆቻቸው ላይ እስከ ሦሥትና እስከ አራት ትውልድ የመጣብን ርግማን አለ። አስቀድመን ይህንን ንስሐ በመግባት እንስበር። እኛም ወደ እግዚአብሔር ተመልሰን እርሱንና ሥራውን እየመረመርን እናምልከው። ለትውልዳችንም እንንገር። ለሚሰማን ሁሉ እናውጅ።

እንገታችንን ብናደነድን ግን ፤ ልባችንንም እልከኛ ብናደርግ እየከፋብን ይሄዳል እንጂ መልካም አይሆንልንም። ይልቅ ድምፁን ሰምተን ልባችንን አዋርደን ጣዖቶቻችንን ሰባብረን መሠዊያዎቻችንን አፍርሰን በፍፁም ልባችን እግዚአብሔርን ለማምለክ ወደ እርሱ እንመለስ፤ ቃሉን በፀሎት መንፈስ እየመረመርንና እያሰላሰልን እግዚአብሔርንና በክርስቶስ ኢየሱስ የሠራልንን የማዳን ሥራ ለማወቅ እንትጋ። ያን ጊዜ አምልኮአችን ይሠምራልና።

እግዚአብሔርን ስናውቀውና ለእኛ የሠራውን ሥራ ስንረዳ አለማምለክ አይሆንልንም።

31

አምልኮና ትምህርት

«ይህ ሕዝብ በከንፈሩ የከብረኛል። ልቡ ግን ከእኔ በጣም የራቀ ነው። የሰውም ሥርዓት የሆነ ትምህርት እያስተማሩ በከንቱ

የመልኮኛል።»

ማቴ. 15፡-6-9

እግዚአብሔርን ልናመልከው የምንችለው በተገለጠልን መጠን ነው። ስለዚህ በአምልኮ ህይወታችን ውስጥ ትምህርት ትልቅ ስፍራ አለው። እዚህ ላይ በስብከትና በትምህርት መካከል ያለውን ልዩነት ማወቅ ይጠቅማል። ስብከት ሰዎችን ወደ ጌታ ለማምጣት፤ የዳኑትንም ለማነቃቃትና ለአንድ ዓላማ ለመቀስቀስ በጊዜው ያለውን የእግዚአብሔርን ሃሳብ ለመግለጽ ይጠቅማል እንጂ፤ የሰዎችን ሕይወት ሊመሠርት አይችልም። ስለመሠረት ስናስብ ስለ ትምህርትም የግድ ማንሳት አለብን። ሐዋርያው ጳውሎስ በሐዋርያት ሥራ ላይ በወንጌል ስብከት ወደ ጌታ ያመጣቸውን ምዕመናን በመልእክቶቹ ባስተላለፋቸው ትምህርቶች በሚገባ ሲመሠርታቸውና ሲያንፃቸው እናያለን። ለማደግ ትምህርት የግድ ያስፈልጋል። ይሁን እንጂ የምንማረው ያገኘውን ሁሉ አይደለም። መጀመሪያ የትምህርቱ ጤናማነት መፈተሽ አለበት። ጤናማ ትምህርት ማለት ቃሉንና መንፈሱን ያዛመደ በአንድ ጥቅስ ላይ የተመሠረተ ሳይሆን፤ መጽሐፍ ቅዱስ ከዘፍጥረት አንድ እስከ ራዕይ ሃያ ሁለት አሜን የሚልለት፤ ከንጥል እውነት የራቀና የእውነትን ሚዛን የጨበጠ፤ ከእግዚአብሔር ዘላለማዊ ሃሳብ ጋር የተቆራኘ፤ የክርስቶስ ኢየሱስን ማዕከላዊነት የጠበቀ፤ በመስቀሉና በትንሳኤው ሥራ ላይ የተመሠረተና የሰውን ሁሉ ትኩረት ራስ ወደሆነው ወደ ክርስቶስ የሚሰብ ትምህርት ነው።

ትምህርት በፊታችን የሚሳለውን የእግዚአብሔርን ምስል በማስተካከል እና በማበላሸት አዎንታዊም ሆነ አሉታዊ ተጽእኖ ሊያሳድርብን ይችላል። ለምሳሌ የአንተ እግዚአብሔር ምን ያህል? ምን ይመስላል? ስለአንተ ምን አመለካከት አለው? ስለድካምህ ምን

የሚል ይመስላል? ከአንተስ ምን ይጠበቃል? ስለነዚህ ጥያቄዎች የሚኖርህ መልስ ስለ እግዚአብሔር በፊትህ ከተሳለው ምስል ሊወጣ አይችልም። ሐዋርያው ጳውሎስ ለሚያገለግላቸው ክርስቲያኖች በትምህርቱ ክርስቶስን በሚገባ ስለላቸዋል።

«የግብተውሉ የገላትያ ሰዎች ሆይ፤ ኢየሱስ ክርስቶስ እንደተሰለፉ ሆኖ በጌደናችሁ ፊት ተሰሉ ነበር።» ፲፩. 3+1

«ልጆች ሆይ ክርስቶስ በእናንተ እስኪሳል ድረስ ዳግመኛ ስለ እናንተ ምጥ ይዞኛል።» ፲፩. 4+19

«እናንተ ግን ክርስቶስን እንዲህ አልተማራችሁም... እውነትም በኢየሱስ እንዳለ በእርሱ ተምራችኋል።» ኤፌ. 4 + 20-21

«እኛም... ሰውን ሁሉ እየገሰጽን ሰውን ሁሉ በጥበብ እያስተማርን የምንሰብከው እርሱ ነው።» ቆላ. 1+28

ጳውሎስና በርናባስ የተነሱበት የአንጾኪያ ቤተክርስቲያን ሰዎች እውነተኛ አምልኮን የተለማመዱ ነበሩ። ይህም በቤተክርስቲያኒቱ ከሚሰራው የማስተማር ፀጋ የመነጨ ነበር። በዚያ የተቀቡ መምህራን ነበሩና። ሐዋ 13+1 ሐዋርያው ስለ ስህተት አስተማሪዎችም በ2.ቆሮ 11+4 ሲጽፍ

«የሚመጣው ያልበቃነውን ሌላ ኢየሱስ ቢሰብክ... በመልካም ትታገሡታላችሁ።»

ይላል። «ሌላ ኢየሱስ» ሲል፡ ሌላ ኢየሱስ አለ ለማለት ሳይሆን፤ እርሱ በመንፈስ ቅዱስ ቅባት በትምህርቱ ከሳለላቸው የተለዩ፤ ሰይጣን በሐሰት በቀባቸው አስተማሪዎቹ የሚሰጠውን ከእውነት የራቀ የኢየሱስ መልክ ማለቱ ነው። ሐዋርያው ኢየሱስን የሳለላቸው በቃል ብቻ ሳይሆን በህይወትም ነበር። ስለዚህም በድፍረትና በፍቅር

«እኔ ክርስቶስን እንደምመስል እኔን ምሰሉ።» 1.ቆሮ 11+1 ብሏል።?

ዛሬ ትምህርታችን «የክርስቶስ ትምህርት» መሆኑ ቀርቶ የለው ወግ (ሥርዓት) ከሆነ፤ አምልኮአችንም ከሰው፤ በሰው፤ ለሰው ነውና የከንፈር እንጂ የልብ ሊሆን አይችልም። ስለዚህ አስቀድመን ትምህርታችንን ማስተካከል አለብን።

በአንድ ሕንፃ 10ኛ ፎቅ ላይ መሰንጠቅ ቢፈጠር ችግሩ የመሠረቱ እንጂ የ10ኛ ፎቅ ሊሆን አይችልም። ዛሬም እኛ ለሚፈጠርብን ማንኛውም የአምልኮ ችግር ምክንያቱ መሠረታዊ

ትምህርታችን ላይ ነውና ሊያስተምረን ወደ እኛ የመጣው የእውነት መንፈስ የሚለንን ሰምተን በመታዘዝ መሠረታችንን ለማደስ ፍቃደኛ መሆን አለብን።

እስዚያ ግን ልባችን ከጌታ የራቀ ስለሚሆንና አምልኮአችን ከልብ ስለማይፈልቅ አምልኮአችንን ከንቱ ያደርገዋል።

በአንድ ሕንፃ 10ኛ ፎቅ ላይ መሰንጠቅ ቢፈጠር
ችግሩ የመሠረቱ እንጂ የ10ኛ ፎቅ ሊሆን
አይችልም።

አምልኮና ያፀጋ ኪዳን

ብላይህ የማይለወጥን መንግሥት በለምንቀበል በማከበርና በፍርሃት
እግዚአብሔርን ደስ እየሰኘን የምናመልክበትን ፀጋ እንያዝ።
አምላካችን በእውነት የሚያጠፋ እሳት ነውና።
(ዕብ.12፥ 28 - 29)

መጽሐፍ ቅዱሳችን ብሉይና አዲስ የተሰኙ ሁለት ኪዳኖችን በአንድነት አጣምሮ የያዘ መጽሐፍ ነው።

እነዚህን ኪዳኖች በትኩረትና በጥሞና ሰናጠናቸውም አዲስ ኪዳን በብሉይ ኪዳን ተሰውሮ ብሉይ ኪዳን ደግሞ በአዲሱ ኪዳን ተገልጦ እናያለን። በእርግጥ የተጻፉትም አንደኛው በዕብራይስጥ ሁለተኛው ደግሞ በግሪክ አርማይክ ቋንቋ ነው። ቢሆንም ሁለቱም ከእግዚአብሔር የመጡ በቅዱሳን ሰዎች እጅ በመንፈስ ቅዱስ ምሪት የተጻፉ የእግዚአብሔር እስትንፋስ ያለባቸው መልእክቶች ናቸው። ሆኖም መዘንጋት የሌለበት አንድ እውነት አለ። ይኸውም ምንም እንኳን እነዚህ ሁለት የኪዳን መጽሐፍት በአንድነት ተጠርዘው በእጃችን ቢገቡም ልዩነታቸው ግን ቸል ተብሎ ሊታለፍ የማይገባው መሆኑ ነው።

ልዩነታቸውንም በጥቂቱ ስንቃኝ ፊተኛው ብሉይ (አሮጌ) ተብሎ የተጠራ ሲሆን፤ ጳለኛው ደግሞ አዲስ ተብሎ ተሰይሟል። የቀደመው እንደሚሻር ከበሬት የተወሰነበት ሲሆን የአሁኑ ግን ለዘላለም ሊኖር ፀንቷል። የመጀመሪያው ጥላ ሲሆን ሁለተኛው አካሉን ገልጦልናል። ያኛው ምሳሌ ተሞልቶ ሲጻፍ ይሄኛው ግን እውነት በሙላት ተገልጦበታል። የበሬቱ ተስፋ የተሰጠበት ሲሆን፤ የአሁኑ ግን ፍፃሜ የተገኘበት ሆኖአል። ያኛው ሕግ ሲሰጥበት ይሄኛው ፀጋ ተገልጦበታል። እዚያ የነበረው የሥጋ ሥርዓት ሲሆን፤ እዚህ ደግሞ የምናየው የመንፈስ ሕይወት ነው። ያ አንድ ሕዝብ፤ አንድ ምድርና አንድ መንግሥት (እስራኤል) ላይ ያተኮረ ሲሆን፤

ይሄ ግን ዓለምን (አሕዛብን) የጠቀለለ ነው። እንግዲህ እኛም ከእነዚህ ልዩነቶች መካከል ሕግና ፀጋን ከአምልኮ አንፃር እንመለከታለን።

በዕብራውያን ሞላዕክት በ12ኛ ምዕራፍ ላይ ከቁጥር 18 እስከ 21 የተፃፈውን ስናነብ የብሉይ ኪዳኑ አምልኮ የተመሠረተበትን ዓምድ እናገኛለን። የእስራኤል ልጆች ከግብጽ ከባርነት ቤት ከወጡ በኋላ ሙሴ እየመራ ያመጣቸው ከእግዚአብሔር ጋር ቃል ኪዳን ወደሚገቡበት ወደ ሲና ተራራ ነበር። ነገር ግን የእግዚአብሔር ክብር ሲመጣበት የቅድስናው እሳት ሲነድበትና ድመፁ ከሰማይ ሲያንጉዳጉድበት ተራራው ተናወጠ ሕዝቡ ተርበደበዱ። ሙሴ ስለትዕይንቱ ሲተርክ፤

«ሕዝቡም ሁሉ ነጉድጓዱንና መብረቱን የቀንደ መለከቱን ድምጽ ተራራውንም ሲጨስ አዩ። ሕዝቡም ባዩ ጊዜ ተርበድብደው ርቀውም ቆሙ።» (ዘፍ.20፥18) ይላል።

እኛን ግን ኢየሱስ ክርስቶስ በትንሣኤው የሞትን ባሕር አሻግሮ ከቶ ከሆነው ከዚህ ዓለም አውጥቶናል። ካወጣን በኋላ በእርሱ መካከለኝነት ከእግዚአብሔር ጋር በደሙ የሆነውን የዘላለም ኪዳን እንመሠርት ዘንድ እየመራ ያመጣን ለዘላለም መናወጥ ከቶ ወደ ማይደርሰበት ወደ ጽዮን ተራራ፤ ወደ ሕያው እግዚአብሔር ከተማና ወደ ሰማያዊቱም እየተሳለምን ነው።

ይህ ስፍራ በእኛ መጻን ምክንያት በደስታ የተሰበሰቡ አዕላፋት መላዕክት፤ በክርስቶስ ኢየሱስ አምነው በሕይወት መዝገብ ሰማቸው የተፃፈ ቅዱሳን፤ የሁሉ ጻኛ የሆነው እግዚአብሔር፤ አስቀድመው ያንቀላፉ የብሉይ ኪዳን አባቶች፤ ከሁሉ በላይ በደሙ ረጭቶ ያነፃፃና ለዚህ ስፍራ ተካፋይነት ያበቃን የአዲስ ኪዳን መካከለኛ ኢየሱስ ያለበት ሦስተኛው ሰማይ ነው።

በዚህ ስፍራ መናወጥ የለም። አስቀድሞ ከመሬት ጋር የተፈጠሩት አንደኛውና ሁለተኛው ሰማይ በመጨረሻው ቀን በታላቅ ትኩሳት ሲቀልጡ ይህ ያልተፈጠረ ከዘላለም የነበረ መንፈሳዊ ሰማይ ግን የእግዚአብሔር ዙፋን ነውና፤ ለዘላለም ፀንቶ ይኖራል፤ እንጂ፤ አይናወጥም፤ አይለወጥምም።

ሐዋርያው ጳውሎስ በምዕራፍ 12 ከቁጥር 18-21 እና ከቁጥር 22-24 ያለውን በመነጣጠል፤ በማወዳደርና ልዩነታቸን አጥርቶ

በማሳየት በሥጋም ሆነ በመንፈስ የሁለቱም ኪዳን ባለቤቶች ለሆኑት የዕብራውያን አማኞች የአርጌውን ድካም እያብራራ የአዲሱን ደግሞ እያበራና እያንፀባረቀ ምናልባት በሥጋዊው ኪዳን ታሪካዊ ዝና ተጠልፈው ከመንፈሳዊው በረከት እንዳይወድቁ ይሄኛውን የተሻለ የላቀና የበለጠ እያለ በተገለጠለት መጠን ይጽፋላቸዋል።

«ሊዳሰስ ወደሚችል ተራራ... አልደረሳችሁም።» ቁጥር 18

ያ የሲና ተራራ ሊዳሰስ የሚችል በግብጽና በከነዓን መካከል ባለው የሲና ምድረበዳ የሚገኝ ቱሪስት ሲወጣና ሲወርድበት የሚውል ከማንኛውም ተራራ የማይለይ ተራ ተራራ ነው።

«ወደሚቃጠልም እሳት...»

እሳት የእግዚአብሔር መለኮታዊ ባሕሪ ነው። ጽድቁን፣ ቅድስናውንና ቅንዓቱን የሚገልጧት ተምሳሌት ነው። በዚህኛው ተራራ ላይ ግን የሚታየው የሚቃጠል እሳት ነው። ይህም እግዚአብሔር በኃጢአት ላይ ያለውን ቁጣ ያመለክታል። ይህንን ኪዳን የገባው ትውልድ በአብዛኛው በዚህ እሳት ተበልቶ ጠፍቷል። ዘኁ 25 ፡1-9፣ 16-35

ነገር ግን ወደ ጽዮን ተራራና ወደ ሕያው እግዚአብሔር ከተግደርሳችኋል።» ቁጥር 22

በሰማያዊው ተራራ ግን እግዚአብሔር በኃጢአት ላይ ያለውን ቁጣ በሙሉ በቀራኒያ መስቀል በኢየሱስ ላይ አንድዶ ጨርሶአልና በልጁ አምነው ለዳኑት ሕዝቡ ዳኛ ሆኖ ገዙፋኑ ላይ ተቀምጧል። ይሄኛው አማኞች ዛሬ በመንፈስ ነገ ደግሞ በትንሳኤ አካል እግዚአብሔርን ፊት ለፊት የሚያመልኩበት በሰማይ የሚገኝ የሀያው እግዚአብሔር ከተማ፣ የጽዮን ተራራ እርሱም የእግዚአብሔር ዙፋን የሆነው ሦስተኛው ሰማይ ነው።

«ወደ ዋጋግ ወደ ጨለማ...» ቁጥር 18

እዚያኛው ላይ የምናየው ዋጋግና ጨለማ እግዚአብሔር ራሱን ከሕዝቡ ምን ያህል እንደሰወረ የሚያስረዳን ሲሆን፣ ይሄኛው ግን እግዚአብሔር ያለምንም ገደብ ራሱን ለሰው ልጆች እንደገለጠ የምናይበት ነው።

«ወደ ዓውሎ ነፋስ»

ዓውሎ ነፋስ በባህሪው የተሰበሰበና በሥርዓት የተዘጋጀ ነገር የሚበትን ኃይል ነው። የእስራኤል ልጆች በሲና የተሰጠውን ሕግ ባይጠብቁ እግዚአብሔር እንደ እብቅ በአውሎ ነፋስ በአሕዛብ ሁሉ

መካከል እንደሚበትናቸው ተናግሯል። ታሪካቸውም ይህንኑ ይመስክርናል። ነሀ1፥8-9 የአዲስ ኪዳን ሰማያዊ ተራራ ግን ከነሰሙ የመሰብሰቢያ ተራራ ነው። ቁ. 22 እሳ 14፥ 13

«እንስሳ እንኳ ተራራውን ቢነካ ተወግሮ ይመት የምትለውን ትእዛዝ ሊታገሉ አልቻሉምና» ቁ. 20

በሲና ሕግን የተቀበሉት የእስራኤል ልጆች በሥጋ ከመሆናቸው የተነሳ ሊፈጽሙት የማይችሉ መሆኑን ለማሳየት ከሰው አልፎ ለእንስሳ እንኳ ሕግ ተሰጥቶ ነበር። ለደካማው ሥጋ ሕግን ሰጥቶ «ወርተህ ጽደቅ» ማለትና ለእንስሳት «አትንኩ» የሚል ትዕዛዝ መስጠት ልዩነት የለውም። ይሄኛው ተራራ ግን በራሳቸው ጥረት ሳይሆን በበጎ ደም ተረጭተው በፀጋ የፀደቁ አማኞች የተሰበሰቡበት ነው።

ሌላው ያንን ተራራ እስከ ጫፍ ድረስ የወጣው ሙሴ በመንቀጥቀጥ እንደ መሰከረው የሚታየው ሁሉ የሚያስፈራ ነበር። ይሄኛውን ተራራ ግን ያጥለቀለቀው መዳንን ከሚወርሰው የሰው ልጅ ተርፎ ሰውን ለማገዝና ለማገልገል ለተፈጠሩት መልአክት እንኳ የፈሰሰ የመንፈስ ቅዱስ ጽሰታ ነው። ቁ. 22

በሁለቱም ተራሮች ላይ በእግዚአብሔርና በሕዝቡ መካከል የቆሙ መካከለኞች እናያለን። በሲና የሚባሉ እሳት ቀናተኛም አምላክ በሆነው በእግዚአብሔርና በአንገተ ደንዳናው የእስራኤል ሕዝብ መካከል የቆመው ሙሴ ችግር በተፈጠረ ቁጥር ለማስታረቅ እንደ በተራራ ጫፍ ወደ እግዚአብሔር እየማለደ፣ ሌላ ጊዜ ደግሞ በሰፈር ሕዝቡን እየገሠፀ ብዙ ደክሟል። ነገር ግን እርሱ ሰው ብቻ በመሆኑ የእግዚአብሔርን መለኮታዊ ባህሪ ሊረዳ አልቻለምና ሕዝቡም እሱ ባለፈበት መንገድ ባለማለፋቸው ሙሴን ሊረዱት አልቻሉም። ለመካከለኝነት ብቃት አጥቶ የሚመራው ሕዝብ በምድረበዳ ወድቋል። እርሱም እንደናፈቀ የተሰፋይቱን ምድር ሳይረግጥ ቀረ።

አሁን ግን የጽዮን ተራራ የአዲስ ኪዳን መካከለኞችን የሆነው የናዝሬቱ ኢየሱስ ፍፁም አምላክ ፍፁም ሰው ነውና በአምላክነቱ የአብን መለኮታዊ ባህሪ ስለሚረዳ፣ በሰውነቱ ይልቁንም ከኃጢአት በስተቀር በነገር ሁሉ እንደኛ በመፈተኑ ደካማችን የሚገባውና

ሊያገዝን የሚችል መካከለኛ ዕለለን፤ የሚያጠፋ እሳት ከሆነው እግዚአብሔር ጋር እየኖርን፤ ከእሱ የተነሣ አልጠፋንም አንጠፋምም።

ታዲያ ይህ ሁሉ የሚያሳየን የተሰጠን ፀጋ ምን ያህል ታላቅ እንደሆነ ነው። ሕግ ሰው ለእግዚአብሔር የሚሠራው ነው። ሰው ደግሞ በሥራው እግዚአብሔርን ፈጽሞ ሊያረካው አይችልም። ፀጋ ግን እግዚአብሔር ለሰው የሚሠራው ነውና እግዚአብሔር አምኖ የሚቀበለውን ሰው በሙላት ያረካል። ያሳርፈዋል። ፀጋ የሚሠራው በመንፈስ ለሚረዳው፤ በእምነት ለሚይዘውና በመታዘዝ ለሚኖርበት ሰው ብቻ ነው።

አምልኮ በሕግ በነበረ ጊዜ እነዚያ የብሉይ ኪዳን አባቶች ምንም ሥጋቸው ቢደክም በዘመናቸው ሁሉ እግዚአብሔርን አምልከው አልፈዋል። እንዲያስ አምልኮ በፀጋ በሆነበት የተሻለ ዘመን ላይ የምንገኝ እኛ ምን ያህል የበለጠ ልናመልከው ይገባናል? እንግዲህ የማንችለውን ሊያስችለን፤ ያልሆነውን ሊያደርገን፤ በሚያስፈልገን ጊዜ ሊረዳን፤ በነገር ሁሉ ብቃትን ሊሰጠን የሚችለው ፀጋ ተገልጦአልና የእምነት እጆቻችንን ዘርግተን ከባለጠጋው እግዚአብሔር እጅ የተሰጠንን ፀጋ እየያዝን፤ የቆምንበትን የማይናወጥ መንግሥት በማሰብ እሳት የሆነውን አምላካችንን በማክበር በፍርሃት ደስ እያሰንን እናምልከው።

ሕግ ሰው ለእግዚአብሔር የሚሠራው ÷ ...ፀጋ ግን እግዚአብሔር ለሰው የሚሠራው ነው።

አምልኮ እና ወደ እግዚአብሔር መቅረብ

... በተረዳንበት እምነት በቅን ልብ እንቅረብ።

ዕብ. 10 ፥ 22

በብሉይ ኪዳን አምልኮ የሥጋውን ሽለፈት ያልተገረዘ አሕዛብ ወደ መቅደስ ለመግባት አይችልም። አይሁዳዊውም እንኳ በአደባባይ መሥዋዕትን አሳርጎ በዚያው በመሠዊያው አካባቢ የአምልኮት ሥርዓቱን ፈጽሞ ይመለሳል እንጂ መጋረጃውን ገልጦ ካሠናት ብቻ በየዕለቱ ወደሚያገለግሉበት ክፍል መዝለቅ ፈጽሞ አይችልም። ካሠናትም ቢሆኑ በቅድስት ውስጥ ሲያጥኑ መቅረቡን ሲለኩሉና የገፁን ሕብስት ሲለወጡ ላት ብሎአቸው ወደሚቀጥለውና ቅድስተ ቅዱሳን ተብሎ ወደሚጠራው ውስጠኛ ክፍል መጋረጃውን ገልጦው ቢራመዱ ውጤቱ ሞት እንደሆነ ያውቃሉ። ሊቀ ካህናቱም ቢሆን በዓመት አንዴ ለዛውም በብዙ ፍርሃት እንጂ እንዳሻው ዘው ብሎ መግባት አይችልም። እንደሚባለውም ከሆነ በዓመት አንዴም ሲገባ ቅድስተ ቅዱሳን ውስጥ ምናልባት ቢሞት ሊያወጣው የሚችል ሌላ ሰው ስለማይኖር ሳይገባ በፊት በላዩ ላይ ገመድ ይታሰርበታል።

ነገር ግን ዛሬ ያ የሚሻረው አልፎ የቀደመውን ክብሩን አጥቶ፤ ጥላው ተወግዶ እውነተኛው አካል ተገልጦአል። በፈንታውም በእጅ ያልተሰራው ሰማያዊውና እውነተኛው ድንኳን ተተክቷል። በመንፈስ እንድንቀርበውና እንድናመልከው ዘወትር የሚሻው እግዚአብሔር በልጁ በኢየሱስ ክርስቶስ ሞትና ትንሳኤ ወደ እርሱ ሊያቀርብን የሚያስችለውን ሥራ ፈጽሞ ወደ ክብሩ የመቅረብ ብቃትን ሰጥቶናል።

የዕብራዊውያን ፀሐፊ እኛን ወደ ራሱ ለማቅረብ እግዚአብሔር አስቀድሞ ያቀደውንና በኢየሱስ ክርስቶስ ያከናወነውን ድንቅ ሥራ በመንፈስ ቅዱስ ተመርቶ ተራ በተራ ይጽፋልናል።

ከዚህና ሕያው መንገድ፡ እግዚአብሔር አዳምን ከኤደን ገነት ካስወጣው በኋላ ወደ ሕይወት ዛፍ የሚወስደውን መንገድ በኪሩቤልና

በሚገለጻቸው የነበረው ሰይፍ እንደዘጋው እናነባለን። ዘፍ 3 +24 እግዚአብሔር ይህን ያደረገው ሰው እንዳይቀርበውና እንዳያመልከው ፈልጎ ሳይሆን ሰው በመተላለፉ ምክንያት ኃጢአት በደሙ ስለሰረፀና መንፈሱ ስለሞተ ነበር። አሁን ግን

«በእርሱ (በኢየሱስ ክርስቶስ) ሥራ በአንድ መንፈስ ወደ አብ መግባት አለን።» ኤፌ. 2 + 18

ተብሎ እንደተጻፈ በእርሱ የመስቀል ሥራ ወደ አብ ለመግባት ድፍረት አግኝተናል። የሚያስገርመው ኢየሱስ መንገድ መሆኑ ብቻ ሳይሆን በዚሁ መንገድ ሰማያትን አቋርጦ ወደ አብ ቀኝ በመጓዝ የመረቀልንም ራሱ መሆኑ ነው።

ታዲያ በመገናኛው ድንኳን ውስጥ ወደ ቅድስተ ቅዱሳን የሚወስደው መንገድ ሳይ የኪሩቤል ሰዕል በብልሃት በተጠለፈበት ወፍራም መጋረጃ የተዘረጋው ይህንኑ ማለትም ሰው ከኃጢአቱ የተነሳ ቅዱስ ወደሆነው እግዚአብሔር ለመቅረብ አለመቻሉንና መንገድም የተዘጋ መሆኑን ለማመልከት ነው። ይህንንም ፀሐፊው፦

«...ፊተኛይቱም ድንኳን (በሙሴ የተተከለችው የማደሪያ ድንኳን) በዚህ ገና ቀግሳለች ወደ ቅድስተ ቅዱሳን የሚወስደው መንገድ ገና አንዳልተገለጠ መንፈስ ቅዱስ ያሳያል።» ፅብ 9+6-8

በማለት የብሉይ ኪዳን ካህናትና ሕዝብ ለቅድስተ ቅዱሳን ልምምድ (የመንፈስ አምልኮ) ያልታደሱ እንደነበሩ ያመለክተናል።

ነገር ግን ተዘግቶ አልቀረም እኔ መንገድና እውነት ሕይወትም ነኝ ያለው ኢየሱስ ራሱ ወደ ሕይወት የሚያደርስ እውነተኛ መንገድ ሆኖ በሥጋው ሞት የቤተመቅደሱን መጋረጃ ከሳይ ወደታች በመቅደድ አዲስና ሕያው መንገድ መርቆልናል። በዚህም መንገድ በሰማያት በማለፍና ወደ አብ ቀኝ በመሄድ የመጀመሪያው ተጓዥ ሆኖ መንገዱን የመረቀልን እርሱ ራሱ ነው። ከዚህም የተነሳ በኤፌ2+18

«በእርሱ ሥራ በአንድ መንፈስ ወደ አብ መግባት አለን።»

ተብሎ እንደተጻፈው ይህንን መብት በመጠቀም በጽድቅ ድፍረት ተሞልተን በሞቱና በትንሣኤው ተከፍለንና በመንፈስ ገበግበን በሰማይና በምድር ያለ አባትነት ሁሉ በሚሰየምበት በአብ ዙፋን ፊት መንበርከክ የእኛ ድርሻ ነው።

የኢየሱስ ደም፦ ጌታ ኢየሱስ መጋረጃውን በማስወገድ ያዘጋጀልን መንገድ ብቻ አይደለም። ወደ ክብሩ ማደሪያ በድፍረት እንድንገባና እንድናመልከው የሚያስችለንን ደም ሰጥተናል። እኛ የወይፈን ደም ይዘው በዓመት አንዴ ወደቅድስተ ቅዱሳን እንደሚያመሩት የብሉይ ኪዳን ካህናት አይደለንም። ነገር ግን ከአቤል ደም ይልቅ የሚሻለውን የሚናገር ደም በልባችን ተረጭተንና የጽድቅን ድፍረት ተሞልተን ከሊቀ ካህናት ጋር ወደ እግዚአብሔር የምንገባ ባለመብቶች እንጂ።

ከሳይ እንዳልኩት አዳም ከኤደን ገነት የተባረረውና ወደ ሕይወት ዛፍ የሚወስደው መንገድ በፍርድ የተዘጋበት በእባብ መርዝ (ኃጢአት) በመነደፉና ኃጢአት በደሙ በመሰረጹ ነበር። ለእኛም ያወረሰን ይህንኑ በኃጢአት የተበከለ ደም ነውና በራሳችን ወደ እግዚአብሔር ለመቅረብ ብቃት አልነበረንም። አሁን ግን አዳምን ያስወጣውንና መንገድ ያዘጋበትን የኃጢአት ደም ሳይሆን ንፁህና ክቡር የሆነውን የኢየሱስን ደም ይዘን ስንመጣ የሚንበለበለው ነበልባል ሰይፍ ይወገዳል። ኪሩቤልም መንገድ ይለቃል። እኛም በድፍረት ወደ እግዚአብሔር መገኘት ቀርበን በመንፈስ እናመልከዋለን።

በኢየሱስ ደም መጋረጃ ማለትም በሥጋው ፦ በማደሪያው ድንኳን ውስጥ ወደ ቅድስተ ቅዱሳን በሚወስደው መንገድ ሳይ የተጋረደው መጋረጃ የሥጋ ማለትም በደም ውስጥ ያለው የሥጋ ሕይወት ምሳሌ ነው። ይህ የሥጋ ሕይወት በኃጢአት የተበከለው በእግዚአብሔር ዘንድ ጥል የሆነው ለእግዚአብሔር ሕግ መገዛት የተሳነው አሮጌው ሕይወት ነው። ሥራውም የእግዚአብሔርን ክብር መጋረድ ነው። ሰው በመንፈስ ወደ እግዚአብሔር መገኘት እንዲገባና ከእርሱ ጋር ሕብረት እንዲያደርግ ይህ በደም ውስጥ ያለ ሥጋዊ ሕይወት የግድ መወገድ ነበረበት። የኢየሱስ የመስቀል ሞት ደግሞ ለዚሁ የታቀደ ነበር። የሞተው ደሙ ፈሶ በማለቁ ነውና።

የኢየሱስን ደም መፍሰስ ከሁለት አቅጣጫ ልናየው ይገባል። አንደኛው ደሙ ንፁህና ክቡር በመሆኑ ከኃጢአት ሊያነገን የፈሰሰ ሲሆን፤ ሁለተኛውና ብዙውን ጊዜ ልብ የማንለው የደሙ መፍሰስ ምክንያት ሥጋዊ ሕይወትን ለማስወገድ መሆኑ ነው። እግዚአብሔር አስቀድሞ ሰውን ሲያስብ ሰው ለዘላለም ይኖርበት ዘንድ ያቀደው

ሕይወት በልጁ ውስጥ ያለው የዘላለም ሕይወት እርሱም የመንፈስ ሕይወት ወይም በሌላ አጠራር የትንሣኤው ሕይወት ነው። በእርግጥ ያኛውንም ሥጋዊ ሕይወት የፈጠረው እግዚአብሔር ነበር። ዘፍ 2÷7 ነገር ግን ይህ ለሥጋ አካል የመኖር ህልውና የሆነው የሥጋ ሕይወት በዘፍጥረት 3 ላይ በእባብ መርዝ በኃጢአት በመነደፉ ከእግዚአብሔር ጋር ጥል ሆኖአል። ጌታ ኢየሱስም በመስቀል ላይ ይህንን የሥጋ ሕይወት ያለበትን ደም ካፈሰሰ በኋላ ሞተ።

«በሥጋ ሞተ በመንፈስ ግን ሕያው ሆነ።» 1ኛ ጥ 3÷18

ኒቆዲሞስና የእርማትያሱ የሴፍ ከመስቀል አውርደው በዋሻ ያኖሩትና ድንጋይ የገጠሙበት የኢየሱስ ሥጋ በውስጡ ደም አልባ ነበር። ነገር ግን በሦስተኛው ቀን ማለዳ ሲነሳ በትንሣኤ ኃይል የተሞላው ሕይወትን የሚሰጥ መንፈሱ በአካሉ ውስጥ ሲገባ አካሉ ተንቀሳቅሶ ተነሳ። ይህም በሚያልፈው የሥጋ ሕይወት ላይሆን በማያልፈው ሕይወት ኃይል ነው። ዕብግ7÷15-16

ኢየሱስ ከተነሳ በኋላ አይሁድን ፈርተው በራቸውን ጥርቅም አድርገው ዘግተው በተቀመጡበት ክፍል ድንገት ገብተ

«ሰላም ለእናንተ ይሁን»

ሲላቸው የተደናገጡት ደቀመዛሙርት

«ይህን መንፈስ ነው»

ብለው ሲደመድሙ ኢየሱስ የሰጣቸው ምላሽ

«... በእኔ እንደምታዩት መንፈስ ሥጋና ለጥንት የለውም።»

ሉቃ 24 ÷39

የሚል ነበር። ደሙማ በመስቀሉ ሥር ፈሰ አልቋል። እንግዲህ ሥጋዊው ሕይወት ተወግዷል። መጋረጃውም ተቀዷል። እኛም ከሞቱ ጋር በመተባበራችን መጋረጃው ከልባችን ተሸርአልና በትንሣኤው ባገኘነው የመንፈስ ሕይወት ወደ እግዚአብሔር ሕልውና በድፍረት ገብተን እናመልከባለን።

በእግዚአብሔር ቤት ላይ የሆነ ታላቅ ካህን፡ ዛሬ በእግዚአብሔር ቤት ላይ ባለቤትና ኃላፊ የሆነው ኢየሱስ አሕዛብን ከበር፣ እስራኤላውያንን ከመሠዊያ፣ ካህኑን ከቅድስት የሚመልስ የሕግ አገልጋይ አይደለም። ነገር ግን ፀጋንና እውነትን ተሞልቶ ሰውን ወደ እግዚአብሔር ለማቅረብ ራሱን የሰጠ በር ሆኖ ኃጢአተኛውን በምህረት የሚያስገባ መንገድ ሆኖ የሚመራ፣ መሥዋዕት ሆኖ

የሚያፀድቅ፣ ልብን ረጭቶ በደሙ ሕሊናን የሚያነፃ፣ በቃሉ አጥቦ የሚያጠራ፣ ፍቃደኛውን ሁሉ ለአምልኮ የሚጋብዝ የመቅደስና የእውነተኛይቱ ድንኳን አገልጋይ ቅዱስ ካህን ነው።

እንግዲህ ይሄ ሁሉ እንዲህ ከተዘጋጀልን ስለማይነገር ስጦታው፣ እግዚአብሔርን እያመሰገንን በእምነት ወደ ፀጋው ዙፋን እንቅረብ።

ጌታ ኢየሱስ መጋረጃውን በማስወገድ ያዘጋጀልን
መንገድ ብቻ አይደለም። ወደ ክብሩ ማደሪያ
በድፍረት እንድንገባና እንድናመልከው የሚያስችለንን
ደሙን ሰጥቶናል።

34

የአምልኮ በር

ሕዚያ በኋላ በምድርሽ ውስጥ ገፍ በዳርቻሽም ውስጥ
ጉበቁልናና ቅጥቃጤ ልይሰግም ቅጥርሸኝ መዳን በርችንሸንም
ምስጋና ብልሻ ትጠራለሽ።

ኢሳ 60፥18

ምስጋና በራሱ አምልኮ ሳይሆን ወደ አምልኮ የሚያስገባ በር ነው። ያለበር መግባት እንደሌለ ሁሉ ያለ ምስጋና አምልኮ የለም። ለዚህ ነው ዳዊት በመዝሙር

«ወደ ደጃቼ በመገዛት ወደ አደባባዮቼም በምስጋና ገቡ።»

መዝ(100)፡4 የሚለው።

ነገር ግን ምስጋናችን ወደ አምልኮ ሳያስገባን በር ላይ ብቻ ቆይተን የምንመለስባቸው ጊዜያት ጥቂቶች አይደሉም። ይህም የሚሆነው ምስጋናን ብቻውን እንደ አምልኮ አድርገን ስለምንቆጥረው ነው። እውነቱን ስንመረምር ግን ምስጋና ወደ አምልኮ የሚያስገባን በር እንጂ በራሱ አምልኮ እንዳልሆነ እንረዳለን። አምልኮ የሚጀመረው በነፍሳችን የምስጋና እርምጃ ሲሆን፤ የሚከናወነው ግን በመንፈሳችን ውስጥ ነው። የሚጀመረውም የነፍሳችን ነፃነት በሆነችው የፊተኛይቱ ድንኳን ውስጥ የሃሳባችን ምሳሌ የሆነውን መቅረዝ በመለኮት፤ የሰሜታችን መግለጫ የሆነውን የዕጣን መሠዊያ በማጠናና የፈቃዳችን ጥላ የሆነውን ህብስት በገፁ ላይ በማኖር ነው። በቅድስት የተጀመረው አምልኮ መጋረጃውን አልፎ በቅድስተ ቅዱሳን እንደሚፈጸም ዛሬም በነፍሳችን የምስጋና እርምጃ የሚጀመረው የአምልኮ ጉዞ በቅድስተ ቅዱሳን (በመንፈሳችን) ውስጥ ይጠናቀቃል።

አምልኮአችንን የማይወደው ዲያቢሉስ ለእግዚአብሔር ሕግ የማይገዛው ሥጋችንንና በዓይናችን የምናየውን ይህን ዓለም በመጠቀም ወደ አምልኮ እንገባ ዘንድ የምስጋናን በር እንዳንከፍት ባለበሌላ ኃይሉ ይታገለጻል። ታዲያ የምስጋና እሳት የሚለኩበትንም ነፍሳችንን ለማሳዘን ይጥራል። ለዚህ ነበር ዳዊት

«ነፍሴ ሆይ ለምን ታዝኛለሽ? ለምንስ ታወኪኛለሽ? የፈቴን

መድኃኒት አምላኬን አመሰግነው ዘንድ በእግዚአብሔር ታመኚ።»

መዝ (42)11 ያለው ።

የአምልኮን በር በምስጋና ለመክፈት መጨከን የኛ ድርሻ ነው።

« ለቤ ጨካኝ ነው አቤቱ ለቤ ጨካኝ ነው እቀኛለሁ እዘምራለሁ።

ኩብራ ይነሳ በገናና መስንቆም ይነሱ እኔም ግልጅ እነግለሁ አቤቱ

በአህዛብ ዘንድ አመሰግንሃለሁ ... ።» መዝ (57) 7- 9

ዳዊት ይህን መዝሙር መቼ እንደዘመረው ብናውቅ እውነትም እግዚአብሔርን ለማመስገን መጨከን አለበት እንላለን። የመዝሙሩ የራስጌ ማብራሪያ ስለ ጊዜውና ስለነበረበት ሁኔታ እንዲህ ይላልና።

«ለመዘምራን አለቃ ... ከላላ ፈት ሸሽቶ በዋሻ በነበረበት ጊዜ

የዳዊት ቅኔ።»

ነፍስ ስንል ሃሳብ፤ ስሜት፤ ፈቃድ፤ ማለታችን ነው። ጌታን ለማመስገን አስቀድመን፤ ስለ በጉነቱ በማሰብ ስሜታችንን ማነሳሳትና የፈቃዳችንን ሞተር መቀስቀስ ከእኛ የሚጠበቅ ነው። አንድ በሩን አልፈን ወደ አምልኮ ውስጥ ከገባን በኋላ ግን የእግዚአብሔር ድርሻ ይሆናልና ብዙም ሳንቸገር በመንፈስ ቅዱስ ኃይል በውስጥ ስውነታችን ወደ እርሱ እንገስግሳለን።

«... ነፍሴ በሌሊት ትናፍቅሃለች መንፈሴም በውስጤ ወደ አንተ

ትዝግላለች ።» ኢሳ 26 ፥ 9

ምስጋና ፍቅርን ማነሳሳት ሲሆን፤ አምልኮ ደግሞ የፍቅር ልውውጥ ነው። እግዚአብሔር በቃሉና በመንፈሱ ፍቅራችንን ሲያነሳሳ እኛም በምስጋና እንቀጥላለን። በመጨረሻም ወደ አምልኮ ውስጥ ጭልጥ ብለን እንገባለን።

ታዲያ ብዙውን ጊዜ የሚያሳዝነውና በዘመናችን እንደልማድ እየተቆጠረ የመጣው በጉባኤ ተሰብስበን በመዝሙር ስናመሰግን መንገዱን ጀምረን ሳንጨርስ የበሩን እጆታ ብቻ ይዘን ገና ከፍተን ሳንገባ ዝማሬው ይቋረጣል። ያኔ የምስጋናው ስሜት ይበርዳል። አሁንም ሁለተኛው መዝሙር ሲቀጥል የምንጀምረው ከዜሮ ነው። አሁንም ተራራውን መውጣት እንጀምራለን ተንሸራተን እንወርዳለን፤ እንወጣለን፤ እንወርዳለን ጫፍ ላይ ደርሰን ሳንረካ ስፃቱ ያልቃል። ስለዚህ እንደዚህ ዓይነት ወደ ምስጋናው ጫፍ የማንደርስባቸው ሰብሰባዎችን የመዝሙር እንጂ የአምልኮ ኘሮግራም ባንላቸው ይሻላል።

በሰ ምስጋናና በሰ አምልኮ እንዲህ አስባለሁ። ወደ ጠፈር የሚመጥቅ መንኲራኩር ሲተኮስ በመጀመሪያ የመሬትን የሰብት ኃይልና ጥቅጥቅ ያለውን የከባቢ አየር ኃይል ሰንጥቆ ለማለፍ የሚያስችለውን (hydrogyn power) የግድ መጠቀም አለበት። ይህን አልፎ ከሄደ በኋላ ግን ያን ኃይል ተሸክሞበት የነበረውን ማጠራቀሚያ እቃ (container) ይጥልና ብቻውን ያለ ትግል በሕዋ ውስጥ ይሰፍፋል። ወደሚፈለግበትም በቀላሉ ገስግሶ ይደርሳል። እኛም

«ለቤ ጽኑ ነው አቤቱ ለቤ ጽኑ ነው እቀኛለሁ በክብራም

እዘምራለሁ። በገና ሆይ ተነሳ መሰንቀም እኔም ግልጽ እነሳለሁ።»

መዝ (108) 1- 2

እያልን ከጽኑ ልብ በሚፈልቅ የምሥጋና ኃይል የሚሰበንን የሥጋና የአካባቢ ተጽዕኖ ተላቀን ሰማይን ለመዝጋት የሚፍጨረጨፋትን የመናፍስት ጭፍራ ሰንጥቀን እናልፍና። ከዚያም ወደ አምልኮ ሕዋ እንደርሳን። ያኔ እግዚአብሔርን በተቀደሰ መቅደሱ ስለምናየው ነፍሳችን በፊቱ ዝም ትላለች መንፈሳችን ግን ይገስግሳል። ቀደም ሲል (በጅማሬው) ለማመስገን እንችል ዘንድ ሥጋችንን ዝም አሰኝተን በነፍሳችን ምሥጋና እንደጀመርን አሁን ደግሞ ለማምለክ ነፍሳችንን ፀጥ አሰኝተን በመንፈሳችን እንገስግሳለን። በሰ እነዚህ ስለሁለቱ ልዩነት በደንብ ለማጤን የሚረዳን የጌታ እናት የማርያም መዝሙር ነው።

«ኔፍሴ ጌታን ታከብረዋለች መንፈሴም በአምላኬ በመድኃኒቱ

ሐሴት ታደርጋለች።» ሉቃ 1፡ 47

ይህም ማለት ነፍሳችን በምስጋና ጌታን ማክበር ስትጀምር መንፈሳችን በጌታ መገኘት ውስጥ እየገባ አምላክና መድኃኒቱን እያየ ከእርሱም ጋር በሚፈጽመው ሕብረት ሐሴት ያደርጋል ማለት ነው። ይህም ደግሞ ከምሥጋና በኋላ የሚደረስበት አምልኮ ነው። ስለዚህ ወደ አምልኮ ያደርሰናልና ምሥጋና መልካም ነው።

ምሥጋና በራሱ አምልኮ ሳይሆን፣ ወደ አምልኮ የሚያስገባ በር ነው። ያለበር መግባት እንደሌለ ሁሉ ያለ ምስጋና አምልኮ የለም።

35

እጆችን ማንሳት

«በሌሊት በቤተ መቅደስ ውስጥ እጆቻቸውን አንሁ።»

እግዚአብሔርንም ባርኩ።»

መዝ (134)፡2

እጆችን ወደ እግዚአብሔር ማንሳት ልዩ መንፈሳዊ ሚስጥር አለው። የቀደሙት የእምነት አባቶች እግዚአብሔርን ሲያመልኩ፣ ወደ እግዚአብሔር ሲፀልዩና ለጦርነት ሲዘጋጁ እጆቻቸውን ያነሳሉ። ለዚህም እንደምሳሌ የምንጠቅሳቸው አብርሃም ዘፍ 14 ፡22 ፣ ሙሴ ዘፀ 17 ፡11-12 እና ዳዊት መዝ (28) ፡2 ፣ (36)፡ 4 ፣ (119)፡ 48 ፣ (143)፡ 6 ናቸው።

ነገር ግን ይህ እጅ በማንሳት እግዚአብሔርን ማምለክ መፀለይና ውጊያን ማካሄድ በብሉይ ኪዳን ተወስኖ አልቀረም። ሐዋርያው ጳውሎስ በቤተክርስቲያን ሊሆን ስለሚገባው የአምልኮ ሥርዓት ለጤሞቲቦስ ሲጽፍለት

«እንግዲህ ወንዶች በስፍራ ሁሉ አለቁጣና አለ ክፉ ሃሳብ

የተቀደሱትን እጆች እያነሱ እንዲፀልዩ እፈቅዳለሁ።» 1 ጢሞ2፡8

በማለት እጅ ማንሳትን ዛሬም በግልና በጉባኤ ልንለማመደው እንደሚገባ ጠቅሷል። እዚህ ላይ ልብ ማለት ያለብን እግዚአብሔር ከእኛ የሚፈልገው ዋና ነገር እጆቻችን ከራሳችን በላይ ከፍ ብለው አየር ላይ መዋላቸውን ሳይሆን፣ ተያይዞ የሚገለጠውን መንፈሳዊ ሚስጥር ነው።

የሚታዩትን እጆቻችንን በሰዎች ፊት ማንሳታችን የማይታየውን ልባችንን በእግዚአብሔር ፊት የማንሳታችን ማረጋገጫ መሆን አለበት። ልባችን ሳይነሣ እጆቻችን ቢወዛወዙ ከሰውነት ማጠንከሪያ እንቅስቃሴ ተለይቶ አይታይም።

እስቲ የእኔን ገጠመኝ ልንገራችሁ ፡- በ1979 ጥር ወር ላይ በጅቡቲ በስደት ላይ ሆኜ ጌታን በተቀበልኩበት ወቅት ስለ ጌታ የመሰከረልኝ ወንድም የአምልኮ ስብሰባ ወደ ሚካኔድበት ቤት

ወሰደች። ሆኖም ወደ ሰባኪ ስለ እግዚአብሔር ፍቅር አስተምሮ ሲያበቃ የገሮቹም መሪው ወጣና እስቲ እንቁም፤ ቀጥሎም እጆቻችንን እናንሳ አለ። ለሁኔታው እንግዳ የሆንኩት እኔ ሌሎች ሲያነሱ አይቼ እጆቼን በአየር ላይ ሰቀልኩ። መሪው ግን በዚህ አላበቃም፤ ቀጠል አድርጎ ልባችንንም እናንሳ አለ። ያን ጊዜ ጥያቄ ተፈጠረብን። ጥያቄዬ ግን ለእርሱ ሳይሆን ለእግዚአብሔር ነበር። ለመጀመሪያ ጊዜ በልቤ ለእግዚአብሔር እንዲህ አልኩ፤ «እግዚአብሔር ሆይ እጅ አንሳ ተብዬ ይኸው አንስቼያለሁ። ልብ ግን እንዴት እንደሚነሳ አላውቅም።» ብዬ ሳልጨርስ፤ ከበላዬ ያለው ሰማይ የተከፈተ እስኪመስለኝ ድረስ ልዩ ነገር ሆነ። የእግዚአብሔር መንፈስ በልቤ በኃይል ይፈስ ጀመር። ከዚያ በኋላም ምኑን ልንገራችሁ ታሪክ ተለወጠ። ያ ቀን ሕይወቴ ፍፁም የተለወጠበት ቀን ነበር።

በመጽሐፍ ቅዱስ እጅ ከሰዎች ጋር ያለንን ግንኙነት የሚገልጥ ምሳሌ ነው። ስለዚህ ከሰዎች ጋር ያለን ግንኙነት መበላሸት እጅ ማንሳታችንን ከንቱ ሊያደርገውና አምልኮአችንን ሊያጠፋው የሚችል መሆኑን ማወቅ አለብን ። ለዚህ ነው ዳዊት « ወደ እግዚአብሔር ተራራ ግን ይወጣል? በቅድስናውስ ሰፍራ ግን ይቆማል?»

ብሎ ከጠየቀ በኋላ
«እጆቹ የነፁ ልቡም ንፁህ የሆኑ...» መዝ (24)፥ 3-4
በማለት የሚገልፀው። እጆቹ የነፁ ሲል ከሰዎች ጋር ያለውን ግንኙነት ለማመልከት ሲሆን፤ ልቡም ንፁህ የሆነ ሲል ደግሞ ከእግዚአብሔር ጋር ያለውን ግንኙነት ለማሳየት ነው። ለዚህም ነው ዳዊት ስለራሱ እጅ

«እጆቼን በንጽህና አጥባለሁ።» መዝ (26) ፥6
የሚለው። ጳውሎስም፦

«... ለሰቆጣና ለሰ ክፉ ሃሳብ የተቀደሱትን እጆች እያነሱ... »
ሲል ቁጣና ክፉ ሃሳብ በሰው እጅ ላይ በገህድ የሚታዩ ሆነው ሳይሆን፤ ሰዎች ከሰዎች ጋር ያላቸውን ግንኙነት ንፁህና የተስተካከለ መሆን እንዳለበት ለማሳየት ነው። የበደሉንን ሰዎች ኃጢአት ይቅር አለማለታችንና የበደሉናቸውን ይቅርታ አለመጠየቃችን የእግዚአብሔርን ፊት እንደሚሰውርብን፤ ከእግዚአብሔር ዘንድ የኃጢአት ይቅርታን እንደሚያስከለክለንና ልመናችንን እንዳይሰማ

እንደሚገድብ መጽሐፍ ቅዱስ በብሉይም ሆነ በአዲስ ኪዳን በሥፋት ያስተምረናል።

ሌላው እጃችንን ማንሳት ለእግዚአብሔር የመሸነፍና የመረታት መግለጫና ከእግዚአብሔር የኃይል እርዳታን ፍለጋ ማመልከቻ ነው። በሚገጥመው ማንኛውም ጦርነት ጠላቶቹን የሚያሸንፍ ማን ነው? ብንል መልሱ «አስቀድሞ ለእግዚአብሔር የተሸነፈ ሰው » ነው።

የሰዶምና የገሞራ ነገሥታት ከነሠራዊታቸው ያልቻሉትን የኮሎዶኑሞርን ጦር ብቻውን ከቤተሰቡ ጋር ዘምቶና ድል ነስቶ ምርኮንም ማርኮ በመምጣቱ የተደንቀው የሰዶም ንጉሥ «ከብቱን ሁሉ አንተ ውሰድ» ባለው ጊዜ አብርሃም ክብሩን ለእግዚአብሔር ለመስጠት የድሉን ሚስጥር

«ሳግደንና ምድርን ወደሚገዛ ወደ ልዑል እግዚአብሔር እጀን ከፍ እድርጊያለሁ... ፈትላም ቢሆን የጫግ ግዛቢያም ቢሆን ለአንተ ከሆነው ሁሉ አልወሰድም... » ዘፍ14፥ 22-24
በማለት ነበር የገለፀው። በራሳችን ምንም ማድረግ እንደማንችል ተረድተን ለርዳታ እጆቻችንን ስናነሣ ሰማይና ምድርን የሚገዛ ልዑል በሰልፍ ክብሩን ይገልጣልና ድሉ የማን እንደሚሆን አያጠያይቅም። መጽሐፍ ቅዱስ ስለ ኢትዮጵያ

«እጆቿን ወደ እግዚአብሔር ትዘረጋለች» መዝ(68) 31
ሲል ቃሉ እጆቿን እንድትዘረጋ በሚያደርጋት ለእግዚአብሔር እንድትሸነፍ ትምክህቷን እንድትጥል በሚያስገድዳት ሁኔታ ውስጥ ታልፋለች እጆቿንም በማንሳቷ መንፈሳዊ ጠላቶቿን ድል ነስታ ከእግዚአብሔር ዘንድ እንደ ሕዝብ በረከትን ትቀበላለች። በእግዚአብሔር ትታመናለች፤ እርሱንም ታመስግናለች፤ እርሱንም ብቻ ታመልካለች የሚል ቃና አለው።

ሙሴም የእግዚአብሔርን በትር የያዘበት እጁን ሲያነሳ እስራኤል ድል ያደርግ ነበር። እጁንም ባወረደ ጊዜ አማሌቅ ድል ያደርግ ነበር። በኋላም የሙሴ እጅ ተዘርግቶ በመጽናቱ የእስራኤል ድል ተረጋገጠ። በዚህ ጦርነት የውጊያው ኃይል መቆጣጠሪያ ከሙሴ እጅ ጋር የተያያዘ እንደነበር እናያለን።

እንግዲህ እግዚአብሔርን እናመልክ ዘንድ በማለት በቀትርም ወይም በሌሊት፣ በግል ቢሆን፣ በማህበር ከቁጣና ከክትሃብ እጃችንን አንጽተን ለእግዚአብሔርም ተሸንፈን ከልባችን ጋር እጆቻችንን በሰማይ ወደሚኖረው እግዚአብሔር እናንሣ። ያኔ በረከቱ ሲፈሰልን፣ ልመናችን ሲመለስልን፣ ጠላቶቻችንም ሲወድቁ እናያለን ። አሜን

ልባችን ሳይነሣ እጆቻችን ቢወዛወዙ ከሰውነት ማጠንከሪያ እንቅስቃሴ ተለይቶ አይታይም።

36

የአምልኮ ተራራ

« ወደ እግዚአብሔር ተራራ ማን ይወጣል? »

በቅድስናውስ ሰፍራ ማን ይቆማል? »

መዝ (24)፥ 3

በቀድሞው የብሉይ ኪዳን አምልኮ ተራራ ትልቅ ሥፍራ እንደነበረው መጽሐፍ ቅዱስ ይመለከርልናል። መቼም ኪዳን በብዙ ምሣሌና ጥላ የተሞላ እንደመሆኑ ተራራም ራሱን የቻለ መንፈሳዊ ፍቺ አለው። ያ ባይሆንም ዛሬም አምልኮ በተራራ በቀጠለና እኛም ለአምልኮ ተራራ ፍለጋ በኳተንን ነበር። ነገር ግን ምሳሌው በእውነት ጥላውም በአካል ተተክቷልና በውስጡ ያዘለውን ሚስጥር ከመረዳት ባሻገር ፍጥረታዊው ነገር አንዳች የሚፈይድልን ነገር እንደሌለ እናውቃለን።

ተራራ በፍጥረታዊው ዓለም መልክዓ ምድር በአካባቢው ካሉት ሁሉ ጉልቶ በመታየት ከፍታን እንደሚያመለክት ሁሉ በመንፈሳዊው ዓለም ያለውን የማይታየውን እውነት ለመግለጥ በምሳሌነት ያገለግላል። እንደፍጥረታዊው ሁሉ መንፈሳዊውም ዓለም ከፍታና ዝቅታ አለው። ለዚህም ነው የብሉይ ኪዳን መጻሕፍት ስለ ተራራና ሽለቆ በሚተርኩ ቃላት የተሞሉት።

በእምነት የበረቱ የእግዚአብሔር ሰዎች ታሪካቸው ከተራራ ጋር በብዙ የተቆራኘ ነበር። እግዚአብሔር አብርሃምን ልጁን ይስሐቅን እንዲሠዋለት የጠየቀው በተራራ ላይ ነበር። በተራራውም ላይ እግዚአብሔር ተገለጠለት። (ዘፍ 22) እግዚአብሔር ሙሴን ሲጠራው በእሳት ቁጥቋጦ የተገለጠለት በኮሬብ ተራራ ላይ ነበር። (ዘፀ 3) እርሱ እንደላከውም የማረጋገጫ ምልክት የሰጠው

«ሐዝቡን ከግብጽ ባወጣህ ጊዜ በዚህ ተራራ ላይ ለእግዚአብሔር ትገዛላችሁ ። ዘፀ 3፥12

በማለት ነበር ። ሙሴም ሐዝቡን ከግብጽ ካወጣ በኋላ እየመራ ያመጣቸው ወደ ሲና ተራራ ሲሆን፣ ብሉይ ኪዳንም የተመሠረተው በዚህ ተራራ ላይ ነበር። ዘፀ 19፥11 ሙሴ ለእስራኤል ልጆች

ለመማለድ ሁለት ጊዜ ለአርባ ቀናት ያለምግብ የቆየው በተራራ ላይ ሲሆን የሕጉን ጽላትና የመቅደሱን ንድፍ የተቀበለውም እንዲሁ በተራራ ላይ ነበር።

የእግዚአብሔር ሰው ነገዩ ኤልያስ የበክልን ነቢያት በቀረጫሉባቸው ተራራ ድል ከነላ በኋላ የእግዚአብሔርን ድምጽ ፍለጋ ወደ ኮሬብ ተራራ ለአርባ ቀናት ተጉዟል። ጌታ ኢየሱስ ተራራ መውጣትና በዚያ ሲፀልይ ማደር ልማዱ ሲሆን፤ ጴጥሮስን ዮሐንስንና ያዕቆብን ይዞ ክብሩን የገለጠላቸው በረዥም ተራራ ላይ ነበር። በመጨረሻም ያረገው ከተራራ ሲሆን ተመልሶም የሚመጣው በደብረዘይት ተራራ ላይ እንደሚሆን ተናግሯል። የዕብራውያን መልዕክት ፀሐፊ ጳውሎስ በ12ኛው ምዕራፍ የተሻረውን አሮጌ ኪዳን ከአዲሱ ኪዳን ጋር ሲያነፃፅር ሊዳሰስ የሚችለውን ፍጥረታዊውን የሲና ተራራና መንፈሳዊውን ማለትም የሕያው እግዚአብሔር ከተማ፣ ሰማያዊቱ ኢየሩሳሌም፣ አዕላፋት መላዕክት በደስታ የተሰበሰቡበት፣ በክርስቶስ የዳኑ የበኩራት ስም የተፃፈበት፣ የሁሉ ዳኛ የሚሆን እግዚአብሔር በዙፋኑ የተቀመጠበት፣ በመንፈስ ፍፁማን የሆኑ የብሉይ ኪዳን ጳድቃን ያሉበት፣ የአዲስ ኪዳን መካከለኛ የሆነው ኢየሱስ ከአፄል ደም ይልቅ የሚሻለውን የሚናገረውን ክቡር ደሙን ይዞ ያለበትን ተራራ ያወጃድራል። ይህ ስፍራ የት ነው? ብለን ስለንመረምር የምናገኘው ብቸኛ መልስ ሦስተኛው ሰማይ መሆኑን ነው።

ሙሴ ለተሻረው ኪዳን መካከለኛ ለመሆን ወደ ሲና ተራራ እንደወጣ፣ ጌታ ኢየሱስም የአዲስ ኪዳን መካከለኛ ሆኖ ወደዚህ መንፈሳዊ ተራራ በመውጣት በሰማያት አልፎ በአብ ቀኝ ተቀምጧል።

ስለ ተራራ ካሳን በእግዚአብሔር ዙፋን ዘንድ ሊያገለግልና ክብሩን ሊጋርድ የተቀባው በኋላም አምልኮን መቀበል ፈልጎ የተጣለው ሉሲፈር የነበረበትን ስፍራ መቃኘት ስለ ቅዱሱ ተራራ ጥሩ ግንዛቤ ሊሰጠን ይችላል።

ሐንተ ልትጋርድ የተቀባህ ኪሩብ ነበርህ። በተቀደሰው በእግዚአብሔር ተራራ ላይ አኖርሁህ... ኃጢያትንም ሠራህ። ስለዚህ እንደ ርኩስ ነገር ከእግዚአብሔር ተራራ ግልሁህ... ።
ሐዘ 28 ተ14 -16

የእርሱንም የልብ ምኞት ሲናገር

ሐንተም በልብህ ወደ ሰማይ አርጋለሁ ዙፋኔንም ከእግዚአብሔር ከጥኩስት በላይ ከፍ አደርጋለሁ በሰማይን ዳርቻ በመስበሰቢያ ተራራ ላይ እቀመጣለሁ... አላህ። ሊሳ14፥ 13 14 ይለዋል።

እንግዲህ ይህ ሁሉ በምድር ያሉት ተራራዎች ምሳሌ የሆኑለት አንድ መንፈሳዊ ተራራ (ከፍታ) እንዳለ የሚያመለክት ነው። እርሱም የክፋት መንፈሳዊያን ሠራዊት ካሉበት አንደኛ ሰማይና (ኤፌ. 6፥ 12) ቅዱሳን መላእክት ካሉበት ሁለተኛ ሰማይ (ኤፌ. 3፥ 10) በላይ ከፍ ብሎ ያለ ፍጥረታዊ ያልሆነ (ዕብ.12፥27) መንፈሳዊ ተራራ እርሱም ሦስተኛው ሰማይ ነው። ይህም ሥፍራ በሰማይና በምድር ያለ አባትነት ሁሉ የሚሰየምበት የዙፋን ሥፍራ ነው።ኤፌ. 3 ተ14

እንግዲህ ፍሬ ነገሩ በመግቢያችን ላይ ያነሳነውን ወደ እግዚአብሔር ተራራ ማን ይወጣል? የሚለውን ጥያቄ መልስ ማግኘት ነውና ወደ መልሱ እንምጣ። ዛሬ የእግዚአብሔር ተራራ ተብሎ ይጠራ ወደ ነበረው የምድረበዳው ሲና «ቅዱስ»ጉዞ ማድረግ አያስፈልገንም። እርሱንም ማንም ተራራ በየዕለቱ ይወጣው የለ? ይልቅ በመንፈስ ቅዱስ ኃይል በጌታ በኢየሱስ ስም በፀሎት ቆይታ ልንወጣው የሚገባን ሌላ የአምልኮ ተራራ አለ።

መንፈሳዊ ተራራ በመንፈስ ካልሆነ በቀር በሥጋ አይወጣም። ሊወጣውም የሚችለው የክርስቶስን ትንሣኤ የተካፈለ ብቻ ነው። ቁም ነገሩም መውጣት መጀመር ብቻ ሳይሆን፣ ጉዞን ጨርሶ ተራራው ጫፍ ላይ መድረሱ ነው።

አምልኮ ማለት ደግሞ ይህን ተራራ መውጣት ነው። በዚያ ተራራ ጫፍ ወዳለው ብብሰባ ደርሶ በዚያ ካሉት እግዚአብሔርን በዙፋኑ ላይ ከሚያመልኩት ጋር ተጨምሮ ማምለክ ነው። እንግዲህ ተራራን መውጣት ጊዜ እንደ ሚፈጅ ሁሉ እኛም እግዚአብሔርን ለማምለክ ነፃ ጊዜና ቆይታ ያስፈልገናል። እንደተንበረከክን መባረክ መፈለግና ጥቂት ሲዘገይ ተነስቶ መሄድ አያወጣም። በቆይታና በትዕግስት ግን ቀስ እያልን ተራራውን በእምነት እንወጣ። በመንገድ ሊያስቀሩን ወይ ከተራራው ሊያወርዱን የሚሹ ብዙዎች ናቸውና ነቅተን ልንቃወማቸው ይገባል። ተግተን ወጥተን ወደ ጫፍ ስንቃረብ

ልዩ ደስታ፣ ልዩ ኃይል፣ ልዩ ክብር፣ ልዩ የእግዚአብሔር ሕልውናና ፈሪሃ እግዚአብሔር ከምን ጊዜውም ይልቅ ይሰማናል። ይህም እያደገ ሄዶ ተራራ ጫፍ ላይ ከደረሰን በኋላ ደስታችን ፍፁም ይሆናል። 1 ዮሐ 1 ፡4

ብዙን ጊዜ ተራራውን በመንፈስ ከወጣን በኋላ የሚያወርዱን ፈጽሞ የማንጠብቃቸው ታናናሽ የሚመስሉ ነገሮች ናቸው። የንግግራችን፣ የሃሳባችን፣ የድርጊታችን፣ ሰንፍፍ ያንሸራተተናል፣ ሥጋዊነታችን፣ እኔነታችን ይጉትተናል።

ጠላት ከሥፍራችን ሊያነቀሳቅስን ይንጫጫል። ይሉኝታም ከወሳኔያችን ሊያግደን ድርሻ አለው። ስለዚህ እነዚህን ሁሉ ወደ ኋላ ጥለን በጌታ ፊት ጊዜ ወስደን በሥጋ ተንበርክከን በመንፈስ ግን ተፈተን ተራራውን እንወጣ። ከዚህ ሁሉ መሰናክል በኋላ ግን ወደ ጫፍ ሰንጠጋ በሕይወታችን ቀምስን የማናውቀው አስደናቂ በረከት በውስጣችን መፍሰስ ይጀምራል። በአገልግሎታችንም በመንፈስ በተራራው ላይ ሆነን የምሥራቹን ሰንሰብክ የጌታ ውበት በእኛ ይገለጻል። ወንጌልም በእርግጥ ወንጌል ይሆናል። የሚሰሙንም ይድናሉ።

«የምሥራች የጊናገር ሰላምንም የሚያወራ የመልካምንም ወራ የምሥራች የጊናገር መድኃኒትንም የሚያወራ ጽዮንንም፣ አምላክሽ ነገሶአል የሚል ሰው እገሩ በተራሮች ላይ እጅግ ያግረ ነው።» ኢሳ 52፡ 7

እንግዲህ አምልኮ ተራራን በመውጣት ከተመሰለ በቀጠሮ ያልተጨናነቀ ጊዜ፣ ከእግዚአብሔር ፊት ለመነሳት ያለቸኩለ፣ የሰከከ መንፈስ፣ የሥጋ ድካም የማይበግረው፣ ጽኑ ዓላማ የግድ ያስፈልጋል።

በተረፈ ከሙሽራችን ኢየሱስ ጋር ውርጋችንን ለማክበር በዚህ ተራራ ላይ በትንሣኤ አካል እስክንወጣ ድረስ ዛሬ በመንፈስ መውጣትን እንለማመድ።

ተራራ መውጣት ማለት በእግዚአብሔር ፊት በትጋትና በጽናት የምናደርገው ቆይታና የማያቋርጥ የፀሎት ሕይወት ነው።

37

አንደበትን የሚቀድስ እሳት

«እኔም ከንፈሮቼ የረከቡብኝ ሰው ስለሆንኩ ከንፈሮቻቸው በረከቡባቸውም ሕዝብ መካከል በመቀመጤ ዓይኖቼ የሠራዊት ጌታ ንጉሠን እግዚአብሔርን ሰለሐዬ ጠፍቻለሁና ወዮልኝ ! ስልሁ።»
(ኢሳ. 6፡ 5)

ነብዩ ኢሳይያስን « ወዮልኝ ! » ያሰኘው ሁኔታ ምን ይሆን? ደግሞስ በአንድ ቅጽበት የእርሱንና የሕዝቡን ሁሉ ከንፈሮች አጉልቶ ያሳየው በፊቱ የተደቀነው ምን ይሆን? መቼም ከንፈር ለራስ አይታይምና ሰው ከንፈሩ ላይ ሰላለው ወይም ስለከንፈሩ ሁኔታ ከተናገረ ምስሉን አጣርቶ የሚያሳየው ነገር ከፊቱ መደቀኑ አያጠ ያይቅም። ነቢዩ ጊዜውን ሲያመለክት

«ንጉሠ ያዝያን በሞተበት ዓመት ... »

ይላል። በዚያን ሰዋን በእስራኤል ዘንድ አርእስተ ዜናና አብይ ወራ የሚቼ የንጉሠ ያዝያን ጉዳይ ነበር።

«... እስኪበረታም ድረስ እግዚአብሔር በድንቅ ረድቶታልና ዝናው እስከ ሩቅ ድረስ ተሰግ ። ነገር ግን በበረታ ጊዜ ለጥፋት ልቡ ታበዩ አምላኩን እግዚአብሔርን በደለ። ወደ መቅደሱም ገብቶ በፅግን መሠዊያ ላይ አጠነ። ... ንጉሡም ያዝያን እስኪሞት ድረስ ለምፃም ነበር። ለምፃምም ሆኖ ከእግዚአብሔር ቤት ተቆጣላልና በተለየ ቤት ይቀመጥ ነበር...» (2.ዜና26+15)

ንጉሡ ያዝያን ለምፃም በመሆኑ ሕዝቡ ሁሉ ከነብዩ ጭምር የሚያወሩት ስለመሪያቸው ኃጢአት ነበር። ከዚህም የተነሳ ከንፈራቸው ረከሷል። አሁን ግን ነብዩ በራዕይ «እግዚአብሔርን በረጅምና ከፍ ባለ ዙፋን ላይ ተቀምጦ አየው።» ኃጢአተኛው ንጉሥ ሲሞት ቅዱሱ የእስራኤል ንጉሥ ተገለጠ። ሥጋዊው ሲሞት፣ መንፈሳዊው ተገለጠ። ጊዚያዊው ሲሞት ዘላለማዊው ተገለጠ። ታናሹ ንጉሥ ሲሞት በረኹምና ከፍ ባለው ዙፋን ላይ የተቀመጠው ታላቁ የእስራኤል ንጉሥ ተገለጠ። ከዐላዩ ቆመው የነበሩት ባለስድስት ክንፎቹ ሱራፌሎች አንዱ ለአንዱ እንዲህ እያሉ ይጮሁ ነበር።

ቅዱስ ቅዱስ ቅዱስ የሠራዊት ጌታ እግዚአብሔር ምድር ሁሉ ከክብሩ ተሞልታለች።

የሚጮሁትም የመድረኩ መሠረት እስኪናወጥና መቅደሱን የክብር ጢስ እስኪሞላው ነበር። በዚህ ጊዜ ነቢዩ አስተዋለ። እነርሱ የእግዚአብሔርን ቅዱስነት እርስ በርስ ይነጋገራሉ፤ ተቀድሰዋል ከንፈራቸውም እድፈት እንዳያገኘው በከንፋቸው ተሸፍኗል፤ እኛ ግን የንጉሡን የዝያን ጋጢአት እናወራለን፤ ለአንደበታችን ጠባቂ አላናርንም፤ አፋችንንም አልከለከልንም፤ ስለዚህ አንደበታችን ረከሳል ብሎ አሰበ። ነቢዩ በቀደመው ምዕራፍ ውስጥ ብቻ 5 ጊዜ ወዮላቸው ሲል ነበር። አሁን ግን እውነተኛ መገለጥ መጥቷልና ወዮልኝ አለ። እውነተኛ መገለጥ የሰውን ዓይን ጉድፍ ብቻ ሳይሆን በራስ ዓይን ውስጥ ያለውን ምስሶም አጥርቶ ያሳያል።

ስለዚህም ችግሩ የከንፈር ነውና ከሱራፌል አንዱ እየበረረ ወደ እሱ መጣ በእጁም ከመሠዊያው በጉጠት የወሰደው ፍም ነበር። አፋንም ዳሰሰበትና

«እነሆ ይህ ከንፈሮቻህን ነክቷል በደህህም ከእንተ ተወገደ ጋጢአትህም ተሰርዋለህ ።»አለው

በሌሎች ላይ መፍረድ የሚያመጣው ፍርድን ነው። የኢሳያስ ከንፈሮች የእግዚአብሔር የጽድቅ ፍርድ ምሳሌ በሆነው የመሠዊያው ፍም ተዳሰሱ።

ዛሬስ እኛ ስለምን እያወራን ይሆን? በመሪዎቻችን ላይ የሚታየውን ለምጽ ወይስ የታላቁ መሪዎችን የእግዚአብሔርን ቅድስና? እንደሱራፌሎች ከንፈራችንን የምንሸፍንበት ከንፍ ያስፈልገናል። ከሌሎችም ጋር ስንገናኝ እርስ በርሳችን

ቅዱስ ቅዱስ ቅዱስ የሠራዊት ጌታ እግዚአብሔር ...።

እያልን ለንጮህ የአምላካችንን ቅድስና ለናወራ ይገባናል። ምንም እንኳ በሥጋዊ ዓይኖችን ስናይ ምድር በግፍ የተሞላች ብትመስልም፤ እኛ ግን በመንፈስ እያየን ምድር ሁሉ ከክብሩ ተሞልታለች። እያልን ለናውጅ ይገባል። በከንፈራችን ላይ በደል ካለም ያ የመሠዊያ እሳት እንዲነካንና ቋንቋችን በመስቀሉ ፍቅር ተለውጦ በፀጋ ተቀምጦ፤ ለሚሰሙት ፀጋን የሚሰጥ እንዲሆን ያስፈልጋል የራሳችንን ሳይሆን የእግዚአብሔርን መልእክት የሚያስተላልፍ የእግዚአብሔር አፍ እንዲኖረን ለንፀልይና ለንተጋ

ይገባናል።

አምልኮአችን በእግዚአብሔር ዘንድ የከበረና መንፈሳዊ ኃይልን የሚያመነጭን እንዲሆን የምንፈልግ ከሆነ አንደበታችን ዘወትር መቀደስ አለበት። በሐሜት ተዘፍቀን በንግግራችን በወንድማማች መሐል ጠብ እየዘራን በትችትና በአሉባልታ ተሞልተን እያሸበሸብን ብንዘምር አምልኮአችን በእግዚአብሔር ፊት ሊቀርብ አይችልም።

አንደበትን ሳይገቱ ልብን እያሳቱ እግዚአብሔርን አመልካለሁ ማለት ከንቱ ነውና አገልግሎታችንና አምልኮአችን ፍሬ እዲያፌራ አንደበታችን ይቀደስ። ያን ጊዜ ነው ማንን እልካለሁ? ማንስ ይሄድልናል? የሚለውን የጌታን ድምጽ ጆሮአችን የሚሰማው።

እውነተኛ መገለጥ የሰውን ዓይን ጉድፍ ብቻ ሳይሆን በራስ ዓይን ውስጥ ያለውን ምስሶም አጥርቶ ያሳያል።

የአገልግሎት እናት

«እነዚህም ጌታን ሲያመልኩና ሲጠሙ መንፈስ ቅዱስ በርናባሰንና

ሳውልን ለጠራችው ሥራ ለዩልኝ አለኝ።»

ሐዋ 13፥ 2

የዲያቢሎስን ሥራ የሚያፈርስ፣ እግዚአብሔር የሚከብርበትና ሰዎች ነፃ የሚወጡበት የተቀባ አገልግሎት የሚወለደው በአምልኮ ውስጥ ነው። በአምልኮ ያልተወደ አገልግሎት ከንቱ መባከንና መታወክ እንጂ አንዳች ፍሬ አይኖረውም። የዘላቂነቱም ጉዳይ አጠ ያያቂ ነው።

አገልግሎት ስለበዛበት የባከነችው ማርታ በመጨነቅና በመታወክ

«ጌታ ሆይ እኔ እንድሠራ እሁቴ ብቻዬን ስተተወኝ አይገድህም??» ብላ ላቀረበችው የክስ ጥያቄ ጌታ አዮሱስ

«ማርታ ማርታ በብዙ ነገር ትጨነቂያለሽ ትታወኪገለሽ የሚያስፈልገው ግን ጥቂት ወይም አንድ ነገር ነው...»

ያላት አገልግሎት አያስፈልግም ለማለት ሳይሆን የአገልግሎትና የአምልኮ ቅደም ተከተል እንደተዛባበት ማመልከቱ ነው። ከእግሩ ሥር አርፋ ሳትቀመጥ፣ ከአፋ ቃልን ሳትሰማ፣ በግልጽ ከእርሱ ጋር ሳትተዋወቅና ሳትቀራረብ፣ ፈቃዱን አጥርታ ሳታውቅ፣ ስሜቱን ሳትረዳ፣ እንዴት ልታገለግለው ትችላለች? ማርታ

«ጌታ ሆይ እኔ እንድሠራ እሁቴ ብቻዬን ስተተወኝ አይገድህም??»

ብላ የክስ ፋይል እንደከፈተች ሁሉ ከአምልኮ ያልተወለደ አገልግሎት ምንጊዜም የሚጠናቀቀው በእኔነትና በትዕቢት፣ የራስን ገድል በማውራትና በጌታ ላይ በማጉረምረም፣ በመነጫነጭና ሌሎችን በመንቀፍ ፍሬ ቢሰና፣ በረከት አልባ ሆኖ ነው።

አልዓዛር ከሙታን ከተነሳ በኋላ ለጌታ በተዘጋጀው የእራት ግብዣ ላይ ማርያም ዋጋው እጅግ የከበረ የጥሩ ናርዶስ ሽቱ ንጥር ወስዳ በእግሩ ላይ ስታፈሰው ያየው ደቀመዝሙር (ይሁዳ) ወዲያው የሰጠው አስተያየት

«ይህ ሽቱ በሦስት መቶ ዲናር ተሸጦ ለድሆች ያልተሰጠ ስለምን ነው?»

የሚል ነበር። በማርያም ልብ ቅድሚያ የተሰጠው ጌታ ወይም አምልኮ ሲሆን በይሁዳ ልብ ግን የሞላው ድሆች ወይም አገልግሎት ይመስላል። በእርግጥ ፀሐፊው

ይህን የተናገረው ሌባ ስለ ክብር እንጂ ለድሆች ተገዳላቸው አይደለም። ከረጢትም ይዞ በውስጡ ከሚገባው ይወስድ ስለነበር ነው።»

ይለናል። ይሁዳ ለሐዋርያነት ከተመረጠና አገልግሎት ከጀመረ በኋላ ወንጌል ሰብኳል፣ ለበሽተኞች ፀልይዋል፣ አጋንንት አስወጥቷል። ነገር ግን ከአምልኮ ያልጀመረ አገልግሎት ነበርና ዳር ሊደርስ አልቻለም።

ምንጊዜም ቢሆን፣ ከአምልኮ ያልተጀመረ አገልግሎት ሥር እንደሌለው ዛፍ ነው። አንድን ዘር በአፈር ውስጥ ስንጥል መጀመሪያ የሚያድገው ሥሩ ነው። ምንም ባይመኝ፣ አፈሩንና ድንጋዩን እያቋረጠ ውሃና ማዕድን ወደሚገኝበት ወደታች ይገስግሳል።

የተከሉ የሳይኛው ክፍል ግን ህልውናውን በሥሩ ላይ መሥርቶ እንደ ሥሩ ገርጥቶ ሳይሆን፣ ሕብረ ቀለማትን ተሞልቶ ያለምንም ትግል ወደ ላይ መሰበ ይላል። ሰውም የሚያየው እሱን ነውና ያደንቀዋል። የሥሩንም ከእግዚአብሔር በቀር ማን አውቆት። «በእግዚአብሔርና በሰው ፊት ማደግ» ማለት ይሄ ነው ሉቃ 2፥ 52 ጌታ አዮሱስም እንዲሁ ነበር ያደገው።

«በፊቱ እንደ ቡቃያ ከደረቅም መሬት እንደ ሥር አድጓል...»
ሊባ 53፥ 2

ትክክለኛ እድገት ይሉላል ይህ ነው።

በመጽሐፍ ታሪካቸውን ያነበብን፤ ዝናቸውን የሰማን፤ ዛሬም በየሥፍራው የምናያቸውና የምናደንቃቸው የዓለማችን ስመጥር አገልጋዮች ዕድል ገጥሞን ቢተርኩልን እንደዛሬ የመድረክ ሰዎች ከመሆናቸው በፊት ትናንት ማንም ሳያውቃቸው ከጌታ ጋር በስውር ያሳለፉት አስደናቂ ታሪክ እንዳላቸው አልጠራጠርም። ችግሩ እኛም ልንከተል የምንወደው የዛሬውን አገልግሎታቸውን እንጂ፤ የትናንት የአምልኮ ልምዶቻቸውን አለመሆኑ ነው።

አምልኮ የሚያተኩረው ጌታ ላይ ነው። አገልግሎት ደግሞ ሰዎች ላይ። ለጌታ ራሳችንን እየሰጠን ስናመልከው እርሱ ደግሞ በእኛ ውስጥ ተገልጦ ሰዎችን ያገለግላል። ስለዚህ አገልግሎታችን የአምልኮአችን ውጤት መሆን አለበት። እኛ የምንችለው ጌታን ማምለክ ነው እንጂ፤ ሰዎችን ማገልገል አይደለም። ሰዎችን ማገልገል የሚችለው ሊያገለግልና ነፍሱን ለብዙዎች ቤዛ ሊሰጥ የመጣው ኢየሱስ ብቻ ነው። የእኛ ፈንታ በውስጣችን አድሮ ሰዎችን መድረስ እንዲችል ሰውነታችንን ለእርሱ መስጠት ብቻ ነው።

በጥንት የአንጾኪያ ቤተክርስቲያን የነበሩት ነቢያትና መምህራንም ጥቅምና ጉዳቱን መዝነው ቅድሚያ የሰጡት ለአምልኮ ነበር። ስለሆነም ጌታን ሲያመልኩና ሲጠሙ ከአምልኮአቸው ውስጥ የአሕዛብን ምድር በወንጌል ያጥለቀለቀ፤ የጩላማውን መንግሥት ያናወጠ በክርስትና ታሪክ ውስጥ ታይቶ የማይታወቅ ዓለም አቀፍ አገልግሎት ተወለደ።

የዲያቢሎስን ሥራ የሚያፈርስ፤ እግዚአብሔር የሚከብርበትና ሰዎች ነፃ የሚወጡበት የተቀባ አገልግሎት የሚወለደው በአምልኮ ውስጥ ነው።

39

ሕሊናና አምልኮ

«እንደ አባቶቼ አድርጌ በንፁህ ሕሊና የማመልከውን

እግዚአብሔርን አመሰግናለሁ።»

2ጢሞ 1፥3

ሕሊና መጽሐፍ ቅዱሳችንን ስናነብ በተደጋጋሚ የምናገኘው ቃል ስለሆነ እንግዳ ይሆንብናል ብዬ አላስብም። ስለ ሕሊና ምንነት ትርጉም ፍለጋ ወደ ዓለም የፍልስፍና መጻህፍት ጉራ ማለት የሚያስፈልገን አይመስለንም። ራሱን በራሱ የሚተረጉመው መጽሐፍ ቅዱስ ብዙ ይለናልና። ያዚህ ጽሑፍ ትኩረት ሕሊና ከአምልኮ ጋር ባለው ትስስር ላይ ቢሆንም፤ ለመንደርደሪያ ያህል ስለ ሕሊና ጥቂት ለማለት እፈልጋለሁ።

ሕሊና በሰው ውስጥ የተሰወረ እውነተኛ ጻኛ ነው። በጻነ ሰው ሕይወት ውስጥ ብቻ ሳይሆን ባልጻነውም ሰው ሕይወት ውስጥ ይሠራል። ሕሊና ይመሰክራል፤ የፍርድን ድምፅ ያሰማል፤ አንድ ድርጊት ከመፈፀሙ በፊት ለትክክለኝነቱ እንዲያወጣና እንዲያወርድ አዕምሮን ይቀሰቅሳል። (ሮሜ2፥15) ፍርዱም የእግዚአብሔርን ፍርድ የሚያንፀባርቅና እውነተኛ ነው። (1ዮሐ 3፥19) በጌ ሕሊና አለ፤ ክፉ ሕሊናም አለ። (ሐዋ23፥1 ዕብ 10፥22) ሰው በጌ ሕሊና ሲያጣና ሕሊናን ሲጥል መርከብ አለመሪ እንደሚጠፋ ከእምነት ነገር ሊጠፋ ይችላል። 1ጢሞ1፥19 ሕሊና ደካማም ብርቱም ይሆናል። (1ቆሮ 8፥7) እንዲያውም የአንድ ሰው ድካምና ብርታት ሊለካ የሚገባው በአካላዊ ብቃቱ ሳይሆን በሕሊናው ጥንካሬ እንደሆነ መጽሐፍ ቅዱስ ያስተምረናል።

ሕሊና ይረክባልም፤ ይነፃልም። (1ቆሮ 8፥7 ቲቶ 1፥15 ዕብ 10፥11) ሕሊና በቀላሉ ሊቆስል ይችላል። (1ቆሮ 8፥12) እንዲያውም መጽሐፍ ቅዱስ የጋጢአትን ምንነት ሲገልጽ፤ የራሱን የሕሊናን ሕግ መጣስና የሌሎችን ሕሊና ማቆሰል እንደሆነ ያስረዳል። (1ቆሮ 8፥12)። ሕሊና በብዙ ምኞት በመቃጠል እያደር

ተግባርን ማከናወን እስኪሳኑ ድረስ ሊደነዝዝ ይችላል። (1ጢሞ4+2)

በአጠቃላይ ሕሊና በሰው ልጅ የኃጢአት ውድቀት እጅግ ከባድ አደጋ የደረሰበትና የተጉዳ፤ ኃላፊነቱን በሚገባ መወጣትና ሥራውን ማከናወን የተሳነው የውስጥ ማንነታችን ማዕከላዊ ሥፍራ ሲሆን፤ መንፈሳችን የክርስቶስን ትንሣኤ በመካፈሉ ደግሞ የተነቃቃ የመንፈስ ቅዱስን ድምፅ ሐሳብና ስሜት እየተረዳ የሚያስተላልፍልን (ሮሜ 9+1) እኛም ልንጠነቀቅለት፤ ልንጠብቀውና ልንታዘዘው የሚገባ ውስጣዊ እኔነታችን ነው። እንግዲህ ስለ ሕሊና ይህን ያህል ካልን ከአምልኮ ጋር ወዳለው ትስስር እንመለስ።

ሕሊና ከሌለ አምልኮ የለም። ሕሊና ለእግዚአብሔር አምልኮ የሚቀርብበት የመንፈሳችን ዋነኛ ክፍል ነው። በብሉይ ኪዳን ይካሄድ የነበረውን አምልኮ ጉዳሉ ያደረገው የዚሁ የሕሊና አለመሟላት ነበር። ምክንያቱም የኪዳኑ ሕጎች

«አስከ መታደስ ዘመን ድረስ የተደረጉ ስለ ምግብና ስለ መጠጥም ስለ ልዩ ልዩ መታጠብም የሚሆኑ የሥጋ ሥርዓቶች ብቻ ናቸውና የሚያመልከውን በሕሊና ፍፁም ሊያደርጉት አይችሉም።»
ዕብ9+10

ሕሊና በውስጣችን በሰማይ ያለው የእግዚአብሔር ጽድቅ ወኪል ወይም አፈ ቀላጤ እንደመሆኑ መጠን፤ ኃጢአት ስንሠራ ኃጢአተኛ መሆናችንን፤ ጽድቅን ስንፈጽም ጽድቅ መሆናችንን፤ ሳያቋርጥ ያስተጋባል። መቆጣጠሪያውም በእኛ እጅ ስላልሆነ እንደልባችን የፈለግነውን ልናናግረው አንችልም። የሕሊናችንን ድምፅ ለመለወጥ በሥጋችን ጽድቅን ለመሥራት ብንጥር የሞተ ሥራችንን የእግዚአብሔር ጽድቅ ስለማያፀድቀው ድካማችን ከንቱ ይሆናል።

ሕሊናችን ስለ ኃጢአታችን ሳያቋርጥ የሚጮኸውን ድምፅ ፀጥ ለማስገኘትና ለነፍሳችን የአምልኮ ዕረፍት ለመስጠት የሚችለው ደም ሲረጭበት ብቻ ነው። ምክንያቱም ደም ራሱ ድምጽ አለውና፤ የመናገር ችሎታውም ብርቱ ነው። ዘፍ.4+10 ግን ምን ያደርጋል በብሉይ ኪዳን ይቀርብ የነበረው የእንስሳት ደም ፍፁም ካለመሆኑ ባሻገር፤ በአምላኪው ልብስ ላይ እንጂ፤ ልብ ላይ ስለማይረጭ ሕሊናውን አያገኘውም።

«... በየጥቅ ዘወትር በሚያቀርቡት በዚያ መሥዋዕት የሚቀርቡትን ሊፈጽሙ ከቶ አይችሉም። እንደዚህም ባይሆን

የሚያመልኩት ለገድ ጊዜ ነጽተው ከዚያ በኋላ በሕሊናቸው ኃጢአትን ስላላወቁ ግብረብን በተጫ አልዘረዙም?
የክርግዎችና የፍየሎች ደም ኃጢአትን እንዲያስወግድ የግይቻል ነውና። ዕብ. 10 + 1-4

አዎን የክርግዎችና የፍየሎች ደም በረከሱትም ላይ የተረጨ የጊደር አመድ ሥጋን ለማንፃት ሊቀድሱ ይችላሉ። ለመንፈስና ለሕሊና ግን አንዳች ሊፈይዱ አይችሉም። እኛ ግን ታላቅ ነገር ሆናልናል። ነውር የሌለው ሆኖ በዘላለም መንፈስ ራሱን ለእግዚአብሔር ያቀረበ የክርስቶስ ደም ሕያው እግዚአብሔርን እንድናመልክ ሕሊናችንን አንጽተታል። ያነፃውም ከሚያስተጋባው የኃጢአታችን ድምፅ ብቻ ሳይሆን፤ ይህን ድምፅ ፀጥ ለማስገኘት በሥጋ ሕግን ለመፈፀም ከምናደርገው ከንቱ ጥረትና ከምንሠራው የሞተ ሥራ ጭምር ነው። መቸ ይሄ ብቻ ከክቶ ሕሊና ለመንፃት ልባችንን በክርስቶስ ደም ተረጭተን ለአምልኮ ወደ እግዚአብሔር እንድንቀርብ አዲስና ሕያው መንገድ ተመርቆልናል። ዕብ. 10 +19

በቀንና በሌሊት በአምላካችን ፊት ያለማቋረጥ የሚከሰን ከላሻችን ዲያቢሉስ ለክስ መሠረት አድርጎ የሚጠቀምበት ይህንኑ ሕሊናችንን ነው። ኃጢአት ስንሠራ ሕሊናችንም ኃጢአታችንን ሲመሰክር፤ ሰይጣንም «ይኸው» ይለናል። ምንም እንኳን የሚከሰን ሐሰተኛ ቢሆንም የተመሠረተው እውነተኛ በሆነው የሕሊናችን ድምፅ ላይ ስለሆነ ከእግዚአብሔር ፊት ከመሸሽ በስተቀር ሌላ መፍትሔ አልነበረንም። አሁን ግን በልባችን ላይ ከሚረጨው ከበጉ ደም የተነሳ ድል ነሥተነዋልና (ዮሐ.ራዕ 12+1-11) በዘመናችን ሁሉ በንፁህ ሕሊና ያለፍርሃት በጽድቅ ድፍረት አምላካችንን እናመልከዋለን።

እንግዲህ ይህ ሁሉ ከተመቻቸልን እኛ ደግሞ ሕሊናን ከሚያረክስ ነገር ሁሉ ራሳችንን እየጠበቅን በእግዚአብሔርና በሰው ፊት ሁል ጊዜ ነውር የሌለበት ሕሊና ይኖረን ዘንድ እየተጋናና በመንገዳችን ሁሉ የሕሊናችንን ምስክርነት እያደመጥን እግዚአብሔርን ብናመልክ አምልኮአችን በፊቱ የተወደደ ይሆናል።

...ሕሊና ለእግዚአብሔር አምልኮ የሚቀርብበት የመንፈሳችን ዋነኛ ክፍል ነው።

40

አምልኮና ግርዘት

ኢየሱስ በመንፈስ እግዚአብሔርን የምናመልክ በክርስቶስ አያሱበን

የምንመካ በሥጋም የግንታመን

እኛ የተገረዘን ነንና።

(ፈሊ. 3፥ 3)

እግዚአብሔር ከቀደሙት አባቶች ጋር ቃል ኪዳን ሲያደርግ እንደምልክትነት የተጠቀመባቸው ልዩ ልዩ ተምሳሌቶች ነበሩ። ለምሳሌ ለኖህ ቀስተ ደመና፣ ለአብራሃም ግርዘት፣ ለሙሴና ለአሰራኤል ልጆች ደም በምሳሌነት ሰጥቷቸዋል። እግዚአብሔር ከአብርሃም ጋር ቃል ኪዳን ሲገባ ዙሩን ግብዛት የእግዚአብሔር ድርሻ መገረዝ ደግሞ የአብርሃምና የዘሩ ድረሻ እንደሆነ አስታውቆታል። ዘፍ 17፥ 2-10

ከዚህም የተነሳ ክርስቶስ ወደ ምድር እስከ መጣበት ጊዜ ድረስ ያልተገረዘ ሽለፈታም የተጠላ፣ ወደ እግዚአብሔር ሕዝብ ገባኤ የማይገባ፣ ለአምልኮ የመቅደሱን በር ማለፍ የማይችል ኃጢአተኛ ሆኖ ተቆጥሯል።

እግዚአብሔርም ሽለፈትን እንደጠላ በዘፍ 17፥ 14 ላይ እናነባለን። ሙሴ ለእግዚአብሔር ጥሪ ምላሽ በመስጠት ከሚስቱና ከልጁ ጋር ከምድያም ወደ ግብጽ ሲጓዝ ሌሊት ባደረሰት ሰፍራ እግዚአብሔር አግኝተት ሊገድለው ፈለገ። በቀደሙት ምዕራፎች ወደ ፈርአን እንዲሄድለት ግድ እንዳላለው አሁን ደግሞ ሊገድለው እንደ ፈለገ ሰናይ ገራ በመጋባት ምክንያቱ ምንድነው? እንድንል ያደርገናል። መልሱ በምድያም ሃገር ከሲፓራ የወለደው ወንድ ልጁ ሽለፈቱን አለመገረዙ ነበር። ወዲያው ሚስቱ ነቃች። የባልጨት ድንጋይ ወስዳ የልጇን ሽለፈት አስወገደች። ከነደሙም በሙሴ ላይ ጣለችው። ምህረትም ተገኘ። እናስተውል! በሰውነት ላይ ያለውን ቁራጭ ትርፍ ሥጋ ለምን ተጠላ? ጥሉ ከዚህ ቁራጭ ሥጋ ጋር አልነበረም። ከላይ እንዳየነው ግርዘት ተምሳሌት ነው። ጥሉ ግርዘት

ምሳሌ ከሆነለት ከአርጌው ሥጋ ጋር ነው። የምሳሌው ጠቋሚነት ለእግዚአብሔር ሕግ ለማይገዛው፣ ከእግዚአብሔር ጋር ጥልቅ ለሆነውና ደስ ለማያሰኘው የሥጋ ሕይወት ነው።

እያሱስ ክርስቶስ በመስቀል ሞቱ ይህንን አርጌ ሰው ጠርቆ ከመንገድ አስወግዶታል። ከአብርሃምም ጀምሮ ለብዙ ዘመናት በምሳሌነት ሲሰራበት የኖረው ግርዘት በቀራንቶ መስቀል ላይ ለአንዴና ለመጨረሻ ጊዜ በእያሱስ ላይ ተከናወኗል። ይህም እውነተኛ የልብ ግርዘት ነበር። ሐዋርያው ዳውሎስ በቆላ. 2፥ 11

የሥጋንም ሰውነት በመገፈፍ በክርስቶስ መገረዝ በእጅ ባለተደረገ መገረዝ በእርሱ ሆናችሁ ደግሞ ተገረዛችሁ።

እንደሚል እኛም በክርስቶስ ካመንን በኋላ በውሃ ጥምቀት በዚህ ግርዘት መተባበራችንን መስክረናል።

«የጥምቀትም ከእርሱ ጋር ተቀብራችሁ በጥቂም ደግሞ ከሙታን ባስነግሙ በእግዚአብሔር አሠራር በግመናችሁ ከእርሱ ጋር ተነሳችሁ።» ቆላ 2፥ 12-13

ከዳንን በኋላ በተካፈለነው ጥምቀት አርጌውን ሰው በማስወገድ ጌታን ስንቀበል በእምነት ያገኘውን ጽድቅ እወናነው፣ አረጋገጥነው።

«ላይገረዝም በነበረው እምነት ያገኘው የጽድቅ ግሕተም የሆነ የመገረዝን ምልክት ተቀበለ።» ሮሜ 4 ፥ 11

በአዲስ ኪዳን ቋንቋ መገረዝ ማለት ከክርስቶስ ሞት ጋር ተባብሮ በጥምቀት የሥጋን ሕይወት መገፈፍና ማስወገድ እንጂ ከቆልፋት (ሽለፈት) ጋር ምንም ዝምድና የለውም። ግርዘቱም ሁለት ደረጃዎች አሉት፡-አንደኛው የጥምቀትን እውነት በእምነት በመካፈል ሲሆን፣ ሁለተኛው ከተጠመቅን በኋላ ዕለት በዕለት በምናልፍበት መንገድ እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ የምንቀበለው መከራ ሥጋዊነታችንን እንዲያስወግድ በመፍቀድ ነው። የመጀመሪያው በእያሱስ ላይ የተከናወነውን መከራ በእምነት ብቻ መቀበል ሲሆን፣ ሁለተኛው ግን እኛው በሥጋችን የምንካፈለው መከራ ነው።

ከግብጽ የወጡት እስራኤላውያን በሰምንት ቀናቸው ተገረዙ። ስለግርዘቱ ህመም የሚያውቁት ነገር የለም። በጌልጌላ ገን የእርባ ግመት ጉባዛዝት በባልጨት ድንጋይ ተገረዙ። ያምማል ቢሆንም በመገረዛቸው የግብጽ ነውር ከእነርሱ ተንከባለለ። የተሰፋውንም ምድር በሰይፍ ስለት ወረሱ። ስለግርዘት ይህን ያህል ከተነጋገርን

አሁን ደግሞ የሥጋን ሕይወት አለማስወገድ በአምልኮአችን ላይ የሚፈጥረውን ችግር እንመለከታለን።

እግዚአብሔር መንፈስ ነው። እንድናመልከውም የሚፈልገው በመንፈስ ነው። ካልተገረዘንም መንፈሳችን ሙሉ በሙሉ በሥጋዊ ሕይወታችን ተሸፍኗል። ያንን ደግሞ እግዚአብሔር ይጠላዋል። በሰዚህ የልብ ግርዘት ከሌለ እውነተኛ አምልኮ ፈጽሞ አይታሰብም።

መገረዝ አለመገረዛችንን ለማወቅ አስቀድመን የመንፈስንና የሥጋን ልዩነት ለይተን ማወቅ አለብን። ሥጋ በንል ከእግዚአብሔር መለኮታዊ አሠራር ውጪ የሆነና ከምድር የሆነውን ሁሉ ይመለከታል። የምድር ዕውቀት፣ ዝና፣ ኃይል፣ ብርታት፣ ከራሳችን የሆነ የአገልግሎት ቅንፃት እንኳን ሳይቀር ምድራዊና የሥጋ ነውና ሽለፈት ብለን እንለየዋለን። በሥጋ ባለን ነገር የምንመካ ከሆነም የተመካው በሽለፈት ነው።

ሥጋዊ ነገራቸው ሳይገረዝ ሽለፈታቸው ሳይወድቅ እግዚአብሔርን ሊያመልኩት የሚሞክሩ ብዙዎች ናቸው። እውነተኛው አምልኮ ግን ሥጋ ተወግዶ በመንፈስ የሚሆን ነው። ወደ እውነተኛው አምልኮ ውስጥ መግባት የሚገኘውም በመንፈስ ቅዱስ ፈቃድና ቁጥጥር ሥር ራሳችንን ስናስገዛ ብቻ ነው።

በሰዚህም መንፈስ ቅዱስ በሕይወታችን በትጋት እያከናወነ ካለው የግርዘት ሥራ ጋር በመስጠት እንተባበር። ያኔ ወደ መንፈስ አምልኮ ውስጥ በድፍረት እንገባለን። ያኔ ጆሮአችን ተገርዞ እየሰግነው፣ ልባችንም ተገርዞ እየታዘዘው እናመልከዋለን። (ሐዋ 8+51) በመንፈስ የሚሆን የልብ መገረዝ ተገርዘናልና ምስጋናችንም ከሰው ሳይሆን ከእግዚአብሔር ዘንድ ይሆናል። ሮሜ 2+28 - 29

የልብ ... ግርዘት ከሌለ እውነተኛ አምልኮ ፈጽሞ አይታሰብም።

41

የወንድሞች ሕብረትና አምልኮ

ወንድሞች በሕብረት ቢቀመጡ እነሆ መልካም ነው
እነሆም የግራ ነው።
መዝ (133) 1

ይህ መዝሙር በሕብረት ሲነሳ ሳይጠቀስ የማያልፍ የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍል ነው። የመዝሙሩ ፀሐፊ ጻዊት በመንፈስ ቅዱስ ተመርቶ በሚጽፍበት ጊዜ በውስጡ አንድ የሚታየው ትዕይንት እንደሚኖር እገምታለሁ።

የእስራኤል ልጆች ከግብጽ ምድር ከውጡ በኋላ እግዚአብሔር በምድረ በዳ በሙሴ አማካይነት ከሰጣቸው ሕግና ሥርዓት መካከል አንዱ የበዓላት አከባቢ ሕግ ነው። ከነዚህም በዓላት መካከል ሦስቱ ልዩ ትኩረት የተሰጣቸው ነበሩ።

ጠንቀት ሦስት ጊዜ በግል ታደርግልኝለሁ። የቀዳሚው በግል
(የፋላጊካ ግንባት) ጠብቅ። ... በእርሻም የምትዘራትን የፍሬህን
በኩራት የመክር በግል ግሙድ ሳያልቅ ፍሬህን በእርሻ ባከማቸህ
ጊዜ የመከተቻውን በግል ጠብቅ። »ዘፀ 23+ 14 17

በእነዚህ በዓላት ወቅት እስራኤልዊ የሆነ ወንድ ሁሉ የእግዚአብሔር ስም ወደሚጠራበት ጭቅደስ ወደ ኢየሩሳሌም ይጓዛል። በተለይ ለበዓላቱ ሦስትና ሁለት ቀን ሲቀር ከተለያዩ የእስራኤል ከተሞች በተለያዩ አቅጣጫ ወደ እግዚአብሔር ቤት የሚጉርፋት የአሥራ ሁለቱ ነገዶች አመጣጥ በከፍታ ስፍራ ላይ ካለው ከመቅደሱ ሆኖ ለሚመለከተው ልዩ ስሜት የሚፈጥር ውበት ነበረው።

ጻዊትም በኢየሩሳሌም በእግዚአብሔር ቤት ተቀምጦ ከተለያዩ ሥፍራ የሚመጡትን የእስራኤል ነገዶች ሲቀበል በውስጡ ይፈስ የነበረውን ስሜት እያስታወሰ ይመስለኛል ይህን መዝሙር የጻፈው። የእስራኤል ልጆች ወደ ከነዓን ከገቡ፣ ዕጣ ጥለው ገመድ ዘርግተው ምድሪቱን ከተከፋፈሉ በኋላ እንደገና የሚያሰባሰባቸውና በአንድነት የሚያስቅምጣቸው ይህ የበዓላት አምልኮ ብቻ ነበር።

ዳዊትም አመጣጣቸውን በሚናፋት የበዓል ቀናት ቆይታቸውን መሥዋዕታቸውንና አምልኮአቸውን ሲያስብ የወንድሞችን በሕብረት መቀመጥ ለመግለጽ የተጠቀሙባቸው ሥዕላዊ መግለጫዎች የእርን መቀባትና በጽዮን ተራሮች ላይ የሚወርደው የእርሞንኤም ተራራ ጠል ነበር።

ንጉሥ ዳዊት በሃሳቡ የአሥራ ሁለቱ የእስራኤል ነገድ አባቶች ስም በትከሻውና በደረቱ በከበሩ ዕንቁዎች ላይ የተቀመጡበትን ልብስ ተከህኖ የተገናፀፈው እርን የተቀመመውና የከበረው የዘይት ሽቶ በራሱ ላይ ሲፈስ በጤሙ አልፎ በልብሱ መደረቢያ (በእስራኤል ልጆች ስም) ላይ ሲንጠጣጠብ በአንዱ በእርን በኩል ሁሉም ሲረሰርሱ በሃሳቡ ይታየዋል። ደግሞም ከርዝመቱ የተነሳ በእናቱ ላይ በረዶ ከተከመረበት የእርሞንኤም ተራራ እየቀለጠ የሚንጠጣጠውና የጠሉ ጥርትም ወንዝ ሆኖ በረሃማ የሆኑትን የጽዮን ተራሮች እያቋረጠና እያረሰረበ የሚፈለው የእርሞንኤም ጠል ምድሪቱን ዓመት ከዓመት እንደት በልምላሜ እንደሚሸፍናት እያሰበ ይህንን ትዕይንት አየሩሳሌም በሚገኘው በእግዚአብሔር ቤት በዓመት ሦስቱ ለአምልኮ ከሚሰበሰቡት የእስራኤል ልጆችና በእነርሱም ላይ ከሚፈለው በረከት ጋር እያዛመደ ያየዋል።

ነገር ግን የዳዊት የልጅ ልጅ ርብዓም በነገሠ ዘመን የክፋት ሁሉ ምሳሌ ሆኖ የተነሳው አየርብዓም ይህንን ሕብረት አደረሰው፤ የተቀደሰውን ሰብሰባ በተነሳው ገባኤውን ፈታው፤ ወንድሞች በሕብረት በመቀመጥ ለእግዚአብሔር ያመጡት የነበረውን አምልኮ አስቀረው።

በአየርብዓም ተንኮል የእስራኤል ልጆች ለሁለት ተከፈሉ። አሥሩ ለብቻ ሁለቱ ለብቻ ሆኑ። ርብዓም የእስራኤልን ደባባዊ ክፍል ይሁዳንና ብንያምን ይዞ ሲቀር፤ አየርብዓም አሥሩን ነገድ ይዞ ተገነጠለ። ከፋቱ ይህ ብቻ አልነበረም የእስራኤል ልጆች ከአሥራ ሁለቱም ነገድ ለአምልኮ የሚሰበሰቡበት የእግዚአብሔር ቤት የሚገኘው በይሁዳ ነበርና አየርብዓም አሥሩ ነገድ በሦስቱ በዓላት እግዚአብሔርን ለማምለክ ወደ አየሩሳሌም ከሄዱ የይሁዳ ንጉሥ ርብዓም የሕዝቡን ልብ ይመልሰብኛል ብሎ ሰለፈራ ከሰባ ሰዎች ጋር ተግዝሮ ሁለት የወርት ጥጆች አሠርቶ አንዱን በቤቱል

ሌላውንም በዳን አናረፍ አሥሩን ነገድ ለእስራኤል ሆይ ወደ አየሩሳሌም ትወጡ ዘንድ ይበዛባችኋል ከገባድ ምድር ያመጡህን ለማልከቶህን እይ አላቸው። 1ነገ12፡28 በዚህም ተንኮል ሕዝቡን አሳታቸው። ያንንም የከበረ አምልኮ አስቀረ። ዛሬስ እኛን በሕብረት የሚያስቀምጠን ምንድን? በቀደሙት በዓላት ምሳሌና ጥላ ነበሩ። ዛሬ ግን ፋሲካችን ክርስቶስ ትንሣኤያችን ክርስቶስ በዓለ ሃምሳችን ክርስቶስ አየሱስ ነው። (1.ቆሮ 5+7 ዮሐ 11+25 ማቴ 3 +11) ሐዋርያው ጳውሎስ ለእንግሊዝ በመብል ወይም በመጣ ወይም ስለ በዓል ወይም ስለ ወር መባቻ ወይም ስለ ሰንበት ግን እይፍርድባችሁ። እኔዚህ ሊመጡ ያሉት ነገሮች ጥላ ናቸውና። ካለ በኋላ

ሐካሉ ግን የክርስቶስ ነው። ብሎ ይዘጋዋል ቀጥ 2፡16-17 በመዝ (131) ላይ ተጠቅሰው ያየናቸው በሥጋ ወንድሞች የተባሉት የአንዱ የያቆብ ልጆች ናቸው። እኛ ግን ዛሬ በመንፈስ ወንድሞች የሆንን በክርስቶስ አየሱስ የአንዱ የእግዚአብሔር ልጆች ነን። እግዚአብሔርን ለማምለክ ከቋንቋ፣ ከነገድ፣ ከብሔር፣ ከቀለም፣ የሚሰበሰበን ጥላ የሆነው፣ ቀን ቀጥሮ ዓመት ቀጥሮ የሚመጣ በዓል ሳይሆን፤ እስከ ዓለም ፍፃሜ ከእኛ የማይለየው ለዘላለም አብሮን የሚኖር በዓላችን ክርስቶስ አየሱስ ነውና በሞቱ በትንሣኤውና በሳክልን የመንፈስ ቅዱስ እሳት ሰብሰቦናል።

አምልኮ ከወንድሞች ሕብረት ጋር በጥብቅ የተቆራኘ ነው። የወንድሞችን ሕብረት ነክተን አምልኮን መተው ፈጽሞ አንችልም። እንደእኔስ ለእግዚአብሔር አምልኮ ከሚቀር ምንም ይቅርብን። የወንድሞችን ሕብረት አፍርሶ ገባዬን በትኖ የሚገኝ ርገግን ካልሆነ በስተቀር በሪክት አይታደግም። በዚህስ በባሉይ ኪዳን የነገሥታት ታሪክ የክፋት ምሳሌ የሆነውን የአየርብዓምን መንገድ ከመከተል ዘወትር በመልካምነት የሚጠቀሰውን ዳዊትን ለመምሰል የሚከፈለውን ዋጋ ሁሉ ብንከፍል አይሻልም?

አምልኮ ከወንድሞች ሕብረት ጋር በጥብቅ የተቆራኘ ነው። የወንድሞችን ሕብረት ነክተን አምልኮን መተው ፈጽሞ አንችልም።

የፍቅር ሽታ

ዘርባታታም ደግሞ እንደወደዳችሁ በእግዚአብሔርም የመግዛ ሽታ

የሚሆንን መባንና መሥዋዕትን አድርጎ በሰ እናንተ

ራሱን አሳልፎ እንደሰጠ በፍቅር ተመላለሱ።

(ኤፌ. 5፥ 2)

ፍቅር የመግዛ ሽታ እንዳለው ያውቃሉ? በአፍንጫ የሚሸተት አይሁን እንጂ ለመንፈስ የሚታወቅ የውስጥ ሰውነትን የሚያድስ ነፍስን የሚያረካ ሽታ አለው። ለንጹህነት የምንጥቀውና ለዘላለም የምንኖርበትን ሰማያዊ ሃገር ልዩ የሚያደርገው ነገር ከዳር እስከ ዳር የሞላውና እንደ አየር የሚተነፋው ፍቅር መሆኑ ነው።

እግዚአብሔር ፍቅር ስለሆነ እንደ ፍቅር ሊያሸተው የሚወደው መግዛ የለም። ይስሐቅ ስለልጁ ስለያዕቆብ፡-

... የልጅ ሽታ እግዚአብሔር እንደባረከው እርሻ ሽታ ነው።

ዘፍ 27፥ 26-27

እንዳለ እግዚአብሔር አብ ኢየሱስን ጠእርሱ ደስ የሚለኝ የምወደው ልጅ ፣ ያለበት አንዱ ምክንያት ዘወትር ከእርሱ የተወደደ የፍቅር ሽታ ስለሚያገኝ ነው።

በብሉይ ኪዳን የአምልኮ ሥርዓት ውስጥ በመሠዊያው ላይ የሚቃጠሉ ብዙ የመሥዋዕት ዓይነቶች እናያለን። እነዚህም የሚቃጠሉ መሥዋዕት፣ የእህል ቁርባን፣ የደህንነት መሥዋዕት፣ የኃጢአት መሥዋዕት፣ የበደል መሥዋዕት ወዘተ ...

መሥዋዕቱ የገለሰብ ከሆነ ኃጢአተኛው መሥዋዕቱን አምጥቶ በመሠዊያውና በካህኑ ፊት ያቆመዋል። ከዚያም ካህኑ የመሥዋዕቱን ብቃት ነውርና ነቀፋ የሌለበት መሆኑን ይመረምራል። ብቁ ሆኖ ከተገኘ ኃጢአተኛው በመሥዋዕቱ ራስ ላይ እጁን ይጭናል። (የማህበሩ ሁሉ ኃጢአት ከሆነ የሕዝቡ አለቆች ሕዝቡን ወክለው እጃቸውን ይጭናሉ) እጆቹን ጭና ኃጢአቱን ሲናዘዝ ኃጢአቱ በሙሉ ወደ እንስሳው ይተላለፍና በሥጋው ላይ

ይከማቻል። ከዚያ በኋላም ኃጢአተኛው ነፃ ወጥቶ እግዚአብሔርን ሲያመልክ፣ የሰውየውን ኃጢአት የተሸከመው የእንስሳው ሥጋ በመሠዊያው ላይ ይቃጠላል። ምክንያቱም እግዚአብሔር ፃድቅ ነው በኃጢአት ላይ በተሸከመ መፍረድ አለበት። ደግሞም ፍቅር ነው። የሰውን ጥፋት ማየት አይወድም። ስለዚህ ጽድቁንና ፍቅሩን ማስታረቅ አለበት። ለማስታረቅም የመረጠው ብቸኛ መንገድ መሥዋዕት ነው። የኃጢአተኛውን ኃጢአት በተሸከመው መሥዋዕት ላይ የፍርድን እሳት በማንደድ የጽድቁን ጥማት ካረካ በኋላ ኃጢአተኛው ከኃጢአቱ ነፃ ወጥቶ ሲያመልከው በፍቅሩ ይረካል።

ያኔም ምህረትና ሰውነት ተገናኝ ጽድቅና በላም ተስማሚ

መዝ85:10 የሚለው ቃል ይፈፀማል።

ታዲያ የሚገርመው ከሚቃጠለው መሥዋዕት ውስጥ የሚወጣውን ጢስ እግዚአብሔር ያሸተዋል፣ ይወደዋል፣ ያጣጥመዋል።

የሚቃጠል መሥዋዕት የእሳት ቁርባን በእግዚአብሔር ዘንድ

ጣፋጭ ሽታ ነው። ዘሌ1፥17

እስቲ አስቡት እኛ እዚያ አካባቢ ብንሆን ኖሮ በየቀኑ በመሠዊያው ላይ አመድ እስኪሆን የሚቃጠለው የሥጋ ሽታ ምን ዓይነት ስሜት ይፈጥርብን ይሆን? በእርግጥ እግዚአብሔር መንፈስ ነውና የሚያሸተው የሚታየውን ጢስ አልነበረም። ይልቅ ሌላውን ለማዳን፣ ለማጽደቅና ወደ እግዚአብሔር ለማቅረብ ስለ ፍቅር ኃጢአተኛውን ተክቶ ኃጢአቱን ተሸክሞ ከሚቃጠለው ሥጋ ውስጥ የሚወጣውን የፍቅር መግዛ ነበር የሚያሸተው። ሽታውም ፍቅር ፍቅር ይላል። በእርግጥ እንደ ምሳሌ ይቀርቡ የነበሩት እነዚያ ሁሉ መሥዋዕቶች ለእግዚአብሔር ፍፁም እርካታን አላመጡለትም። ነገር ግን እንድ ቀን በቀራኒያ ኮረብታ ላይ ኃጢአታችንን ተሸክሞ፣ ፍርዳችንን ከተቀበለውና ስለ እኛ የመከራ እሳት ከነደደበት ከኢየሱስ ውስጥ ዘላለም የማይረሳውን የተወደደ የፍቅር መግዛ አሸተቱአል።

በኖህ ዘመን ከሥጋ ውስጥ ከሚወጣው የኃጢአት ሽታ የተነሳ በጥፋት ውሃ ምድርን የመታው እግዚአብሔር ኖህ ከመርከብ ወጥቶ ከንፁህ እንስሳ መሥዋዕት ባቀረበ ጊዜ የመሥዋዕቱን መግዛ አሸተቱ፣ ከእንግዲህ ምድርን በውሃ አላጠፋም ብሎ ቃል ኪዳን እንዳደረገ፣ እንዲሁ በቀራኒያ መስቀል የፍቅር ሽታ ምክንያት በክርስቶስ ኢየሱስ ወደ እርሱ የሚመጡትን ሁሉ ሊያድን ዳግመኛም ሳይፈረድባቸው አዲስ ኪዳን ገብቷል።

ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ለእግዚአብሔር የመፃዛ ሽታ የሚሆንን መባንና መሥዋዕትን አድርጎ በሰ እኛ ራሱን አሳልፎ የሰጠው በመስዋዕትነቱ ድን ለራሳችን እንድንኖር ብቻ ሳይሆን የእርሱን ፍለጋ ተከትለን እርሱን በመምሰል እኛም ራሳችንን በሰ ሌሎች ለእግዚአብሔር በማቅረብ የፍቅር ኑሮ እንድንኖር ነው። እግዚአብሔርን ግምለክ በፍቅር መኖር ግለት ነው። ነገር ግን ፍቅሩ የእውድሃለሁና የእውድሻለሁ ባዶ ቃል ሳይሆን፤ የሌሎችን ሽኩም በሥጋችን ተሽከመን በሌሎች ከምንቀበለው መከራ ውስጥ የሚወጣ የመፃዛ ሽታ ነው። እኛ ምንም የሚያስወድድ ነገር ሳይኖረን ገና ኃጢአተኞች ሳለን፤ ገና ጠላቶች ሳለን፤ ገና ደካሞች ሳለን፤ ክርስቶስ እንደወደደንና በሰ እኛ ራሱን መባንና መሥዋዕት አድርጎ ለእግዚአብሔር እንዳቀረበ፤ እኛም ለሚመቹንና ለሚወዱን ብቻ ሳይሆን ለኃጢአተኞችም፤ ለደካሞችም፤ ለጠላቶቻችንም እየግለድን በፍቅር ልንመላለስ ይገባል።

«እኛም ኃይለኞች የሆንን የደካሞችን ድካም እንድንሸከም ራሳችንንም ደስ እንዳናሰኝ ይገባል።» ሮሜ 15፥1

«ከእናንተ አያንዳንዱ የአንዱን ሽኩም ይሸከም። እንዲሁም የክርስቶስን ሕገ ፈጽሙ።» 14 ሮሜ 2፥2

እንግዲህ ይህን በሚገባ ተረድተን በሥጋችን የተሸከምንውን የራሳችንን ነገር በጌታ ላይ ጥለን ከእኔነት ስሜት ተላቀን በዙሪያችን ያሉትን ሰዎች የዳኑትንም ያልዳኑትንም በነገር ሁሉ እንሸከም። በፀሎትና በምልጃ እንሸከም። መከራቸውን በመካፈል እንሸከም። ያለንን በማካፈል እንሸከም። ለእነርሱ የመዳንን ወንጌል ለማድረስ በምንቀበለው መከራ ፍርዳቸውን እንሸከም። ያን ጊዜ ኢየሱስን እንመስላለን። እግዚአብሔርም ለሰው ልጆች ያለው ፍቅር በእኛ ውስጥ እንፀባረቅ ለሌሎች ይታያል። እግዚአብሔር ደግሞ ከእኛ ውስጥ የሚወጣውን የፍቅር መፃዛ ያሸታል። በዚያን ወቅት ቁርባናችን ይለመልጣል። አምልኮአችንም ይሠምራል።

እግዚአብሔር ፍቅር ስለሆነ እንደ ፍቅር ሊያሸተው የሚወደው መፃዛ የለም።

ካህንም መሥዋዕትም

ልንግዲህ ወንድሞች ሆይ ሰውነታችሁን እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኝ ሕያው ቅዱስም መሥዋዕት አድርጋችሁ ታቀርቡ ዘንድ በእግዚአብሔር ርህራሄ ልዕምናችኋለሁ።
(ሮሜ 12፥1)

«አምልኮ» የሚለውን ቃል አንድ እስራኤላዊ ሲያስብ ፈጥነው ወደ አእምሮው የሚመጡት ሁለት ነገሮች ቢኖሩ መሥዋዕትና መሥዋዕቱን የሚያቀርበው ካህን ናቸው።

በእርግጥ እነዚህ ምሳሌዎች ግለትም ካህኑና መሥዋዕቱ በጊዜው የተነጣጠሉ ሁለት ባህሪያት ሆነው ብናቸውም የተሰፋው ሁሉ ፍጥረት የጥላው ሁሉ አካል፤ የምሳሌው ሁሉ እውነተኛ መታያ ኢየሱስ ሥጋ ለብሶ ወደ ምድር በመጣ ጊዜ በአንድ ስብእና ውስጥ አስታርቋቸዋል። ይህም መድኃኒታችን ኢየሱስ ካህንም መሥዋዕትም ሆኖ በመንፈስ ሥጋውን በመስቀል ላይ በማቅረቡ ነው።

ጌታ ኢየሱስ በመስቀል ላይ በመንፈሱ ካህን ሆኖ ሰውነቱን ነውርና ነቀፋ የሌለበት መሥዋዕት አድርጎ በሰ ኃጢአት አቀረበ።

«... ነውር የሌለው ሆኖ በዘላለም መንፈስ ራሱን ለእግዚአብሔር ያቀረበ የክርስቶስ ደም እንደት ይልቅ ሕያው እግዚአብሔርን ልታመልኩ ከሞተ ሥራ ሕሊናችሁን ያነገ ይሆን?» ዕብ 9 ፡ 14

ኢየሱስ ሰውነቱን መስዋዕት አድርጎ ያቀረበው በዘላለም መንፈስ ነው። ይህም የማይለወጥ ከሆነቱን ሲያሳይ ሳውር የሌለው ሆኖ ... ራሱን ለእግዚአብሔር ያቀረበ፤ የሚለው ቃል ደግሞ ሥጋውን መሥዋዕት አድርጎ ማቅረቡን ያረጋግጣልናል።

ታዲያ ጌታ ኢየሱስ ይህንን ዓይነቱን የካህንና የመሥዋዕት ጥምረት በራሱ ላይ ብቻ ደምድሞ አልሄደም። ይልቅ ፍፁም በሆነው የመስቀሉ ሥራ ድንን በትንሣኤው ኃይል ሕያው በሆነው መንፈሳችን እንደ ካህን ቆመን ሰውነታችንን እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኝ ሕያው ቅዱስም መሥዋዕት አድርገን እንድናቀርብ አስችሎናል።

ለዚህ ነው ሐዋርያው « ሰውነታችሁን . . . መስዋዕት አድርጋችሁ ታቀርቡ ዘንድ . . . » እያለ በእግዚአብሔር ርህራሄ የሚለምነን። ታዲያ ካህኑም መስዋዕቱም እኛው መሆናችን ነው።

በእርግጥ የመግቢያውን ጥቅስ በወሰድንበት በዚህ በሮሜ መልእክት ውስጥ ሐዋርያው ጳውሎስ ስለ ሥጋ ምንነት የጻፋቸውን እውነቶች ስናነብ እንዴት ሥጋችን እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኝ ሕያውና ቅዱስ መስዋዕት ሊሆን ይችላል? የሚለው ጥያቄ በውስጣችን መፈጠሩ አይቀርም። ምክንያቱም

«... እኔ ግን ከጋጠላት በታች ልሆን የተሸጥሁ የሥጋ ነኝ።... በእኔ ግለት በሥጋዬ በጉ ነገር እንዳይኖር አውቃለሁና... ። ስለ ሥጋ ግለብ በእግዚአብሔር ዘንድ ጥል ነውና። ለእግዚአብሔርም ሕገ አይዛም መገዛትም ተስኖታል። በሥጋ ያሉትም እግዚአብሔርን ደስ ሊያሰኙት አይችሉም።» ሮሜ 7፥ 14-18 ፥ 8፥7-8 የሚሉት ቃላት በፈታችን ይደረደራሉ።

ግን አንድ እውነት እንረዳ እነዚህ ከላይ የተጠቀሱትና ሌሎችም የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍሎች «ሥጋ» ብለው ሲሉ ለመግለጽ የፈለጉት በደም ውስጥ ስለሚኖረው በኃጢያት ስለተበከለው አዳማዊ ዘርፍ አሮጌው ሰው ሕይወት እንጂ፣ ስለሰውነታችን ወይም ስለ አካላችን ለመናገር አይደለም።

እግዚአብሔር አካላችንን ይወደዋል። ይፈልገዋል። ሥጋዊ ሕይወታችንን ግን አጥብቆ ይጠላዋል። የሥጋ ሕይወት ኢየሱስ በመስቀል ላይ ጠርቆ ከመንገድ ያስወገደው፣ እኛም ሞቱን በሚመስል ሞት ከእርሱ ጋር ስንተባበር ከሞቱ ጋር አንድ ስንሆን በውስጣችን የሞተው፣ በዚህም እውነት ላይ ተመስርተን ስንመላለስ በሂደት ከውስጣችን የሚወገደው ሕይወት ነው።

የሥጋ አካላችን ግን የትኛውም የተቆጣጠረው ኃይል እንደ ወደደ የሚጠቀምበት መሣሪያ እንጂ፣ የራሱ የሆነ ኃይል የለውም። በሥጋዊ ሕይወታችን በኩል ጠላት ከተቆጣጠረው፣ ለኃጢአት፣ ለዓለማዊ ምኞት ያውለዋል። የአመፃ የጦር መሣሪያ አድርጎ ፍቃዱን ያከናውንበታል።

የክርስቶስ በሆነው መንፈሳዊ ሕይወታችን በኩል ጌታ ከተቆጣጠረው ግን ለእግዚአብሔር ክብር የሚውል፣ ለሰዎች መዳን

የሚያገለግል፣ የዲያቢሎስን ሥራ የሚያፈርስ፣ የጽድቅ የጦር ዕቃ፣ የተወደደ መስዋዕት አድርጎ ይጠቀምበታል።

በእኔነት ሲሞላ እንደ አውሬ ሁሉን ለራሱ የሚውጠው ሥጋችን በመንፈስ ቅዱስ ቁጥጥር ስር ሲውል ግን ለመስዋዕት እንደሚቀርብ በግ ይሆናል። ሳምሶን ሊውጠው እያገላ ወደ እርሱ የመጣውን ደቦል አንበሳ በእርሱ ላይ በመጣው በመንፈስ ቅዱስ እጅ ሲያስገባው እንደ ጠበት እንደ ተቆራረጠ፣ የእኛም ሰውነት በመንፈስ ቅዱስ ሲገራና ሲቀደስ ለእግዚአብሔር የተወደደ መስዋዕት ይሆናል።

ይህም ሲባል ሰውነታችንን መልካም መስሎ ለታየን ነገር ሁሉ መስዋዕት አድርገን እናቀርባለን ማለት ሳይሆን፣ በአእምሮአችን ታድሰን ከዚህ ዓለም አስተሳሰብ ተለይተን በጉና ደስ የሚያሰኝ ፍፁምም የሆነው የእግዚአብሔር ፈቃድ ምን እንደሆነ በመንፈስ ፈትነን ለተረዳነው ነገር ያለመከልከልና ያለመሰሰት ሰውነታችንን መስዋዕት አድርገን እናቀርባለን ማለት ነው።

ይህም ለአእምሮ የሚመች አገልግሎታችንና እግዚአብሔርን ደስ የሚያሰኝ አምልኮአችን ነው። ይህ ሰውነታችን በጌታ መምጣት ከዚህ ከሚያልፍ ሥጋዊ ሕይወት ተላቆ ያን የማያልፈውን መንፈሳዊ ሕይወት እስኪቀዳጅ ድረስ ዛሬ እየጨከንን ለጊዜው በኃጢአት ከሚገኝ ጊዜያዊ ደስታና ከከንቱ የዓለም ውዳሴ ከልክለን በየዕለቱ ለጽድቅ መስዋዕት ብናደርገው ጌታ ሲገለጥ ክብራችን ይጨመራል። አክሊልም እንጭናለን።

...ጌታ ኢየሱስ... በትንሣኤው ኃይል ሕያው በሆነው መንፈሳችን እንደ ካህን ቆመን ሰውነታችንን... መስዋዕት አድርገን እንድናቀርብ አስችሎናል።

ጸምና አምልኮ

« እነዚህም ጌታን ሲያመልኩና ሲጠሙ፡ መንፈስ ቅዱስ በርናባሰንና ባውልን ለጠራጓቸው ሥራ ለዩልኝ አለ። »
(ሐዋ 13፥ 2)

በክርስቶስ አምነን ከጻፈን በኋላ ብልቶች የሆኑን ሁሉ በእግዚአብሔር መንግሥት ውስጥ ለተለያዩ ሥራ ተጠርተዋል። ለዚህም ለተጠራገለት ሥራ የምንለይበት የራሱ ጊዜ አለ። ለሥራው ብቃትን አግኝተን እንድንለይ የሚረዳን ከጌታ ጋር በግል ያለን ሕብረት ማደግ ነው። የሚያሳድገውም የዘወትር የአምልኮ ልምምዳችን ነው። በአምልኮ ከአብና ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ሕብረት በምናደርግበት ጊዜ በመካከላችን ተገኝተ ሕብረቱን የሚያካሂደው መንፈስ ቅዱስ ነው። በዚህም ሕብረት ውስጥ የእግዚአብሔር አብ ፍቅር የልጁም የኢየሱስ ክርስቶስ ፀጋ በመንፈስ ቅዱስ አግካይነት በልባችን ይፈላል። ለዚህ ነው መጽሐፍ ቅዱስ

« የጌታ የኢየሱስ ክርስቶስ ፀጋ የእግዚአብሔርም ፍቅር የመንፈስ ቅዱስም ሕብረት ከሁላችን ጋር ይሁን። » 2.ቀሮ 13፥14
የሚለው። እውነተኛ አምልኮ ባለበት ሥፍራ ሁሉ መንፈስ ቅዱስ አለ። ጌታን ማምለክ ማለት ይጠቀምብን ዘንድ ራሳችንን መስጠት ማለት ነው። ራሳችንንም በመስጠት በግል ጌታን ሳናገለግል በአደባባይ ሰዎችን ለናገለግል ብንሞክር ድካማችን መሠረት የየሌለውና ዘለቄታ ቢሰ ነውና ይፈርሳል። በጅምር ይቀራል።

ለአገልግሎት በመጠራትና ለአገልግሎት በመለየት መካከል ልዩነት እንዳለ ልብ ልንል የሚያስፈልገው ጉዳይ ነው። እግዚአብሔር ለሥራው የጠራውን ሰው ከመለየቱ በፊት ለሥራው ያለውን ብቃት መመዘን ይፈልጋል። ከብቃት መለኪያዎችም አንዱ አምልኮ ነው። ይህም አምልኮ በአደባባይ የሚደረግ ሽብሽባ ሳይሆን በንዳ የሚሆን ጥልቅ መስጠት ነው። በመሠረቱ እኛ ጌታን እንጂ ሰዎችን ማገልገል አንችልም። ጌታንም ቢሆን የምናገለገለው በውነታችንን በመስጠት ነው። ያኔ ጌታ በእኛ ውስጥ ተገልጦ

ሰዎችን ያገለግላል። ጉድለታቸውንም ራሱ ይሞላል። ጌታን ከማምለክና ከማገልገል በፊት ድሆችን የመመገብ የሥጋ ራዕይ የነበራቸው ደቀመዛሙርት ማርያም ወዱን ሽቱ በኢየሱስ እገር ላይ ስታፈስ

« ይህ ግብኝ ለምንድነው » ብለው ተቆጡ።
ዛሬም በግል ጌታን ማምለካችንና መጠማችን ማባከን የሚመስላቸው ጥቂቶች አይደሉም። ነገር ግን አስቀድመን ለእኛ ውድ የሆነውን ነፍሳችንን እንደ አርባስጥሮስ ሽቶ በጌታ ላይ ካላፈሰስን በቀር በአደባባይ የሚሆነው አገልግሎታችን የሰዎችን መንፈስ፣ ነፍስና ሥጋ የሚፈውስ የሕይወት ለውጥ የሚያመጣና የሚኖር ፍሬ የሚያፈራ አይሆንም።

መጅም በዘመናችን ብዙ ክርስቲያኖች ይጠማሉ። ስለመጠማቸው እንጂ ጌታን ስለማምለካቸው እርግጠኛ አይደሉም። እንዲያውም ስለአንዳንዶች ልምምድ አንድ ባልንጀራዬ ሲናገር ጠዚህ ዘመን የበዛው የምና ፀሎት ሳይሆን የምና ዙረት ነው። » ብሏል። ጌታን ማምለክ የሌለበት የም ከረሃብ አድማ፣ ወይም ከከንቱ የሃይማኖት ግዴታ ተለይቶ አይታይም። ጦም በግል ከጌታ ጋር ለመገናኘትና ለማምለክ መንገድ እንጂ ከምግብ መታቀብ አይደለም። የም ብቻውን አምልኮን ሊተካ አይችልም። የአንደኛው የክርስቲያን አገልጋዮች ማለትም እነ በርናባሰና እነ ሳኦል ጌታን ያመልኩና ይጠሙ የነበሩት መንፈስ ቅዱስ ለአገልግሎት እንዲለያቸው በመጠባበቅ አልነበረም። የዘወትር ልምምዳቸው ነበር። ይህንንም ያስመሰከሩት በፊሊጲፊኖስ እስር ቤት ውስጥ እያሉ በዚያ ሁኔታም ውስጥ አምልኮአቸው ባለመቋረጡ ነበር። እንግዲህ እኛም ጌታን ለናመልክ የሚገባን ከእግዚአብሔር አንዳች ነገር ስንፈልግ ብቻ ሳይሆን እርሱ እግዚአብሔር ስለሆነ ብቻ መሆን አለበት። ያኔ የእግዚአብሔር መጥኝት ይሞላብናል። መንፈስ ቅዱስም በሕይወታችን መሥራት ይጀምራል። ጌታም ለጠራጓቸው ሥራ ለዩልኝ ይላል። አሜን!

ጌታን ማምለክ የሌለበት የም ከረሃብ አድማ፣
ወይም ከከንቱ የሃይማኖት ግዴታ ተለይቶ
አይታይም።

የአምልኮት መልክ ወይስ ኃይል?

የአምልኮት መልክ አላቸው ኃይሉን ግን ከይዋል።

ከእነዚህ ደግሞ ራቅ።

2.ጢሞ 3.5

እውነተኛ አምልኮ ኃይል አለው። የጨለማውን መንግሥት የሚያናውጥ፣ በግዞት ያሉትን ነፃ የሚያወጣ፣ የእግዚአብሔርን የማዳን ክንድ የሚቀስቅስ ልዩ ኃይል ነው።

ዛሬ ግን እንዲህ አይደለም። አምልኮአችን ኃይሉን አጥቶ መልኩ ብቻ ቀርቶአል። በዘመናዊ የሙዚቃ መሣሪያና በሚጫወቷቸው የቀለጠፉ እጆች ታግዞን እንዘምራለን፣ እንዘላለን፣ እናሸበሽባለን፣ ግን ኃይሉ የለም !

መዘመርና ማሸብሸብ መልካም ነው። ነገር ግን ኃይሉን አጥቶ መልኩ ብቻ ሲሆን፣ ከልብ መፍለቁ ቀርቶ የሥጋ እንቅስቃሴ ሲሆን፣ ቆም ብለን ልናስብ፣ ወድቀን ንስሐ ልንገባ፣ ተግተን ኃይሉን ልንሻ ያስፈልጋል። አምልኮ ኃይሉን ሲያጣ ሕይወት መሆኑ ቀርቶ ሥርዓት፣ እምነት መሆኑ ቀርቶ ሃይማኖት መሆን ይጀምራል።

የእምነት አባቶቻችን በባዕድ ምድር እግዚአብሔርን በማያውቅና በማያመልክ ሕዝብ መሃከል እንኳ ኖረው በአምልኮአቸው ኃይል ነገሥታትን አናውጠዋል። የአሕዛብን ልብ ወደ እግዚአብሔር መልሰዋል። በምድር ሁሉ እግዚአብሔር ብቻ እንዲመለከ አዋጅ አስነግረዋል። የማያውቁት ሕዝብ በስሙ እንዲምሉ፣ በሙንም እንዲፈሩና እንዲንቀጠቀሙ አድርገዋል። ለዚህም እንመርዶኪዮስ፣ እነዳንኤል፣ እነሲድራቅ. . . ምስክሮች ናቸው። ዛሬ ግን ዝማሬያችንና ሽብሸባችን ከኑሮአችን ተለይቶ አምልኮአችን ቀሏል። አጋንንትን የማስደንገጥ ኃይሉ፣ የኃጢአተኛውን ልብ የማቅለጥ ጉልበቱ ቀዝቅዟል። ደግሞም ተመልሰን በንስሐ እንዳንፈልገው መልኩ ቀርቷልና፣ እያዘናጋንና እያሳተን አምልኮአችን በሕይወት ያለ እያስመሰለን በእርግጥ መልኩ አስቶናል። ነፍሱ ከሥጋው የተለየች

ሰው ቀን ተቆጥሮ ሥጋው እስኪፈርስና መልኩ እስከሚጠፋ ድረስ ኃይል አይኑረው እንጂ፣ ለጥቂት ጊዜ መልኩ ፈጦ እንደሚቀር፣ የአምልኮአችን በድን ከተሰወረበት ወጥቶ ቀን ሳይገልጠው በፊት ዛሬ ልባችንን አዋርደን የጠፋብንን የአምልኮ ኃይል እንሻ። ንስሐ እየገባን የጠፋብንን ዕንቁ እንፈልግ። ያኔ አምልኮአችን ነፍስ ይዘራልና እንደ ቀድሞ ዘመን በእኛም ትውልድ የኃይል ሥራውን ያከናውናል። አሜን!

አምልኮ ኃይሉን ሲያጣ ሕይወት መሆኑ ቀርቶ ሥርዓት፣ እምነት መሆኑ ቀርቶ ሃይማኖት መሆን ይጀምራል።

46

አምልኮና ፈተና

ሐላኪዎች ነገሮች በኋላ እግዚአብሔር

አብርሃምን ፈተነው።

ዘፍጥ.22.1

የሰው ሕይወት በፈተና የተሞላ ነው። ፈተና ስንላ ሁለት መልክ ያለው ሲሆን ይኸውም በእንግሊዝኛው Test እና Temptation ተብሎ ይለያል።

የመጀመሪያው የፈተና ፍቺ (Test) በትምህርት ቤት ውስጥ የሚሰጥ፤ ተማሪው ዓመቱን ሙሉ የተከታተለውን ትምህርት ምን ያህል እንደያዘና ወደሚቀጥለው ክፍል ለመሸጋገር ያለውን ብቃት ብሎም በሥራ መስክ ቢሰማራ በተማሪው መሠረት ምን ያህል ፍሬ ሊያፈራ እንደሚችል የሚገመገምበት መለኪያ፤ መመዘኛ ወይም መከራ ማለት ነው። የዚህ ዓይነት ፈተና በሕይወታችን እንዲመጣ የሚፈቅደው እግዚአብሔር ነው። (ዘፍ22፥1) ምክንያቱም በክርስቶስ ኢየሱስ እንደገና የፈጠረን

ሕንጻውን በጥንቃቄ ያዘጋጀውን መልካሙን ሥራ

ለግድረግ ነውና። ሌፈ 2 ፥10

በታላቁ የመንግሥቱ ሥራ ሕብረነው ሠራተኞች እንድንሆን አዲስ ፍጥረት ካደረገን በኋላ ያስተምረናል፤ ይሠራናል። ትምህርት ካለ ደግሞ ፈተና አለ። የፈተናውም ዓላማ እግዚአብሔርን የማወቃችንን ልክ ለመመዘን ነው።

በዚህ ፈተና ውስጥ ደስ የሚለው ነገር ብንወድቅም እንኳ ሌላ ዕድል መኖሩ፤ ከምንችለው በላይ አለመፈተናችንና ከፈተናውም ጋር አብሮ መውጫው መዘጋጀቱ ሲሆን፤ ፈተናውንም ካለፍን በኋላ የምናገኘው ክብር ነው። 1.ቆሮ 10፥13

ሁለተኛው የፈተና ዓይነት (Temptation) ግን ለመጣል፤ ለማሰናከል፤ ለማጥመድ የሚመጣ ሲሆን፤ የሰውን ድካም በመመርመር በድካሙ በኩል መፈታተን ነው። ይህንን የሚያደርገው

እንደሰሙ ፈታኝ የሆነው ሰይጣን ነው። (ሰይጣን የሚለው ቃል በግሪክ ትርጉሙ፤ ፈታኝ ማለት ነው) ይህን ዓይነትን ፈተና እግዚአብሔር ማንንም እንደማይፈትን ሐዋርያው ያዕቆብ ሲያረጋግጥልን

ጥንቁ ሲፈተን በእግዚአብሔር እፈተናለሁ አይበል።

እግዚአብሔር በከፉ አይፈትንምና እርሱ ራሱን ግንኙም

አይፈትንም ያዕ 1፥13

ይለናል። ከዚህ ፈተና እንድንድንም ጌታ ራሱ ተግተን እንድንፀልይና ሐክፉ አድነን እንጂ ወደ ፈተናም አታገባን ግቴ 6፥13 26-41 ብለን እንድንለምን አስተምሮናል።

በመሆኑም ከትምህርት በኋላ ለመመዘኛ የሚመጣውን የእግዚአብሔርን ፈተና እና ድካማችንን አጥንቶ ለማሰናከል የሚመጣውን የሰይጣንን ፈተና ለይተን አውቀን ተገቢውን ምላሽ መስጠት ትልቅ ማስተዋል ነው።

የእግዚአብሔር ፈተና ሥጋዊነታችን ሞቶ በመንፈስ እንድንጠነክር የሚያደርግ፤ እንደወርቅ ነጥረን እንድንወጣ አፈሩን ከላያችን የሚያራግፍና ቆሻሻውን ሁሉ የሚያቀልጥ ስለሆነ በትዕግስት ፀንተን ልናልፈው የሚገባ ሲሆን፤ የጠላት ፈተና ደግሞ ከዚህ የእግዚአብሔር መንገድ ወጥተን መንፈሳችን ደክሞ ለጊዜው በሥጋ ተመቸቱን በኋላ ራሳችንን መከላከል በማንችልበት ደረጃ ላይ ሥጋችንንም በማጥፋቱ ታላቅ ውድቀት ውስጥ የሚከት ነው። ልንቃወመው እስከ መጨረሻ በሥፍራችን ፀንተን ለሽንገላው ሳንታለል ሕምቢታ ልንቸረው የሚገባው ፈተና ነው። በስፍራችንም ቆመን በእግዚአብሔር መንገድ (ሥጋዊነታችንን በመግደል መንፈሳችንን በማጠናከር) 2.ቆሮ 4፥16 እየተጓዝን የጠላትን ከንቱ ማባበል በመቃወም ብንፀና ብድራታችን ታላቅ ይሆናል።

ሐፈተና የሚፀና ሰው የተባረከ ነው ከተፈተነ በኋላ ለግድዱት

ተስፋ ስለ እርሱ የሰማቸውን የሕይወትን አክሊል ይቀበላልና።

ያዕ 1፥12

ተብሎ እንደተጻፈ ነው።

እንግዲህ ወደ ሕይወታችን የሚመጡ ፈተናዎች ሁሉ ከምን ጊዜውም ይልቅ እግዚአብሔርን የምናመልክባቸውና ማንነታችን የሚገለጥባቸው መድረኮች እንደሆኑ እንወቅ።

በሕይወት ጉዳዩ በየዕለቱ በቃልም ሆነ በኑሮ የሚያስተምረን የመንፈስ ቅዱስ ትምህርት ገብቶን ከሆነ ፈተና በሚመጣ ጊዜ የተፈተነው እኛነታችን ስለሚገልጥና እግዚአብሔርን ማምለካችን ለፍጥረት ሁሉ ስለሚታይ በፈተናችን ልክ ደስ ሊለን ይገባል እንጂ ልናዘን፣ ልንተክዝ፣ ተስፋ ልንቆርጥና «ለምን በእኔ» ልንል አይገባም።

አንድ ዓመቱን በሙሉ ትምህርቱን በሚገባ ሲከታተልና ሲያጠና የቆየ ተማሪ የዓመቱ መጨረሻ ፈተና ሲደርስ ደስ እንደሚለው፤ ነገር ግን በፈተናው ላይ አትቀመጥም ቢባል በብዙ እንደሚያዘን፤ እኛም በየዕለቱ በጌታ ፊት የምንተጋ ከሆነ ፈተና መምጣቱ ሲያስደስተንና የተረዳነውን ለመኖር፤ የተፈተነውን እኛነታችንን ለጌታ ለማቅረብ ዕድል አግኝተናልና ደስ ሊለን ይገባል።

ለምሳሌ እግዚአብሔር በከለዳዊያን ዑር እንግዶች አማልክትን ያመልክ የነበረውን አብርሃምን ወደ ከነዓን አምጥቶ አንድን እውነት ያም ሕርሱ ለሙታን ሕይወትን የሚሰጥ አምላክ እንደሆነ ለ25 ዓመታት በሚገባ አስተማረው። እንዴት? ዘፋን እንደሰማይ ክዋክብት እንደሚያበዛ ተስፋ ከሰጠው በኋላ የእርሱ ሥጋ ሙት የሚሰቱም የሣራ ማሕፀን እንደ ሙት እስኪሆን 25 ዓመታት ዝም አላቸው። (ሮሜ 4፥ 19) ለመውለድ እንደማይችሉ ሙት መሆናቸው ከተረጋጋጠ በኋላ ግን በአብርሃም መቶኛ፤ በሣራ ደግሞ ዘጠናኛ የልደት በዓል ላይ እግዚአብሔር ይስሐቅን አሳቀፋቸው። ካለፉበት መንገድ በእርግጥ እግዚአብሔር ለሙታን ሕይወትን እንደሚሰጥ ነገር ግን ይህ መረዳት ወደሚገለጥበት ደረጃ መድረስ ያስፈልግ እንደነበር ተረዱ። የ25ኛው ዓመት የትምህርት ዘመን መልቀቂያ ፈተና የሚሰጥበት ቀን ቀረበ።

«ከነዚህም ነገሮች በኋላ እግዚአብሔር አብርሃምን ፈተነው እንዲህም አለው፡- አብርሃም ሆይ . . . የምትወደውን አንድ ልጅህን ይስሐቅን ይዘህ ወደ ጥሪያም ምድር ሄድ እኔም በምነገርህ በአንድ ተራራ ላይ በዚያ መሥዋዕት አድርገህ ሠዋው አለ።» ዘፍ 22፥ 1- 2

አንዳንድ ሰዎች እንዲህ ቢባል አብርሃም እንዴት እንደተጨነቀና እንደተሸበረ ያስባሉ። አንዳንዶችም «ለሚስቱ ያልነገራት የእናት አንጀት ስለሚገባ ሆኗ ስለማይችል ነው» ሊሆን ይችላል ብለው

ይሰብካሉ። እኔ ግን አይመስለኝም። አብርሃም ለሣራ ያልነገራት ይስሐቅን ይዞት እንደሚመለስ ስለሚያውቅ ነበር ብዬ አምናለሁ። ወደ ጥሪያ ተራራ ሦስት ቀን በተጓዘ ጊዜ ጉልበት የሆነው ሐሳብ የዕብራዊያን መልዕክት ፀሐፊ እንደመሰከረለት ፡-

«አብርሃም በተፈተነ ረዜ ይስሐቅን በእምነት አቀረበ። የተስፋን ቃል የተቀበለው በይስሐቅ ዘር ይጠራል፤ የተባለለት እርሱም አንድ ልጁን አቀረበ። እግዚአብሔር ከሙታን ሲያሰነሳው እንዲቻለው አስቦአልና ከዚያም ደግሞ በምሳሌው አገኘው ።» ዕብ 11፥ 17- 19

በእርግጥ እግዚአብሔር ከሙታን ሲያሰነሳው እንደሚችል እያሰበ ሄደ። ሎሌዎቹን

«በዚህ ቆዩ እኔና ልጄ ወደዚያ ሄደን እንሰገዳለን (እናመልካለን) ወደ እናንተም እንመለሳለን» ዘፍ 22፥5

ያለው ሲዋሽ አልነበረም። ውሸት ያኔ ግብጽ ተቆርጦለታልና። እዚህ ጋ የተናገረው በእምነት ነበር። አብርሃም ሆኖ ለሚያባባው የልጁ ፈታኝ ጥያቄ

«መሥዋዕቱን በግ እግዚአብሔር ያዘጋጃል።»

በማለት በአጭር ቃል መልሶ ወደ ተራራው ጫፍ ገሰገሰ። በዚያም መሠዊያ ሠራ። እንጨቱን ረበረበ፤ ልጁን አስሮ አጋደመ። ሲያርደው ቢላውን አነሳ። ጭካኔ አይደለም። በእምነት እግዚአብሔርን በማወቅ ለሙታን ሕይወትን እንደሚሰጥ በመረዳት የተሞላ እምነት እንጂ። እንዲህ የሚል ይመስላል «እግዚአብሔር ሆይ እኔና ሚስቴ ሙት በነበርን ጊዜ ቃልህን አከብረህ ለሙታን ሕይወትን ሰጥተህ ይስሐቅን አገኘን። እኔ እኮ ሁልጊዜ ይስሐቅን ሳይ የሚታየኝ የአንተ ለሙታን ሕይወትን መስጠት ነው። ስለዚህ ዛሬም ሠዋልኝ ስተለኝ እኔ ይስሐቅን በመሠዋት አክብሮቴን እገልጻለሁ።» አንተ ደግሞ በማሰነሳት ማንነትህን ትገልጻለህ። »

የእግዚአብሔር ሃሳብ ግን የአብርሃም እምነት መለካት እንጂ፤ የይስሐቅ መሠዋት አልነበረምና፤ ለጁን ሲያሳርፍበት የእግዚአብሔር መልአክ ከሰማይ ጮኹ ተጣራ። አብርሃም በዚያው ተራራ ላይ ፈተናውን በሚገባ በማለቱ የክብር ዲግሪውን ከእግዚአብሔር እጅ ተቀበለ። እግዚአብሔር በራሱ ማለ፤ በረከትን አዘነበ፤ ለዘፋ የተሰፋውን ቃል አፈሰሰ። አብርሃምም የእምነት አባት ሆነ። ሮሜ 4፥ 17

የእግዚአብሔር ወላጅ ተባለ። ያህ 2፥ 21- 3

እንግዲህ እኛም ለታላቅ ሥራ የተጠራን የሕይወት ተግራዎች ነንና ፈተና እንደሚኖር አንርሳ። በፈተና ጊዜም ወደ ኋላ ዘወር ብለን የተግርነውን እናስብ። በፈተና ቀን መንፈሱን እንዳስመረፋት ዞር ብለው የትላንቱን ግዮት እንደማይችሉት አንገተ ደንዳኖች የናስና የብረት ጅግት እንደነበራቸው ያስረዳል። ልጆች አንሁን። ይልቅ በዴላ ሸለቆ ጉልድን ለመግጠም በሳኦል ፊት በቆመ ጊዜ ሐንተ ብላቴና ነህና አትችልም። ለሚለው የንጉሡ ምክር አንድ አፍታ ዘወር ብሎ የትላንቱን ሥልጠና በግስብ

፣ እኔ ባሪያህ የለባቱን በጉች ስጠብቅ እገባላለሁ ድብ ይመጣ ክብር። ከመንጋውም ጠባቂ ይወስድ ክብር። በኋላውም እኩለውና እመታው ክብር። ከአቶም አስተላው ክብር። በተነሳብኝም ጊዜ ጉርሮውን ይገዛ እመታውና እገድለው ክብር። እኔ ባሪያህ አገባላለሁ ድብ መታሁ። ይህም ያልተገረዘ ፍልስጤ ግድ ... ከእነርሱ እንደ አንዱ ይሆናል። ከእገባላለሁ ክብር እጅ ያስጣለኝ እግዚአብሔር ከዚህ ፍልስጤ ግድ እጅ ያስጣለኛል። 1.4- 17፥ 34 - 37

እንዳለው ብላቴናው ዳዊት እኛም የትናንቱን እያየን የዛሬውን እንገጠም። ፈተና ሲመጣ የእምልኮ መድረክ እንደተከፈተልን በማስብ እንደሰት። ለእግዚአብሔር እየተገዛን ዲያቢሎስን እየተቃወምን ወደፊት እንገስግስ። የዛሬውን ፈተና ሳይሆን ከፈተናው በኋላ ያለውን ሥራና ከሥራው በኋላ ያለውን ክብር እንይ።

... ከትምህርት በኋላ ለመመዘኛ የሚመጣውን የእግዚአብሔርን ፈተና እና ድካማችንን አጥንቶ ለማሰናከል የሚመጣውን የሰይጣንን ፈተና ለይተን አውቀን ተገቢውን ምላሽ መስጠት ትልቅ ማስተዋል ነው።

47

የአዕምሮ መታደስ

«... በአዕምሮአችሁም መንፈስ ታደሱ።»

ሐረ 4:23

ሁለት ተቃዋሚ ኃይሎች በሚፋለሙበት የጦርነት አውድማ ካዘመቱት ሠራዊት ብዛት፣ ካለለፉት የጦር መሣሪያ ጥራት ባሻገር፣ አንዱን ወገን በእሸናፊነት ለድል የሚያበቃ ዓይነተኛ ነገር አለ። እርሱም በወታደራዊ ቋንቋ «ገዥ መሬት» ይባላል። ገዥ መሬት በእካባቢው ከፍ ብሎ የሚገኝ ተራራ ወይም ኮረብታ ሲሆን የተቆጣጠረው ወገን የበላይነት ወሳኝ ሥፍራ ነው። ሌላው ወገን ያን ገዥ መሬት የግድ ለማስለቀቅ ከቆረጠም በዙ የጦር መሣሪያና የሰው ሕይወት መሥዋዕትነት መክፈል ይኖርበታል።

መቼም ግዑዙ ዓለም የመንፈሳዊው ጥላ ነውና ይህ እውነት በዓይኖችን ባናየውም በመንፈሳዊው ዓለም በእግዚአብሔርና በዲያቢሎስ መንግሥት መካከል በሚካሄደው ጽኑ ፍልሚያ ውስጥ ገዙፍ ድርሻ አለው። ለዚህ ነው ሐዋርያው ጳውሎስ

«... ለዲያቢሎስ ፈንታ (ምሽግ፣ መጠጊያ፣ ጽኑ አምባ) አትሰጡት።» ሐረ 4፥27

ብሎ የፃፈው። ይህ ምሽግ ወይም ጽኑ አምባ ምን እንደሆነ ስንመረምር መጽሐፍ ቅዱስ ሃሳብ እንደሆነ ያስረዳናል። «ሃሳብ» የሰው ሕይወት ሠገነት ነው። ሰው የሚያስበውን ይመስላል እንጂ ከሚያስበው ውጭ ሊኖር አይችልም።

ሃሳባችን እንደዛሬው በብርሃንና በጨለማ፣ መካከል ለሚደረገው ጦርነት የትግል ሜዳ ለመሆን ከመብቃቱ በፊት፣ ለጠላት የጦር መሣሪያ እንደነበር መጽሐፍ ቅዱስ በ ቆላ 1፥ 22 ላይ ያስረዳናል። ይህ እውነት ሆኖ ሳለ የሚያሳዝኑ ነገር በክርስቶስ ሞት ከእግዚአብሔር ጋር ከታረቅን በኋላ በአዕምሮአችን መታደስ ባለመለወጣችን (ሮሜ12፥2) የክርስቶስን አዕምሮ ባለማግኘታችን (1ቆሮ 2፥16) በሰይጣን ሃሳብ ላይ ባለመንቃታችን (2 ቆሮ2፥11)

እየተታለልን ለሐሳቡ ምሽግ ለምክሩም ጽኑ አምባና መጠጊያ መስጠታችን ነው። ለዚህ ነው ሐዋርያው ባለማወቅ ሃሳባችውን ለጠላት ሃሳብ ምሽግነት ያስተናገዱትን የቆርንቶስን ምዕመናን ሲገስጽ

«የሰውንም ሃሳብ በእግዚአብሔርም እውቀት ላይ የሚነሳውን ከፍ

ያለውን ነገር ሁሉ እናፈርሳለን» 2 ቆሮ 11፥5 6 የሚለው

ታዲያ አዕምሮ ከአምልኮ ጋር ምን ዝምድና አለው እንል ይሆን? አምልኮ ማለት የሃሳብ ዓለማችንን ለእግዚአብሔር ማስገዛት ማለት ነው። ያልታደሰ አዕምሮ ይዘን በስመ አምልኮ ብንዘምርና ብናሸበሽብ እግዚአብሔር ይፀደቃል እንጂ አይቀበለውም።

ታዲያ መፍትሄው ምንድን ነው? አሁንም መፍትሄ ፍለጋ የምንገነባለው ጥላ ሆኖ ወደሚያገለግለንና ወደተሻረው የብሉይ ኪዳን የአምልኮ ማዕከል ነው። እርሱም የማደሪያው ድንኳን ነው።

በዚህ ድንኳን ቅድስት ተብላ በምትጠራው የመጀመሪያ ክፍል ሰንገባ የምናገኘው የመጀመሪያ ዕቃ ሁለንተናው በወርቅ የተለበጠውን ባለሰባት ሷንቢ የዘይት መቅረዝ ነው። የነፍሳችን ማለትም (የሃሳባችን፣ የፈቃዳችንና የሰሜታችን) ተምሳሌት የሆነችው ቅድስት ሲመሽ ከሚጨልመው የተፈጥሮ ብርሃን በበፍታ መጋረጃ ተከልላ የሃሳባችን ምሳሌ ከሆነው መቅረዝ በሚወጣው ብርሃን ትደምቃለች። በጠራና በጠለለ የወይራ ዘይት የሚበራው መቅረዝ በቀንም ሆነ በሌሊት አይጠፋም። ይህም የመንፈሳዊውን ሰው የታደሰ አእምሮ ምስል የሚያንፀባርቅ ግዑዝ ጥላ ነበር።

እንግዲህ እኛም በቅድስተ ቅዱሳን (በመንፈስ) ውስጥ የሚካሄደው አምልኮአችን እንዲሠምር ሳንደናቀፍም ወደዚያ ለመድረስ እንድንችል በውሸት እውቀት ከተባለ በዓለም ከሚገኝ ከከንቱ መለፍለፍ ርቀን፣ ጨለማ ሆኖ ራሱን ብርሃን ከሚያስመስል የሀሰት ብርሃን አዕምሮአችንን ጋርደን በውስጣችን የሞላው ቅዱስ ዘይት እርሱም መንፈስ ቅዱስ በሚገልጥልን የቃሉ ብርሃን እየተመራን እግዚአብሔርን እናምልክ።

አምልኮ ማለት የሃሳብ ዓለማችንን ለእግዚአብሔር ማስገዛት ማለት ነው።

የሰሜት መታደስ

መጽሐፉንም በወሰደ ጊዜ አራቱ እንስሶችና ሃያ አራቱ ሽማግሌዎች በገናንና የቅዱሳን ፀሎት የሆነ ዕጣን የሞላበትን የወርቅ ዕቃ ያዙ።

ራዕይ 5፥ 8

እየተነጋገርን ያለነው ስለ አምልኮ ነውና ለአዲስ ኪዳን ጥላ የሆነውን የብሉይ ኪዳን የአምልኮ ማዕከል የማደሪያውን ድንኳን ብዙ ለማንሣት እንገደዳለን።

የማደሪያው ድንኳን እግዚአብሔር ለሙሴ በተራራ ላይ በገለፀለት መሠረት በጥንቃቄ የተሠራ ነበር። እግዚአብሔር የገለጠ ለትም ሥጋ ሆኖ በሰዎች መካከል የሚያድረውን የእግዚአብሔርን ቃል እርሱም ኢየሱስ ክርስቶስ ነበር። ዮሐ 1፥14 ስለዚህ ድንኳኑ እግዚአብሔር ፍፁምና ሙሉ የሚለውን መንፈሳዊ ሰው የሚያመለክት ግዑዝ ጥላ ነበር።

ሐዋርያው ጳውሎስ በመጀመሪያ የተሰሉንቁ መልእክቱ እንዳስተማረን የሰው ሁለንተና መንፈስ፣ ነፍስ፣ ሥጋ ነው። 1ተሰ 5 +23 ከአስቆጣ ቁርበት የተሠራው የድንኳኑም የውጪ ገጽታ (ሥጋን) ቅድስት የተሰኘው የመጀመሪያው ክፍል (ነፍስ)፣ ቅድስተ ቅዱሳን የሚባለው የውስጠኛው ክፍል ደግሞ (መንፈስን)፣ ማመልከቱ ጤነኛ የመጽሐፍ ቅዱስ አስተምህሮት ነው።

የዚህ ጽሑፍ ዓላማ ስለማደሪያው ድንኳን ፍቺ እያንዳንዱን ለመተንተን ሳይሆን በቅድስት ውስጥ ያለው የዕጣን መሠዊያ ከፀሎትና ከአምልኮ ጋር ስላለው ዝምድና ጥቂት ለማለት ነው። የነፍሳችን አንዱ ክፍል ስሜት እንደሆነ ሁሉ በቅድስትም ከሚገኙት እቃዎች አንዱ የዕጣን መሠዊያ ነው። የዕጣን መሠዊያው አሠራር፣ አቀማመጥና አገልግሎት ድንቅ ፍቺ አለው።

የዕጣን መሠዊያን ሥራ... በምስክሩ ታቦት አጠገብ ካለው መጋረጃ በፊት ታናረዋለህ ይህንንም እንተን በምጥናብ ከምሥክሩ በላይ ባለው በሰርዮት መከደኛ ፊት ታናረዋለህ።

አርንዎ የጣፋዊ ሽቱ ዕጣን ይጠጋበት። በግለጽ መብራቶኛን ሲያዘጋጅ ይጠነው። ዘፀ 30 ተ1፣ 6 - 7

ሰሜት አለን። ይህንንም ሰሜት የፈጠረልን ራሱ እግዚአብሔር ነው። እግዚአብሔርም ሰሜት አለው። እንዲያውም ከሰው በብዙ የበለጠ። እግዚአብሔር ከአሕዛብ አማልክቶች የሚለይበት አንዱና ዋነኛው ነገር ቅዱስ ሰሜት ያለው በመሆኑ ነው። እነሱም የሰው እጅ ሥራዎች ናቸው። ለደካማ እንስሳት ሽክሞች ናቸው። አይን እያላቸው የማያዩ፣ ጆሮ እያላቸው የማይሰሙ፣ ግዑዝ ናቸው። እግዚአብሔር አምላካችን ግን እንዲህ አይደለም። ሰሜት አለው። ለእኛም ሰሜት ሰጥቶ ነው የፈጠረን። ሰሜት በሌለበት አምልኮ የለምና።

ብዙውን ጊዜ ሰዎች ስለ ሰሜት ሲነቅፉ፣ ሲተቹና ሲያጣጥሉ ስለምንሰማ ቃሉን እንኳ ለመጥላት ሳንገደድ የቀረን አይመስለንም። በእርግጥ ሰሜታችን በሥጋዊ ሕይወታችን ወይም በመንፈሳዊ ሕይወታችን ከሁለቱ በአንዱ ቁጥጥር ሥር ሊውል ይችላል። በሥጋዊ ሕይወታችን ቁጥጥር ስር ሲውል ደግሞ ለጋጢአት፣ ለዓለማዊ ምኞትና ለሰይጣን ሥራ የተጋለጠ ይሆናል። ነገር ግን በመንፈሳዊ ሕይወታችን ቁጥጥር ስር ሲውል እግዚአብሔር የሚገለጥበት፣ የሚጠቀምበት፣ ለብዙዎች በረከትና ፈውስ የሚያገለግል ይሆናል። በመንፈስ ስር ስንገዛ ሰሜታችን መንፈሳዊ ነው።

ስለዚህ ስለሰሜት ያለንን አመለካከት ልንቃኝ የሰሜትን አስፈላጊነትና ጠቃሚነት አምነን ሰሜታችንንም ለቅዱስ ቃሉና ለቅዱስ መንፈሱ ልናስገዛ ይገባናል።

አንድ ጊዜ ወደ ማደሪያው ድንኳን ለመልሳችሁና በቅድስት ውስጥ በነበረው በዚያ የዕጣን መሠዊያ ላይ ጨስ ይወጣ ዘንድ ፍም መኖሩ የግድ ነው። ታዲያ ያ ፍም ከሌላ ከየትም ቦታ ሊመጣ አይችልም። በአደባባይ ካለው እንስሳት ከሚሠጠበት ከትልቁ የናስ መሠዊያው ብቻ እንጂ። አንድ ቀን ሁለቱ የአሮን ልጆች ናዳብና አብድዩ ከመሠዊያው ያልሆነውን ልዩ እሳት ከሠፈር አምጥተው ባጠኑ ጊዜ እሳት ከእግዚአብሔር ዘንድ ውጥቶ እንደበላቸውና በእግዚአብሔር ፊት እንደሞቱ የእግዚአብሔር ቃል ይነግረናል። ዘሌ 10 + 1- 2

ታዲያ ዛሬስ በእኛ ስሜት ላይ የሚቃጠለው ምን ይሆን? እንደምሳሌው ሁሉ በእኛም ስሜት ላይ ሊቃጠል የሚገባው ስሜት ፍም አደባባይ የነበረው መሠዊያ እውነተኛ አምላል በሆነው የተራገፍ መስቀል ላይ የነደደው የፍትር እሳት ነው። የእግዚአብሔርም ቃል በመንፈስ የምትቃጠሉ ሁኑ ይላልና። ሮሜ 12 ተ11 ነገር ግን በሰሜታችን ላይ ፍጹም የሥጋ ምኞትና ፍትወት ሊቃጠልበት አይገባም

«እርስ በርሳቸው በፍትወታቸው ተቃጠሉ።» ሮሜ 1፣ 21

«ነገር ግን በምኞት ከመቃጠል መጋባት ይቻላልና።» 1ቀሮ 7፣ 9

እስቲ ራሳችንን እንጠይቅ በሰሜታችን ላይ በእርግጥ ምን እየተቃጠለ ነው? የመስቀሉ ፍትር ወደስ ከዓለም የመጣ እንገዳ ስሜት? መልሱን ለእናንተው ልተው።

አንዳንድ እንገዳ ስሜት በሰሜታችን ላይ ባይቃጠልም እንኳ የመስቀሉ ፍትር አለመቀጣጠሉ ራሱ ችግር አለው። ነሆኑ በእግዚአብሔር ትእዛዝ የተቀመጠውን እጣን ፍም አልባ በሆነው መሠዊያ ላይ ቢነሰንሰው ወደላይ የሚያርግ ዑልት ብሎ የሚመጣ ጢስ አይኖርም። ወደቆ ቁጭ ቁጭ ከሚል የዕጣን ፍሬ በስተተር ። ፍም ሲኖር ግን የተወደደው የዕጣን መፃዛ ክፍሉን ይሞላል። ምን ክፍሉን ብቻ ሊቀ ነሆኑ በዓመት አንድ በፍርሃት የሚገልጠውን የቅድስተ ቅዱሳንን መጋረጃ ጢሱ በየተኑ እየሠረዘረው ይገባል። ለዚህም ነው ቅድስተ ቅዱሳን ውስጥ ባለው ዐታቦቱ ትይዩ በመጋረጃው አጠገብ እንዲቀመጥ የታዘዘው። የዕጣኑን ምንነት ስንመረምር የዮሐንስ ራዕይ ግልጽ አድርጎ ያስረዳናል።

«... እያንዳንዳቸውም በዝናና የትዱሳን ፀሎት የሆነ እጣን የሞላበት የወርት እቃ ያዙ።» ራዕይ 5፣ 8

«ሌላም መልክ መጥና የወርት ጥና ይዞ በመሠዊያው አጠገብ ተሙ። በዙፋኑም ረት ባለው በወርት መሠዊያ ላይ ለትዱሳን ሁሉ ፀሎት እንዲጨምረው ብዙ እጣን ተሞልቶ። የእጣኑም ጢስ ከትዱሳን ፀሎት ጋር ከመልክ እጅ በእግዚአብሔር ረት ወጥ።» ራዕይ 8 ተ3 5

ዛሬ እግዚአብሔር ስሜታችንን ቢያገኘውና ስሜታችን ቢቀደስለት፣ ከጋጢአት፣ ከዓለማዊነትና ከእኔነት ቢለይለት፣ የመስቀሉን ፍትር ስሜት ግለትም እግዚአብሔር ለሰው ያለውን የመለኮታዊ ፍትር እሳት ያኖርበት ነበር። ያኔም ነሆናችን እየሰሰ ወልዱ የተቀመጠውን

በለሰዎች የሚያነባበትን የፀሎት ርዕስ ሲነሳንበት ጢሱ ወደ እግዚአብሔር ዙፋን ደርሶ ያሸተውና መልሱም ፈጥኖ ይመጣ ነበር። ታሪካቸውን ያነበብን የእምነት አባቶች በመጽሐፍ ቅዱሳችን በሚታቸውን ከብዙ ጊዜያዊ ደስታ ከልክለው ለመንፈስ ቅዱስ በሚት ማረፊያ የሰጡ፣ ሲያዝን ያዘኑ፣ ሲያለቅስ ያለቅሱ፣ በኋላም በመጽናናቱ ጠግበው በፍቅሩ ሲረኩ አይተናቸዋል።

ወገኖቼ የፀሎትና የአምልኮ መዓዛ የማያርግበት የቀዘቀዘ ስሜት አልባ ፀሎትና አምልኮአችን ያብቃ። ደግሞም እንደ መግደላዊት ማርያም የሚታይ የሽቶ ብልቃጥ ባይሰብሩም ልባቸው ተሰብሮ በስሜታቸው የሚያመልኩትን አንፍረድባቸው፣ አንከንናቸው፣ ስሜታዊያን ብለን አንናቃቸው። ይልቅ ንጉሣችን እግዚአብሔር ከስሜታችን የሚያርገውን ጣፋጭ የአምልኮ መዓዛ ናፍቆአልና መሠዊያችን ይታደስ።

«ንጉሱ በግዕዱ ላለ የኔ ናርዶስ መግዛውን ሰጠ።» መጋ. 1፥ 12

በመንፈስ ስር ስንገዛ ስሜታችን መንፈሳዊ ነው።

49

ፈቃድና አምልኮ

«የእኔስ መብል የላከኝን ፈቃድ አደርገዝኜ

ሥራውንም እፈጽም ዘንድ ነው።»

ዮሐ 4፥ 34

ፈቃዳችን የህይወታችን ሞተር የእኛነታችን ማዕከል ከሃሳባችንና ከሰሜታችን ጋር አንዱ የነፍሳችን ክፍል ነው። ፈቃዳችን በመንፈሳችን በኩል ለእግዚአብሔር ሲገዛ የእግዚአብሔርን ፈቃድ፣ በሥጋችን በኩል ለኃጢአት ሲገዛ ደግሞ የዲያቢሎስን ፈቃድ ማስተናገዱ የገደብ ነው።

እግዚአብሔር ለሰው ነፃ ፈቃድን ሰጥቶ ፈጥሮታልና። ፊት ለፊትም ሆነ በእጅ አዙር በሰው ፈቃድ ላይ ፍጽሞ ተጽዕኖ አያደርግም። እግዚአብሔር በኃጢአትና በምኞት ታስሮ የዲያቢሎስን ፈቃድ ያገለግል የነበረውን ፈቃዳችንን በክርስቶስ ኢየሱስ የመስቀል ድልና የትንሣኤ ኃይል ነፃ ካወጣ በኋላ እንኳን ፈቃዳችንን በፈቃዳችን ለፈቃዱ እንድናስገዛ ይጋብዘናል እንጂ ከቶ ተጽዕኖ አያደርግብንም። አዎን ጌታ ኢየሱስን፣ ባመንን ጊዜ ፈቃዳችን

«በዚህ ዓለም እንዳለው ኑር በግደታዘዙትም ልጆች ላይ አሁን

ለሚሠራው መንፈስ አለቃ እንደሆነው በአየር ላይ ሥልጣን

እንዳለው አለቃ ፈቃድ» ከመመላለስ ነፃ ወጥቶአል። ኤፌ. 2 ፥ 2

ነገር ግን ይህ ማለት በዚያው ቅጽበት የሥጋችንና የልብናችንን ፈቃድ ከማድረግ ሙሉ በሙሉ ነፃ ወጥተናል ማለት አይደለም። ይህ ጊዜ የሚወስድ ራሱን የቻለ ሂደት ነው። ፍፃሜውም «የነፍስ መዳን» ተብሎ ይጠራል 1.ኢጥ 1፥9

የነፍስ መዳን ሂደት ማለትም የሐሳባችን፣ የሰሜታችንና የፈቃዳችን ከሥጋዊ ሕይወት ኃይል ተላቀው በመንፈሳችን አማካይነት በመንፈስ ቅዱስ ቁጥጥር ሥር የመዋላቸው ሂደት በብቃት ካልተከናወነ በስተቀር ኃጢአት በቀላሉ ሊደፍረንና

የገንዘብ ወደገብ የገንዘብ ወደገብ ስናደርግ ራሳችንን ልናገኘው እንችላለን። ሐዋርያው

«ፈቃድ አለኝና ሙሉውን ገንዘብ ገንዘብ ስናደርግ 7:18

እንደሰው ጋጠላት ሲገቡን መጀመሪያ የሚያንኳኳው የጥናቶችን ባር ሐሳባችንን ነው። የሐሳባችንም ባር ከተከፈተና ሃሳቡን ካስተናገድን በተፋሉ የሚተላለፉ የውስጠኛውን ባር እጅታ መጨመር ይጀምራል። ያም የሰራተኞችን ክፍል ነው። የጋጠላት ጋደል ካልተከለከለና በሚታችን መቆጣጠር ከቻለ ተገቢ የሚሰጠው ወደ ፈቃዳችን ጓዳ ይሆናል። ፈቃዳችንን ተቆጣጠረ ግለት ደገጥ የገንታችንን ተፋላጭ ይሻልና ለወደደው ተገባር ሊያንቀሳቅስን በልቶቻችን ሁሉ ገዝህ ይጀምራል። ያን ጊዜ ምርኮኞች ነገና የጋጠላትን ፈቃድ ከግድረግ በተር አንዳች ለንፈጥር እንችላለን። ነገር ገን ፈቃዳችን የተገራና ከእግዚአብሔር ፈቃድ ጋር የተቃኘ ከሆነ በገደብ የሚሰጠውን የእግዚአብሔርን ፈቃድ ፈትና ያውቃልና ግንኙም አያስተናግድም ለአደጋም የተጋለጠ አይሆንም።

እንገዲህ ወደ ርዕሳችን ትኩረት እንመለስና ስለ አምላክ ስንገባ ለንግድ ለንግድ የሚሰጠው ለውጥ በኖር የፈቃዳችን ለእግዚአብሔር ፈቃድ መስጠት ነው። ዘወትር ፈቃዳችንን ለእግዚአብሔር ፈቃድ ግንዛቤ የአምላክነትን እምብርት መሆኑን አንርሳ።

በብሉይ ኪዳን ለእስራኤል ልጆች የአምላክ ግዕዝ የገበረው መቅደስ ለአምላክ የተለየ የመንፈስዊ ሰው ነፃነት ነበር። የነፍስ ምሳሌ ወደሆነው ፈተኛ ድንኳን ግለትም «ቅድስት» ስንገባ ከሆናቸው ምስት ዕቃዎች መካከል አንዱ በስተገራ የተቀመጠው የፈቃዳችን ጥላ የሆነው በብልጽግና አወራር ከገራር እንዲሁ ተወርቶ በጥሩ ወርቅ የተለበጠውን የገጽ ሕብስት ግስቀመጫ ገበታ ነው። ዘፀ 25፡ 23- 30 ዕብ 9፡ 2

ከሆነ በላምንት አንድ በየሰንጠረዩ አሥራ ሁለት ጥሩ ጥሩ የተነሳሰባቸው ትኩስ ሕብስቶች ያመጣና በገበታው ላይ ሲደረድራቸው፤ ላምንት ሙሉ ተቀምጦ የቆየውን ደገጥ ያነሳና ከሆናቱ ጋር በመቅደስ ይበሉታል። ትኩሱን ሕብስት መደርደራቸው

12ቱን የእስራኤል ነገዶች ፈቃዳቸው ለእግዚአብሔር ፈቃድ የተሰጠ ና የወደደውን በሕይወታቸው እንዲያደርግ በፊት የተዘጋጀ መሆኑን ለማመልከት ሲሆን፤ የከረመውን ሕብስት ከሆናቱ መብላታቸው ደገጥ ፈቃድህን ግድረግ መብላችን ነው ለግለት የሚጠተሙበት ነበር። ዮሐ 4፡ 34

ታዲያ የእኛስ ፈቃድ ምን ያህል በፊት ነው? በውኑ ፈቃዳችን እግዚአብሔር እኛን ለመሥራት በሚያሳልፈን የተለያዩ መከራ ምን ያህል ተቀምጧል? ፈቃዱን ግድረግ እንደ መብል የሚያበረታገ፤ ሌላውን ፈቃዱን ለመፈጸም ጋደል የሚሰጠን ምግባችን ነው? እንዲህ ከሆነ ፈቃዳችንን በመውጫው ላይ አኑረናልና እግዚአብሔርን እያመለከነው እንደሆነ እንወት።

የጌታ ኢየሱስ የምድር ጉዞ ዕለት ዕለት ከሚያስተምረን እውነት አንዱ ፈቃድን ለእግዚአብሔር ፈቃድ ስለግንዛቤ ነው። በዚያን ገነት አትክልት ስፍራ ፈቃዱን ለዲያቢክ ፈቃድ ያስገዛው የመጀመሪያው አዳም ለሰው ልጆች ሁሉ ውድቀት ምክንያት ሲሆን፤ በጌታነግሪያ የአትክልት ሥፍራ ፈቃዱን ለእባቱ ፈቃድ ያስገዛው የኋለኛው (የመጨረሻው) አዳም ኢየሱስ ላሙንበት ሁሉ የከላለም መዳን ምክንያት ሆኗል።

«በአንዱ በው አለመታዘዝ በሁለቱ ጋጠላተኞች እንደሆኑ፤ እንዲሁ ደገጥ በአንዱ መታዘዝ በሁለቱ ገደታን ይሆናል።»

ሮጌ 5፡ 18

«ተገቢ እኔም እምላኬ ሆይ ፈቃድህን ላደርግ ማጥፎአልሁ ብሉኝል። ... በዚህም ፈቃድ የኢየሱስ ክርስቶስ ሥጋ አንድ ጊዜ ፈጽሞ በግቅረብ ተቀርቦልናል። » ዕብ 10፡ 9-10

ከዚህም የምንረዳው እውነተኛ አምላክና አገልግሎት ግለት ፈቃድን በፈቃድኝነት ለእግዚአብሔር ፈቃድ ግንዛቤ መሆኑን ነው።

ዘወትር ፈቃዳችንን ለእግዚአብሔር ፈቃድ ግንዛቤ የአምላክነትን እምብርት መሆኑን አንርሳ።

የአምልኮ ትምህርት ቤት

ሃያ አራቱ ሽማግሌዎች በዙፋኑ ላይ በተቀመጠው ፊት ወድቀው ከዘላለም እስከ ዘላለም በሕይወት ለሚኖረው እየሰገዱ ... በዙፋኑ ፊት አክሲዮኖችን ያኖራሉ።፤ ራዕይ 4፥ 10 - 11

የዮሐንስ ራዕይ መጽሐፍ የአምልኮ ትምህርት ቤት ነው። ምድራዊውን ሳይሆን ሰማያዊውን የአምልኮ ሥርዓት በጉልህ የምናይበት የመጽሐፍ ቅዱሳችን ብቸኛ መጽሐፍ ነው ቢባል ማጋነን አይሆንም።

የሐንሰ በመንፈስ ሆኖ በሰማይ በተከፈተለት ደጅ አልፎ ከዚህ በኋላ ሊሆን የሚያስፈልገውን ሊያይ ወደ እግዚአብሔር ዙፋን በተነጠቀ ጊዜ የተመለከተው የአምልኮ ስርዓት አስደናቂ፣ የእግዚአብሔርን ታላቅነት የሚገልጽ፣ መንፈስን ለአምልኮ የሚቀሰቅስና የወደፊት የዘላለም ኑሮአችን ምን እንደሚመስል የሚያስቃኝ ነው።

ሃያ አራቱን ሽማግሌዎች በቅድሚያ የምናያቸው ነጭ ልብስ ለብሰው፣ በራሳቸው ላይ የወርቅ እክሊል ደፍተውና በዙፋኖቻቸው ላይ በክብር ተቀምጠው ነበር። ነገር ግን አራቱ እንስሶች በዙፋኑ ላይ ለተቀመጠው ከዘላለም እስከ ዘላለም በሕይወት ለሚኖረው ለእርሱ ክብርና ውዳሴ ምሥጋናም በሰጡት ጊዜ በዙፋኖቻቸው መቆየት አልሆኑላቸውም። በዙፋኑ ላይ በተቀመጠው ፊት ወደቁ። አክሲዮኖችን በራሳቸው ላይ ይተው ዘንድ አላስቻላቸውም። ከራሳቸው ላይ አንስተው በዙፋኑ ሥር አኖሩት። አንደበቶቻቸው ተከፍተው የተረዱትንና የተገለጠላቸውን ሳህፊ እያሉ ክብርም፣ ውዳሴ፣ ኃይልም ልትቀበል ይገባሃል በማለት አከበሩት። አምልኮአቸውም ያልተጋነነ፣ ግብዝነት የሌለበት፣ ጽድቅ የሞላበት መሆኑን ክብርም፣ ውዳሴ፣ ኃይልም ልትቀበል ይገባሃል እያሉ

መሰከሩ።

ዛሬ ምንው ይህን መሰሉ አምልኮ ከሕይወታችንና ከጉባኤያችን ራቀ? እኛስ የትዕቢትን ጡት ነክሰን? ራሳችንን በራሳችን ዙፋን ሰይመን? ከእግዚአብሔር በተሰጠን ነገር በእግዚአብሔር ላይ ኮርተን ይሆን? ከእርሱ ክብር ይልቅ የሰውን ክብር ወደን? በጉባኤው ውስጥ የሚመላለሰውን የእግዚአብሔርን መንፈስ መገኘት ረስተን? በተሰበረ ልብ የሚያመልኩትን ሰዎች እንቅስቃሴ እየገመገምንና አስተያየት እየሰጠን ይሆን? ይህ ፍርድን እንጂ በረከትን አያመጣም። ይልቅ እንደነዚያ ሽማግሌዎች እኛም በአምልኮ መንፈስ ተሞልተንና «ክብራ» የምንለውን ጥለን? በሁለንተናችን በፊቱ እንወደቅ። ይህን ማድረግ ከፍ ያለ ክብር ነው።

ወደዚህ ዓይነት አምልኮ ለመድረስ የሚያስፈልገን አንድ ነገር አለ። ያም መገለጥ ነው። ኢየሱስ ቢገለጥልን እንደ ሐዋርያው ዮሐንስ እንደሞተ ሰው ሆነን ከእግሩ ሥር እንወድቃለን። ያን ጊዜ የሰው ወግ፣ የሥጋ ሥርዓት፣ ይቀርና የእግዚአብሔር ወግና የመንፈስ ቅዱስ ሥርዓት ይጀምራል። እውነተኛ አምልኮ ከእግዚአብሔር የተቀበሉትን በትህትና ለእግዚአብሔር መልሶ ማቅረብ ነው። ከስጦታው ይልቅ ሰጭውን፣ ከፈውሱ ይልቅ ፈዋሹን ማክበር ነው።

እንግዲህ እኛም በሰው ሥርዓት ከተተበተበ ባዶ የሃይማኖት እሥራት እንወጣና በሰማያዊው ምሳሌ በመንፈስ ሥርዓት እግዚአብሔርን እናምልከው። ለትውልዳችንም የአምልኮ ጥሪ እናስተጋባ።

እውነተኛ አምልኮ ከእግዚአብሔር የተቀበሉትን በትህትና ለእግዚአብሔር መልሶ ማቅረብ ... ከስጦታው ይልቅ ሰጭውን፣ ከፈውሱ ይልቅ ፈዋሹን ማክበር ነው።

51

አምላክና ክብር

« ሰላም ሁሉ ለእግዚአብሔር ነው ሰላም... እንዳትበሉ በምትናገሩበት
ሁሉ ለልጅ ልጆችህ የዘላለም ሥርዓት ነው »
ዘሌ3:17

መጽሐፍ ቅዱስ ስለ ክብር ሲያነሳ ሁለት የክብር ዓይነቶች መኖራቸውን በጉልህ ይጠቅሳል። አንደኛው ከዘላለም ዘመናት በፊት እግዚአብሔር በክርስቶስ አያሱብ ለሰው ልጅ ሊያወርስ የወሰነው የእግዚአብሔር ክብር ሲሆን ሁለተኛው ደግሞ እግዚአብሔር ሰውን ሲፈጥር በውስጡ ያኖረውና መልሶ ከሰው ሊቀበለው የሚሻው ለእርሱም ብቻ የሚገባው የሰው ክብር ነው። በአጭሩ እግዚአብሔር ሰውን የፈጠረው የክብር ልውውጥ ሊያደርግ ነው።

እግዚአብሔር ሰውን በራሱ ክብር ሊያክብር ሰው ደግሞ ክብሩን ሁሉ ሳይቀንስ ሊሠጥለት ይህ የእግዚአብሔር ዘላለማዊ ሐሳብ ነው። ሰው ያለ እግዚአብሔር ክብር ንጹሉ ነው ሮሜ 3:23 ወይም እንስሳትን ይመስላል መዝ (49):12። በዘፍጥ 1:26 ሰው ሲፈጠር የተሰጠውን የእግዚአብሔር መልክ ግንም የሚፈራውንና የሚያክብረውን ዘላለማዊ ክብሩን በኃጢአት ምክንያት በማጣቱ በእግዚአብሔር መልክ (ክብር) ፈንታ ግንም የሚደፍረውንና የሚገባውን የባርያን መልክ ይሳል። ረዕይ 2:6-8 ከዚህ የምንረዳው ሰው የእግዚአብሔር ክብር እንደሚያስፈልገውና ያለእግዚአብሔር ክብር ሙሉ ሊሆን እንደማይችል ነው። የእግዚአብሔርም የማዳን ሥራ የሚያሳየን በክርስቶስ አያሱብ በኩል ሰውን ቀድሞ ወደ ታሰበለትና ወደ ተዘጋጀለት ክብሩ ለማምጣት የተወሰደ እርምጃ ነው። (ዕብ 2:10 ፤ 1ተሰ2:14 ፤ 1ቆሮ2:7 ፤ ዮሐ17:22 ይነበብ)

ታዲያ ዘላለማዊ ክብሩን ለሰው ለማግለልና ለማውረስ የወሰነው እግዚአብሔር ሰው በውስጡ ያለውን የራሱን ክብር እንዲሰጠው አጥብቆ ይፈልጋል። ይህም የአምላክ አንዱ ሚስጢር ነው። እግዚአብሔር የሰውን ክብር ይፈልጋል። ክብርን በማይሰጡት ላይ ደግሞ ይፈርዳል። ለዚህ ነው ጌታ አያሱብ «እኔ ግን የራሴን

ክብር አልፈልግም ነገር ግን የሚፈልግ የሚፈርድም አለ።» ዮሐ8:50 ያለው። ዳንኤልም ንጉሡ ብልጣሶር የደረሰበትን ድንጋጤ ምክንያት ሲያስረዳው «ትንፋሽህንና መንገድህን በእጅህ የያዘውን አምላክ አላከበርክውም። ስለዚህ... ።» ዳን 5:23 ያለው። በዚህ ምክንያት ለሲፈር ተጥሏል (ሐዘ 28:17)፤ ናቡከደነፆር እንደከብት ሣር በልጅል (ዳን 4:29-33)፤ ሄሮድስ በትል ተበልጅል (ሐዘ12:23)። የሰው ልጅ እግዚአብሔርን እንዳያመልክ ዕንቅፋት የሆነበት ከተሰጠው ከእግዚአብሔር ክብር ይልቅ ያልተሰጠውን፤ ለእግዚአብሔር ብቻ የሚገባውን የሰውን ክብር መውደዱ ነው። (ዮሐ12:43) በብሉይ ኪዳን ለእግዚአብሔር የሚገባው የሰው ክብር በሰብ ስለተመሰለ በመቅደስ መሥዋዕት የሚያቀርቡት ካህናት ከሚሠሙት እንስሳ ቀዩን ሥጋ እንጂ ሰቡን እንዳይበሉ ተከልክለዋል። ዘሌ3:17 ነገር ግን በሴሎ የነበሩት የዔሊ ልጆች የእግዚአብሔርን ክብር ስለማያውቁ ሊሠሙ ከሚመጡ ሰዎች ሥጋ እየተናጠቁ ሰብ ይበሉ ነበር። 1ሳሙ 2:12-17 በዚህም ምክንያት የእግዚአብሔር ክብር ከመቅደሱ፤ ከእነርሱና ከሕዝቡ ራቀ። እስራኤል በጠላት እጅ ወደቀ፤ የዔሊ ልጆችም በሰልፉ ውስጥ ሞቱ፤ የእግዚአብሔርም ታቦት ተማረከ፤ ክብር አልሰጡትምና የእግዚአብሔር ክብር ከእስራኤል ለቀቀ። 1ሳሙ 2:29-30፤ 4:21

እንግዲህ ይህ እውነት ከገባን ክብሩን ለሰጠን ክብራችንን እንሠዋ፤ በዘመናችንም ሁሉ የሰውን ክብር አንፈልግ፤ እንደሚገባንም አንቁጠር ሲቀርብንም አንክፋ። የማይገባንን የሰውን ክብር ተቀብለን እንደ አበባ ለጥቂት ጊዜ ፈክተን ለዘላለም ከመርገፍ የተወሰነልንን የእግዚአብሔር ክብር ተቀብለን ክብሩን እንደ መስታወት እያብለጩለዋን እንድናገለግለው እንትጋ። በድፍረት ለሰሙ እንመስክር፤ ስለወንጌል መከራን እንቀበል፤ ዕውሩንና አንካሳውን ትተን ከሰቡ እንሰዋ።

...እግዚአብሔር ሰውን የፈጠረው የክብር ልውውጥ ሊያደርግ ነው።

እግዚአብሔርን ያለማምለክ ውጤት

ሐሁን ያሉ ሰማያትና ምድር ግን እግዚአብሔርን የማያመልኩ ሰዎች
እስከሚጠፉበት እስከ ፍርድ ቀን ድረስ ተጠብቀው በዚያ ቀን

በእሳት ቅርተዋል።

2ጴጥ 3፥ 7

ቀን ተቀጥሮአል። ያም የጌታ ቀን ነው። ቀኑም
እግዚአብሔርን በማያመልኩ ላይ እንደ ሌባ ይመጣል። በዚያም ቀን
ሰማያት በታላቅ ድምፅ ያልፋሉ። የሰማይም ፍጥረት በትልቅ
ትኩሳት ይቀልጣል። ምድርም በእርሷም ላይ የተደረገው ሁሉ ይቃጠ
ላል።

ሐዋሪያው ጴጥሮስ ይህንን እግዚአብሔርን የማያመልኩት
ሰዎች የሚጠፉበትን ቀን የሚያዛምደው ከኖህ ዘመን ጋር ነው።
በኖህ ዘመን የመጣው ውሃ ሁለት ሰም አለው። በዘፍጥረት ላይ
የጥፋት ውሃ በመባል ይታወቃል። በ1ጴጥ 3፥ 20-21 ላይ ደግሞ
የመዳን ውሃ ተብሎ ተጠርፏል ። ላልታዘዙትና ወደ መርከቡ
ላልገቡት የጥፋት ውሃ ነበር። ለታዘዙት ግን ከክፉው ዓለም
ያወጣቸው፤ ከሁሉ በላይ ከፍ ከፍ ያደረጋቸው፤ በአራራት ተራራ
ጫፍ ያስቀመጣቸው፤ የቀደመውን ዓለም ከኃጢአትና ከዓመጽ
አንጽቶ በአዲስ ሕይወት፤ በአዲስ የአምልኮ መንፈስ፤ አዲስ ቃል
ኪዳን ለመመሥረት ያበቃቸው የመዳን ውኃ ነበር።

ዛሬም በክርስቶስ ኢየሱስ ላልሆኑና በመንፈስ እግዚአብሔርን
ለማያመልኩ የጌታ የኢየሱስ ክርስቶስ መምጣት ለዘላለም የሚጠ
ፋበት፤ ከምድር የሚጠረጉበትና እንደጉድፍ ወደ እሳት የሚጣሉበት
ሲሆን፤ በክርስቶስ ሆነው እግዚአብሔርን በመንፈስ ለሚያመልኩ ግን
ከሚመጣው ጥፋት የሚድኑበት ከመከራው በላይ የሚሠፍቱበት
ከታላላቅ ተራሮች ማለትም ከአለቆችና ከሥልጣናት፤ ከኃይላትና
ከጌትነት ሁሉ በላይ ከፍ ከፍ የሚሉበት፤ በሰማያዊ ተራራ በእብ
ቀን በእካል የሚቀመጡበት ነውና በእርግጥም የመዳን ቀን ነው።

ጴጥሮስ በኖህ ዘመን የነበሩት ሰዎች እግዚአብሔርን
ላለማምለክ ዕንቅፋት፤ በጥፋት ውሃም ለመወሰድ ምክንያት
የሆነባቸውን ነገር ከአሁኑ ዘመን ጋር አዛምዶ ሲናገር

፡ በመጨረሻው ዘመን እንደራሳቸው ምኞት የሚመላለሱ ዘባኞች
በመዘበት እንዲመጡ ይህን በፊት እውቁ። እነርሱም፡ የመምጣቱ
ተስፋ ቃል ወደት ነው? አባቶች ከሞቱበት ከፍጥረት መጀመሪያ
ይዞ ሁሉ እንዳለ ይኖራልና ይላሉ። ሰማያት ከጥንት ጀምረው
ምድርም በእግዚአብሔር ቃል ከውሃ ተጋጥማ በውሃ መካከል
እንደነበሩ ወደው አያስተውሉምና በዚህም ምክንያት ያን ጊዜ
የነበረ ዓለም በውሃ ሰጥሞ ጠፋ። 2ጴጥ 3፥ 3-6

ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ይመጣል! ይህ የተባረከው ተስፋችን ነው።
ይህ ከዚህ ከሚጠፋው ዓለም ተለይተን ከሰማይ የሚመጣው
መድኃኒት እርሱም ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን እየተጠባበቅን
እግዚአብሔርን እንድናመልክ የሚያፀናን የነፍሳችን መልሐቅ ነው።

ይህን የሚያስረሳን ከዚህም የሚያዘናጋን ሁሉ ከክፉው ነው።
ሁላችን ወደ ንስሐ እንድንደርስ ወደ የዘገየውን የጌታን መምጣት
እንደመቅረት ቆጥረው የሚዘብቱና እግዚአብሔርን ከማምለክ
የሚያፈገፍጉ መጨረሻቸው ጥፋት ነው።

በኖህ ዘመን እንደሆነው በሰው ልጅ ዘመን ደግሞ እንዲሁ
ይሆናል። ኖህ ወደ መርከብ እስከ ገባበት ቀን ድረስ ይበሉና ይጠ
ጡ ያገቡና ይጋቡም ነበር። የጥፋት ውሃም መጣ ሁሉንም አጠ
ፋ። ሉቃ 17፥ 26-27

ያኔስ የጠፋቸው ምድር ብቻ ነበረች ለዛውም በውሃ፤ አሁን ግን
እንዲህ አይደለም።

በእዚያ ቀን ሰማያት ተቃጥለው ይቀልጣሉ የሰማይም ፍጥረት
በትልቅ ትኩሳት ይፈታል ምድርም በእርሷም ላይ የተደረገው
ሁሉ ይቃጠላል።

ተብሎ እንደተፃፈ የሚጠፋት ሰማያትና ምድር ሲሆኑ ያውም
በእሳት ነው።

እንግዲህ ከእግዚአብሔር ይልቅ ተድላን መውደድ፤ ገንዘብን
ማፍቀር፤ ለክብር መስገድ፤ በሌላንነት መንደፍና ለሆድ መንበርከክ
እግዚአብሔርንም ያለማምለክ መጨረሻው ይህ ነው። ታዲያ ዛሬ፡-
እግዚአብሔርን-ከእኛ ዘንድ ራት፤ መንገድህን እናውቅ ዘንድ
አንወድም፤ እናመልከውሰ ዘንድ ሁሉን የግድግዳ አምላክ ግነው?

ወይስ ወደ እርሱ ብንፀልይ ምን ይጠቅመናል? ሊዮ21፥ 14 - 15
የሚሉና እግዚአብሔርን የማያመልኩ ሰዎች በምድር ላይ
ተከናውኖላቸው፤ ገነው፤ ከብረውና ከፍ ከፍ ብለው ሰናይ እኛ ደግሞ
እግዚአብሔርን እያመለክን፤ ሰሙን እየፈራን፤ በብዙ ሰልፍና ውጣ
ውረድ ውስጥ በመኖራችን መጨረሻቸውን ትኩር ብለን መመልከት
ተስኖን እግዚአብሔርን እኛም እንደ ኢዮብ

ብለንም ኃጢአተኖች በሕይወት ይኖራሉ? ስለምንስ ያረጃሉ?

በባለጠንነትስ ስለምን ይበረታሉ? ዘራቸው ከእነርሱ ጋር ፀንቶ

ይኖራል። ሊዮ 21፥ 6 - 12

እያልን በጥያቄ ተሞልተን ይሆን? አዎን እንዲህ ሲታዩ ያስቀኑ
ይሆናል። ግን ይህን እንወቅ እግዚአብሔርን የማያመልኩ ሰዎች
ከአሮጌው ሰማይና ምድር ጋር የሚጠፉበትና ሞትና ሲኦል
ወደሚጣሉበት የዘላለም እሳት የሚገቡበት ለዲያቢሎስና ለመላእክቱ
ወደ ተዘጋጀ ፈጽሞ ለሰው ወደ ማይሆን የእሳት ባህር የሚወድቁበት
ቀን ሩቅ አይደለም። ስለዚህ

ብክፋቶች ላይ አትቅና ዓመፃንም በሚያደርጉ ላይ አትቅና እንደ

ሃሮ ፈጥነው ይደርቃሉና እንደለመለመ ቅጠል ይረገፋሉና። መዘ

(37) 1- 2 የሚለውን ምክር አንርሳ።

ይልቅ የጌታን ቀን ለማፋጠን ሰዎች ለሕያውና ለእውነተኛ አምላክ
ያገለግሉ ዘንድ ከሙታንም ያስነሣውን ልጁን እርሱንም ኢየሱስን
ከሚመጣው ቁጣ የሚያድነንን ከሰማይ ይጠብቁ ዘንድ ከጣያታት
ወደ እግዚአብሔር ዘወር እንዲሉ ወንጌልን እንስበክላቸው (1.ተሰ 1፥
10)። ለእኛም ሐዋርያው ጴጥሮስ በመንፈስ ቅዱስ

ይህ ሁሉ እንዲህ የሚቀላጥ ከሆነ የእግዚአብሔርን ቀን

መምጣት እየጠበቃችሁና እያስቸከላችሁ በቅዱስ ኑሮ

እግዚአብሔርንም በመምሰል እንደምን ልትኖሩ ይገባችኋል?

2. ጴጥ 3 ፥ 11- 12

እያለ የሚመክረንን በማስተዋል አሁን ያሉት ሰማያትና ምድር
እግዚአብሔርንም ከማያመልኩ ሰዎች ጋር ከጠፉ በኋላ
የምትመጣውን ጽድቅ የሚኖርባትን አዲስ ሰማይና አዲስ ምድር
እንደተሰፋ ቃሉ እየጠበቅን እግዚአብሔርን እናምልክ።

ቀን ተቀጥሮአል። ያም የጌታ ቀን ነው። ቀኑም
እግዚአብሔርን በማያመልኩ ላይ እንደ ሌባ ይመጣል።